

HEER *van de* RIMBOE

HOOFDSTUK I

TANTOR DE OLIFANT

Zijn slurf links en rechts bewegend, volgens de cadans van zijn zware tred, slenterde Tantor de olifant in het onmetelijke gebied van de rimboe rond. Hij wist dat hij de almachtige was in het rijk der dieren. Dango de hyena, Sheeta de panter, en zelfs Numa de machtige leeuw, hadden ontzag voor de dikhuid. Sedert honderd jaar was hij heer en meester in dat land, wiens bodem steeds gedreund had onder de zware tred van zijn voorouders.

Tussen hem en Dango, de hyena, was er vrede. Ook Sheeta de panter en Numa de leeuw konden zijn meesterschap dulden. Alleen de mensen durfden het, oorlog tegen hem te voeren...

Tantor had tijdens zijn lange loopbaan de mensen leren kennen.

Er waren zwarten, met lange lansen en pijlen, en blanken met vreselijke wapens die van op afstand de dood zaaiden!

De blanken waren het laatst in de rimboe gekomen. Voor Tantor stond het vast dat ze het vreselijkst van al waren. Nochtans haatte Tantor de mensen niet, zelfs niet de blanken.

Haat, eerezucht en gierigheid zijn uitsluitend menselijke hartstochten. De dieren kennen die niet, maar ze kennen evenmin de vrees. Wel zijn ze van natuur omzichtig, steeds behept met een zeker voorgevoelen van onraad. Zo zien we bijvoorbeeld dat de antilooop, die bij het minste gerucht op de vlucht slaat, zich in gezelschap van de leeuw bevindt om haar dorst te stillen aan het water van de rivier.

Zo was Tantor steeds omzichtig ten overstaan van de mensen. Hij ontweek ze zoveel het kon. Een rimboetrekker die het reusachtige dier in de wildernis zou hebben opgemerkt, zou niet weinig verwonderd hebben gestaan over het toneel dat hij bijwoonde: op de rug van het logge dier zat immers steeds een menselijk schepsel.

Maar niemand kon zich over dit toneel verwonderen, want

niemand was in Tantor's rijk reeds doorgedrongen, tenzij de man op zijn rug zelf. De drijver van de olifant was niemand anders dan Tarzan, de heer van de rimboe, die sluimerde op de brede rug van het monsterachtige dier.

Fahd en Motlog, van de stam der El-Harden, hadden het kamp van Sjeik Ibn Jad verlaten om in het woud te jagen. Zwarte slaven vergezelden hen. Stil volgden zij het nog verse spoor van de olifant. Deze Arabieren waren belust op het ivoor van het dier, hun slaven op zijn voedszaam, overvloedig vlees.

Het was Fejjuan, de grootslaaf van de stam der Galla's, een sterke, gitzwarte krijger, tevens een befaamd jager, die de troep leidde.

Ook Fejjuan was verkikkerd op het verse vlees van de olifant. Maar hij had nog steeds heimwee naar zijn Galla-land, El-Habash, de oase waar hij als kind geleefd had en waar men hem uit weggevoerd had. Misschien was El-Habash nu niet meer zo heel ver af. Immers, gedurende maanden reeds was Ibn Jad de rimboe doorgedrongen, naar het zuiden toe, en nu, sedert enkele dagen, ging hij oostwaarts. El-Habash moest niet ver af zijn!

Indien Fejjuan er zeker van geweest was, zou hij geen stonde langer gewacht hebben om de ketens van zijn slavernij te breken. Ibn Jad zou onvoorwaardelijk zijn beste slaaf verloren hebben!

Op twee dagmarsen naar het noorden toe, aan de zuidpunt van Abessinië, lag het dorp waar Fejjuan geboren was, dichtbij de baan welke Ibn Jad getrokken had op het plan dat hij nu reeds bijna een jaar bestudeerde, het is te zeggen sedert de dag dat hij zich in een roekeloos avontuur had laten meeslepen, gesuggereerd door de voorspellingen en de openbaringen van een Sahargeleerde, die als tovenaars befaamd was. Ongelukkiglijk wist Fejjuan niets af van de plaats zijner ouders, evenmin van Ibn Jad's plannen.

Boven de hoofden der jagers verdorden de bladeren op de bomen in de gloed van de zon. Intussen schreed Tantor verder, terwijl Tarzan steeds sluimerde op zijn brede rug. Gevaar scheen niet te vrezen.

Fejjuan, de Galla, bleef plots stilstaan. Hij hief de hand omhoog om de jagers op te leggen. Vóór hem, goed zichtbaar doorheen het lover van de rimboe, verhief zich de reusachtige gestalte van de olifant.

Fahd bracht traag het geweer aan de schouder. Een schot, een knal, een rookwolkje, een getrompet en... de olifant verdween dieper in het woud, zonder dat hij geraakt werd.

Op het ogenblik dat Tantor de vlucht nam, richtte zich Tarzan op, plotseling gewekt door het schot. Juist vluchtte de olifant onder een laaghangende tak door, die Tarzan in het gezicht sloeg en hem van het dier deed tuimelen.

Verschrikt, dacht Tantor aan niets anders dan vluchten. Hij liep recht voor zich uit, alles op zijn doorgang omverwerpend, bomen en struikgewas vernielend, precies of het grashalmen gold.

Tantor gaf er zich geen rekenschap van dat hij zijn last kwijt was. Deze lag daar op de grond, gekwetst en zonder verweer, ten prooi aan hun gemeenschappelijke vijand: de mens! Trouwens, Tantor beschouwde Tarzan niet als een Tarmangani, als een blanke, want blanke stond gelijk met geweld, pijn, verraad, dood... Tarzan, integendeel, was de vriend der dieren, in wie Tantor vertrouwen had. Hij alleen kon in vrede leven met de olifant.

- Zie je! riep Fejjuan. Je hebt hem niet geraakt!

- Sjeïtan!... De duivel heeft de kogel een andere baan gegeven! zei Fahd met spijt. Maar laten we gaan kijken, misschien is het dier gekwetst.

- Toch niet, je hebt er naast geschoten!

De twee mannen traden naar voor, gevolgd door de andere jagers. Ze zochten het bloedspoor van de olifant. Plots hield Fahd stil:
- Bij Allah! Wat is dat? riep hij. Ik heb op een olifant geschoten en een man gedood!
Zijn gezellen traden naderbij.

- Het is een Ongelovige met een blanke huid! zei Motlog kwaadaardig.
- Wellicht een heiden uit het woud, nog onbeschaafd... zei een ander. Waar is hij gekwetst, Fahd?
Ze keerden het zielloze lichaam van Tarzan om.
- Ik zie geen spoor van een kwetsuur! zei Fejjuan.
- Is hij dood? Misschien joeg hij op de olifant net als wij en werd hij door het dier vertrapt...
- Hij leeft! merkte Fejjuan op, die zijn oor op de borst van de reus had gelegd. Hij leeft en ik geloof dat hij slechts het bewustzijn heeft verloren... Wellicht heeft de olifant hem op het hoofd geslagen...
- Dan zal ik hem verder doodmaken! zei Fahd.
Hij trok zijn dolk, maar Motlog sprong bij en riep:
- Bij Allah, doe dat niet! De Sjeik zal zelf beslissen wat er met de « roemi » moet geschieden... Jij ziet niet op bloedvergieten, Fahd!
- Bah, een Ongelovige! grinnikte Fahd. Moeten wij dan zijn lichaam als een last vervoeren naar het kamp?
- Hij beweegt! riep nu Fejjuan. Het zal niet lang meer duren eer hij bijtrekt... Dan kan hij zonder hulp met ons mee... als hij wil! Bij Allah! Wat een mens! . . Een reus!...
- Laten we hem binden! zei Fahd. Met sterke riemen bonden de Arabieren de polsen en enkels van de bewusteloze man vast. Pas waren zij er mee klaar, of Tarzan opende de ogen en keek hen zwijgend aan. Hij schudde met het hoofd en herinnerde zich

stilaan het voorval. Terzelfdertijd begreep hij in welke handen hij gevallen was.

- Waarom die riemen? vroeg hij in de taal der Arabieren. Neem die weg!

Fahd begon te lachen.

- Zeg eens, je neemt jezelf toch niet voor een grootsjeik, ja?... Ongelovige, om de Bedoeïnen te bevelen als honden, moet je je wel een heel persoon achten!

- Ik ben Tarzan! antwoordde de zoon van de rimboe fier.

- Tarzan! riep Motlog uit.

Hij nam Fahd terzijde en fluisterde:

- Allah heeft gewild dat wij de machtigste van al de bewoners van deze streken beledigen... In alle dorpen die wij voorbijgetrokken zijn hebben we de inboorlingen horen roepen: « Wanneer Tarzan, de heer van de rimboe, terug zal zijn, zal hij jullie straffen om het doden van onze kudden en om het wegvoeren van onze mannen als slaven! »

- In dit geval, zei Fahd, had je me kunnen laten begaan toen ik mijn dolk getrokken had... Nu, het is nog niet te laat om die man...

Hij greep opnieuw zijn dolk

- Laat af! zei Motlog. Veronderstel dat een van die slaven ontsnapt... Hij zou gauw in zijn dorp en elders gaan verklappen dat wij die grootsjeik gedood hebben! De stammen zouden oproer stoken... Wij zouden nooit onze geboortestreek terugzien!

- Goed! Laten we hem dan naar Ibn Jad voeren. De sjeik kan er mee doen wat hij wil.

- Goed gesproken! zei Motlog. Laat de sjeik die verantwoordelijkheid dragen. Komaan!

Ze keerden bij Tarzan terug.

- Wat hebben jullie besloten? vroeg deze. Als jullie enige wijsheid bezit, snijd die banden dan door en leid mij bij jullie sjeik. Ik wil hem spreken.

- Wij zijn arme lieden, zei Motlog op zachte toon. Wij mogen geen beslissing treffen. Wij zullen je naar onze wijze meester voeren.

Sjeik Ibn Jad zat op kussens bij de ingang van zijn tent.

Aan zijn zijde zaten Tollog, zijn broer, en Zeyd, een jonge Bedoeïen, die meer aandacht besteedde aan de tent van de dochter van de

sjeik, Ateja genaamd, dan aan het gezelschap van zijn meester.

Het jonge meisje zat in de nabijheid van haar moeder, Hirfa, die een smakelijk « mechoeï » in een ketel klaarmaakte. Ateja zelf hield zich onledig met het naaien van sandalen, maar af en toe blikte zij naar Zeyd om dan even te blozen.

- Wij hebben een hele omweg gemaakt, vertelde de sjeik, om de meest oorlogzuchtige stammen van de streek te vermijden. Nu gaan we naar het noorden klimmen, hoger op, langs het land van El-Habash, om de punt te bereiken die ons door de tovenaars werd aangeduid: in de stad Nimmr moet zich de schat bevinden.

- Denk je dat wij die fabelachtige stad zullen bereiken langs de baan van El-Habash? vroeg Tollog, de broeder van de sjeik.

- Bij Allah, ja!

- Hoezo?

- Alle bewoners van de streek hebben er van gehoord.

- Staat dat vast?

- Fejjuan zelf, die wij als kind ontvoerd hebben, herinnert zich die legende ergens gehoord te hebben. Wij zullen onder de Habashis gevangenen maken. Met de hulp van Allah zullen we wel het middel vinden om hun tong los te maken en hen de waarheid te doen spreken!

- Als het maar niet gaat zoals met de zaak van de schat bij de rots van El-Hovara, in de vlakte van Medaïne Salih, zei Zeyd. Die rots wordt door een *effrit* bewaakt en wee hem die het beproeven zou die schat te roven: hij zou onmiddellijk het geheugen verliezen en zinneloos worden.

- Zeyd spreekt waarheid! merkte Tollog op. Een Magrebin heeft me daarvan alles verteld, van naald tot draad.

- Bij Allah! riep Ibn Jad uit. Wat geeft dat? Geen enkele geest bewaakt de schatten van Nimmr. Alleen de Habashis staan ons in de weg, maar onze geweren zullen ons over die moeilijkheden wel heen helpen. Ons wacht de schat!

- Als Allah het toelaat, ja. Als het zo gemakkelijk gaat als met de schat van Geryeh, akkoord dan, zei Zeyd. Het schijnt dat die de hele dag bad, 's vrijdags, en dat het stukken goud regende tot middernacht...

- Eens te Nimmr zullen alle moeilijkheden achter de rug zijn, beweerde Ibn Jad. De tovenaars heeft het me voorspeld.

- Er zijn tovenaars die liegen!

- Niet altijd.

- Je hebt hem geld gegeven!

- En dan?

- Wie liegt er niet voor een som geld?

Plots zei Ibn Jad

- Wie komt er nu aan, daar aan de woudzoom?

- Fahd en Motlog die terugkeren van de jacht, zei Tollog. Als ze maar ivoor en vlees meebrengen.

- Daar zijn ze veel te gauw voor terug, zei Ibn Jad.

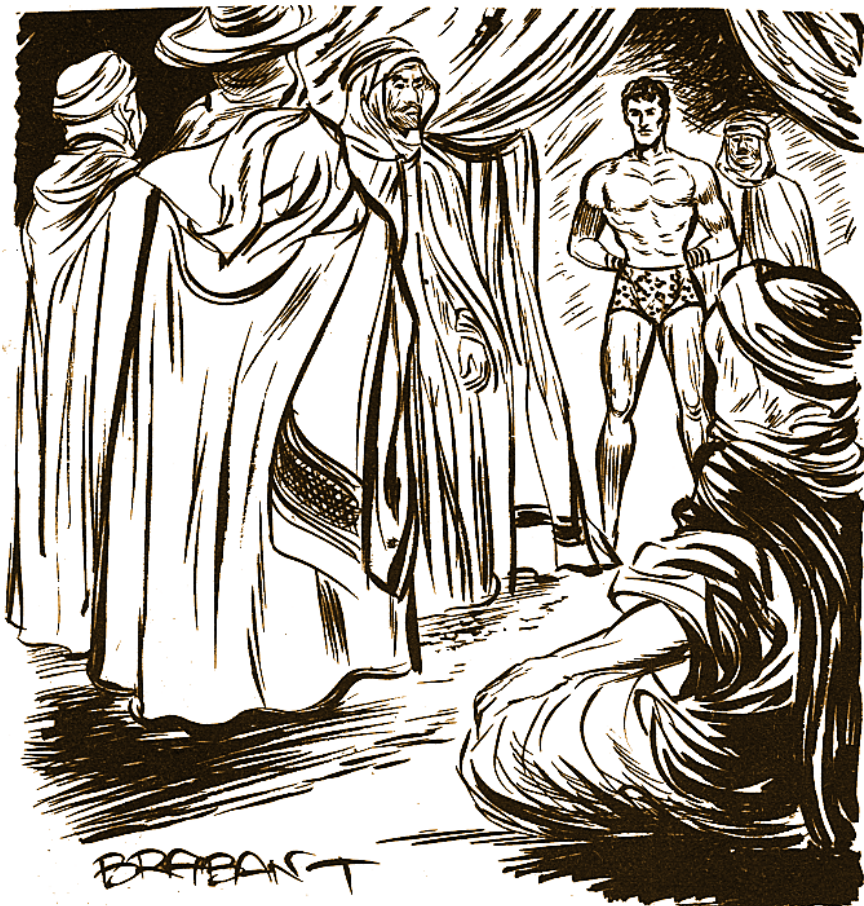
- Ze komen in elk geval niet terug met lege handen! riep Zeyd en hij wees op de blanke reus die de jagers vergezelde.

De kleine groep naderde de tent van de sjeik en hield stil vóór de Arabier.

Ibn Jad bekeek Tarzan met kleine, kortziende oogjes, waarin list en hebzucht te lezen stonden. De zoon van de rimboe keek even Tollog aan en wierp toen een blik op Zeyd.

- Wie van jullie is de sjeik? vroeg Tarzan

- Bij Allah, dat ben ik! riep Ibn Jad uit. Hoe is je naam ongelovige?

- Men noemt me Tarzan!

- Tarzan?... Tarzan?... herhaalde Jad nadenkend. Die naam heb ik al meer gehoord.

- Zonder twijfel! Geen enkele slavendrijver zou met recht beweren dat hij hem niet kent. Waarom ben je tot mijn gebied doorgedrongen?

- Niet om slaven te jagen! zei Ibn Jad. Wij zijn eerlijke lieden in handel en wandel. Wij drijven handel in ivoor!

- Muzelman, bij je baard, je liegt! riep Tarzan uit. Ik heb Manuyema- en Gallaslaven onder je lieden bemerkt. Die zijn hier tegen hun zin. Je mannen hebben op een olifant geschoten. Noem je dat handel drijven in ivoor? Dat is woudroverij! En dat duld ik niet!

- Bij Allah! dat is vals! verdedigde zich de sjeik. Wij zijn eerlijke handeldrijvers. Fahd en Motlog zijn op jacht gegaan voor het avondmaal... Als ze een olifant geraakt hebben, dan is het bij abuis...

- Zwijg! zei Tarzan. Dat men mijn banden losmake! En maak jullie klaar om terug te keren van waar jullie gekomen zijn. Ik zal je gidsen en dragers geven tot de grens van Soedan...

- Wij hebben een lange reis gedaan om in vrede handel te drijven in dit land... Wij zullen de dragers, die jij als slaven in onze dienst denkt, rijkelijk betalen en... er ons voor wachten nog op olifanten te schieten...

- Goed... goed... maar...

- Laat ons onze weg gaan, zei Ibn Jad. Wij zullen je rijkelijk belonen.

Tarzan weerde af.

- Nee, zei hij beslist. Vertrekken! Vooruit, snijd die handen los!

Ibn Jad fronste de wenkbrauwen:

- Ongelovige, wij hebben je de vrede aangeboden... Als je die vrede weigert, dan... is het oorlog. Je bent in onze macht en je moet best weten dat een dode vijand onmachtig is. Denk na!

- En jij, Fahd, zei hij, bind hem de enkels en laat hem goed bewaken.

Tarzan beet zich de lippen.

- Muzelman, denk even eens na! zei hij. Mijn macht is groot en mijn wraak zou je kunnen treffen, zelfs aan de overzijde van het graf!

- Je krijgt tijd om na te denken tot de nacht, zei Ibn Jad. Wat ik besloten heb, doe ik.

Tarzan werd naar een kleine hut gebracht. Vier sterke kerels waren er nodig om hem de benen vast te binden, want hij verdedigde zich als een duivel, hoewel zijn handen gebonden waren.

Onder de tent van de sjeik dronken de Bedoeïnen koffie en peuzelden amandelnoten op. Er werd gediscussieerd omtrent het geval met Tarzan. In weerwil van zijn gebot, gaf Ibn Jad zich rekenschap van het grote gevaar dat hij liep, door de toorn van een zo gevreesde vijand aan te wakkeren.

- Zonder Motlog hadden we ons niet meer te bekommeren om die kerel, zei Fahd, want ik wou hem neersteken... Toen is Motlog tussengekomen...

- O, ja! zei Motlog ironisch. En dan zouden wij nu heel de inboorlingenbevolking op de rug krijgen.

- Fahd had moeten doordrijven, vond Tollog. Waarom een Ongelovige in leven laten? Als we hem in vrijheid stellen, zal hij heel het land op stelten zetten om ons te kastijden; als wij hem gevangen houden, zullen die stammen hem komen verlossen! Hem doden is dus het zekerste!...

- Tollog, zei de sjeik, je spreekt wijselijk!

- Ik ga nog wijzere woorden spreken, zei Tollog. Als wij de Ongelovige laten ontsnappen, dan zal geen enkele van onze slaven later vertellen dat wij Tarzan's toorn verdiend hebben...

- Bij Allah! riep Fahd uit. Laat de Ongelovige ontsnappen en je zal zien dat hij de stammen tegen ons zal ophitsen! Je hebt hersens als die een kameel, Tollog!

- In elk geval heb jij geen geduld, zei Tollog. Wacht tot ik ten einde ben. Onze slaven zullen denken dat de Ongelovige gaan vluchten is... Wij zullen ons boos veinzen, of liever, we zullen zeggen:

« Allah zij dank! Onze wijze sjeik heeft vrede gemaakt met Tarzan en hij is dan vredelievend naar de rimboe teruggekeerd! »

- Ik kan je niet begrijpen, broeder, zei de sjeik.

- De « roemi » zit onschadelijk in een tent... ver van andere tenten. De nacht zal donker zijn... Een dolksteek is gauw gegeven... Een

kuil is gauw gegraven, maar 't moet door een paar mannen gedaan worden die te vertrouwen zijn. Niemand zal ooit nog over Tarzan iets vernemen...

- Tollog... bij Allah!... je hebt sjeikenbloed in je aderen! riep Ibn Jad uit. Wijs is je plan... Als beloning stel ik jezelf aan om het uit te voeren... Dat Allah je zegene!

De sjeik verklaarde de vergadering gesloten... Tollog ging weg om zijn plan voor te bereiden.

HOOFDSTUK II

EEN VRIEND ZONDER GELIJKE

De nacht kwam over het kamp. Geen ster fonkelde aan de hemel. Tarzan had gepoogd de boeien te breken die hem omknelden. De lederen riemen waren echter sterk. In weerwil van zijn herculische kracht moest hij zich gewonnen geven.

Hij luisterde naar de hem vertrouwde geluiden van de rimboe. Hij herkende het gebrul van Numa de leeuw en het gebrom van Sheeta de panter. Tenslotte hoorde hij in de verte, heel ver zelfs, het getrompet van Tantor.

In de tent van de Sjeik, in het halfduistere, onderhield zich Ateja met Zeyd, die haar zacht de handen drukte.

- Ateja, zeg me dat je alleen Zeyd liefhebt! murmelde de jonge man.

- Dat heb ik je toch al dikwijls gezegd, merkte Ateja met een glimlach op.

- Je houdt niet van Fahd, nietwaar?

- Bij Allah, nee!

- Nochtans schijnt je vader besloten te hebben je aan hem te schenken als bruid.

- Als mijn vader dit voornemen koestert, is dat zijn zaak. Wat mij betreft, ik haat Fahd.

- Werkelijk?

- Ik veracht hem.

- Zodat je nooit...

- Zodat ik nooit aanvaarden zal zijn vrouw te worden!

- Ik ook, Ateja, ik haat Fahd, ik minacht hem... Maar ik vertrouw hem niet. Ik geloof dat hij oneerlijk handelt tegenover je vader... Hij zou hem durven verklikken!... En niet alleen Fahd, maar ook iemand anders zou je vader durven verraden. Ik heb beiden al meer dan eens in vertrouwelijke gesprekken gezien...

Ateja haalde de schouders op.

- Ik weet wie je bedoelt, zei ze. Die man haat ik net als ik Fahd veracht.

- Hij behoort nochtans tot je familie, zei de jonge man aarzelend.

- Inderdaad! Maar vermits de broeder van mijn vader misbruik maakt van het vertrouwen dat in hem gesteld wordt, waarom zou ik dan nog langer zijn persoon eren?

- Hij is een...

- Ja, een verrader, zeg het gerust. Maar mijn vader laat zich

ompraten. Tollog wil sjeik worden. Ik veronderstel dat Fahd op zijn hand is. Hij zal hem beloofd hebben van mijn vader te verkrijgen dat ik met hem huw!

- Dat zal niet gebeuren, Ateja!

- Nee... Maar, wat is dat? riep plots het meisje uit.

Op hetzelfde ogenblik scheen het hele kamp in beweging getreden. De slaven die reeds sliepen, stonden haastig op en de Arabieren verlieten hun tenten, hun musketten in de hand. Een schrikwekkende kreet, haast onmenselijk, verbrak de stilte van de nacht.

- Bij Allah! gilde Ibn Jad, dat... dat geluid... die kreet... is die van een wild dier! En hier zijn toch slechts mensen!

- Misschien is het...

Fahd zweeg. Klaarblijkelijk durfde hij zijn zin niet voltooien.

- Nee, die gevangene is een mens... Alleen een wild dier kan zo'n gebrul uitstoten! zei Ibn Jad.

- Het is een Ongelovige, merkte Fahd op. Misschien heeft hij een overeenkomst gesloten met Cheïta? (de duivel).

- Het gehuil kwam van de kant waar hij opgesloten is, merkte een Bedoeïen aan.

- Laten we gaan kijken! zei Ibn Jad. Gewapenderhand naderden de Arabieren de tent waaronder Tarzan uitgestrekt lag. Beangst wierpen zij een blik naar binnen.

- Hij is er! fluisterde Fahd.

Ibn Jad trad nader.

- Heb je iemand horen huilen? vroeg hij aan de gevangene.

- Ja, zei Tarzan. Ibn Jad, ben je gekomen om me een zo dwaze vraag te stellen of om me te verlossen?

- Wie heeft zo gehuild? Wat betekent dit? vroeg de sjeik zonder Tarzan een antwoord waardig te achten.

Tarzan glimlachte.

- Een wild dier, wellicht... Wilde dieren roepen elkaar... Mag ik weten of de edele Bedoeïenen beven telkens wanneer zij een kreet in de rimboe horen?

- Bij Allah! bromde Ibn Jad. De Bedoeïenen vrezen niets of niemand. Wij dachten slechts dat die kreet van deze tent kwam... Wij zijn je ter hulp gesneld, dat is al. Morgen, ja, morgen zal je vrij zijn, Ongelovige!

- Waarom niet vanavond?...

- Mijn mannen vrezen je!

- Zo, zo!

- Ze willen er zeker van zijn dat je je zal verwijderen eens dat je

vrij zal zijn.

- Dat is wel mijn bedoeling. Ik wil niet langer in dit akelige, schurftige kamp blijven!

- We kunnen je niet laten weggaan naar de rimboe 's nachts, de wilde dieren sluipen rond, zei de sjeik met een geveinsde voorzichtigheid.

Tarzan schaterlachte.

- Ik ben veiliger in de rimboe dan een Bedoeïen in de woestijn, zei hij. De rimboe heeft geen geheimen voor Tarzan.

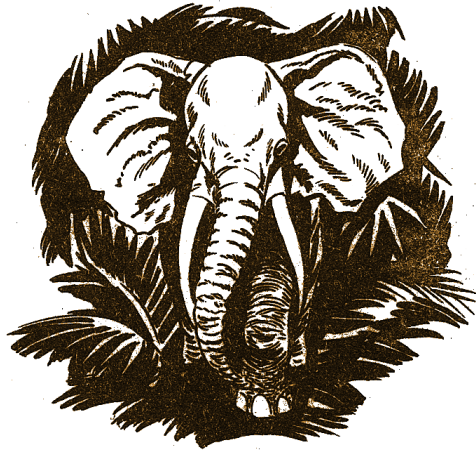
- Nu, het zij zo, morgen zal je vrij zijn, sprak de sjeik en hij verliet de tent met zijn mannen.

Tarzan wachtte tot hij hun stappen niet meer hoorde. Dan strekte hij zich neer en drukte zijn oor tegen de grond.

De Arabieren waren zeer ontsteld geweest door die kreet, maar ze zagen er verder niet meer naar om. Voor hen had het niets meer te beduiden van welk dier hij afkomstig was.

Voor Tarzan, echter, had die kreet een grote betekenis. De wilde dieren in de rimboe moesten hem horen en hem begrijpen. En ja, weldra hoorde men heel in de verte, doch dichterbij dan

daarstraks, het getrompet van Tantor: de olifant kwam klaarblijkelijk naar het kamp af, naar zijn vriend en meester Tarzan.

Het kamp was opnieuw in een algehele stilte gedompeld. Alleen de sjeik en zijn broeder, Tollog, waren nog wakker. Ze rookten stil voor de tent van de chef.

- Pas op dat de slaven je niet opmerken, Tollog, als je de tent van de Ongelovige binnentreedt. Maak hem in stilte onschadelijk. Voor het verdere werk, neem je alleen Fejjuan en Abbas mee. Het is best dat zij niet vernemen hoe de roemi aan zijn dood gekomen is. Je kan hen vertellen dat je hem in zijn tent aangetroffen hebt met een dolk in volle borst.

- Laat mij maar begaan, broeder, zei Tollog.

- Ga dan! Heel het kamp slaapt.

Ondertussen liep Tantor de olifant verder. Struikgewas, kreupelhout, jonge bomen, 't werd al vergruisd onder zijn logge tred.

Op het ogenblik dat Tollog zich klaar maakte om de tent binnen te sluipen waar Tarzan lag, sprong Tarzan recht... Hij had de Arabier horen komen en stiet nu uit volle borst een nieuwe kreet uit, sterker nog dan degene die het hele kamp gewekt had!

De Bedoeïen klappertandde onder die verschrikkelijke kreet.

- Bij Allah! riep hij uit. Welk is dit dier?... Werd je aangevallen, Ongelovige?

Ook dit keer waren vele mannen in het kamp gewekt geweest.

Maar ze waren nog meer bevangen dan de eerste keer en durfden hun tenten niet verlaten.

- Ongelovige, vroeg Tollog buiten de tent, ben je gekwetst?

Er kwam geen antwoord.

Toen trad Tollog de tent binnen, zijn vreselijk wapen - een

Arabische dolk - in de hand. Hij zag Tarzan uitgestrekt en begreep.

- Bij Allah, jij was het dus die die kreten uitstiet?

- Je bent gekomen om me te doden, is het niet, Bedoeïn? vroeg Tarzan.

In de rimboe steeg het gebrul van een leeuw op... Dichterbij herkende men het getrompet van een olifant. Maar de omheining van het kamp was hoog en met spitsen afgezet. Derhalve schonk Tollog geen aandacht aan die geluiden.

Zonder op Tarzan's vraag te antwoorden, hief hij zijn dolk traag omhoog.

Een ogenblik scheen het of hij besluiteloos was. Toen sloeg hij toe... Maar snel als de weerlicht had Tarzan zijn gebonden polsen voor zijn borst gebracht, om de slag te ontwijken. Tegelijkertijd stiet hij de aanvaller door een plotselinge beweging van de knieën af. Tollog rolde in een hoek van de tent.

Buiten kraakte er iets en men hoorde een doodskreet...

Reeds was Tollog opgesprongen en beproefde andermaal zijn dolk in Tarzan's borst te planten.

- Ongelovige, je gaat sterven! brulde hij.

Maar plots beefde hij.

- Bij Allah, wat is dat?!...

Op hetzelfde ogenblik werd de tent van de grond gerukt alsof een plotse wervelstorm over het kamp was gekomen. Tollog trachtte te vluchten, maar iets soepel en sterk omsloot zijn middel en hij werd omhoog geworpen... Als een steen zou hij terug op de grond neerkomen...

Tantor stiet een zegekreet uit.

Zacht nam hij met zijn slurf Tarzan op en plaatste de koning van de rimboe op zijn rug. Toen liep hij door het van angst wanhopige kamp en verdween met zijn last in de donkere nacht...

...Toen het kamp van zijn wanhopige schrik bekomen was, ontdekten enkele Bedoeïnen een man die aan een boom hingelde, in de hoogste tak. Het was niemand anders dan Tollog. De verrader mocht van geluk spreken dat hij in zijn val aan een dikke tak was blijven hangen.

...Ibn Jad kwam toegesneld.

Hij herkende zijn broeder.

- Bij Allah, wat gaat er om en wat doe je daar, broeder? riep hij.

- De Ongelovige, antwoordde een slaaf, is weg... en heeft de tent meegenomen...

- Verklaar je dan toch, Tollog! riep Ibn Jad. Is de Ongelovige

werkelijk gevlucht?

- Ja!
- Hoezo?
- Door de macht van de boze geest!
- De boze geest?
- Ja, de duivel is verschenen onder de vorm van een olifant.
- En de Ongelovige, waar is hij?
- De rimboe in... Kom me verlossen, doe me vrijmaken hier!

De sjeik gaf bevel zijn broeder uit de boom te halen en verwijderde zich nadenkend.

- Morgenvroeg de *rahla!* zei hij. En voorbereidselen werden getroffen om het kamp op te breken!

In de rimboe had Tantor Tarzan in een kleine bemoste bosopening gebracht. Daar legde de olifant zijn last neer.

Morgen, zei Tarzan, zullen we zien hoe we die riemen kunnen breken. Voorlopig is er iets dringends te doen: slapen!

Die nacht slopen de wilde dieren rondom de bosopening. Klaarblijkelijk vermoedden zij dat de man zich niet kon verdedigen. Maar Tantor waakte. En als Tantor waakte, dan was Tarzan in veiligheid: geen wild dier durfde dan toeslaan.

Toen het daagde was het kamp van Ibn Jad reeds op de baan.

Er werd bijna niets gegeten.

De tenten werden door de slaven en de vrouwen opgerold.

Een uur later was de karavaan reeds op weg, in noordelijke richting, naar El-Habash.

De Bedoeïnen en hun vrouwen zaten op paarden die de reis doorheen de woestijn hadden overleefd. De slaven liepen aan het hoofd der colonne.

Zeyd liep naast Ateja aan. Af en toe bekeken de twee jonge lieden elkaar. Een glimlach verscheen dan om hun lippen. Fahd, die volgde, ging dit spelletje na. Op zijn gelaat kon men lezen dat hij Zeyd haatte. Tollog, van zijn kant, bemerkte dit en lachte stiekem.

- Zeyd is een betere partij dan jij! fluisterde hij Fahd in het oor. Een knappe jonge man, die Zeyd!

- Hij vertelt laster over mijn persoon en sedertdien beziet Ateja me niet meer! gromde Fahd tussen de tanden.

- Maar als nu de sjeik zijn keus op jou laat vallen...

- Och, de sjeik neemt geen beslissing... Je had me beloofd, maar...

- Ik heb mijn belofte gehouden, Fahd! Maar mijn broeder is zo zwak tegenover zijn dochter... Hij geeft steeds toe aan haar grillen!
 - Maakt mijn rekening niet!
 - En wat bovendien schaadt: Ateja is verkikkerd op die Zeyd
 - Maakt mijn rekening niet!
 - Was ik maar sjeik! zuchtte Tollog.
 - Maakt mijn rekening niet...
 - Nee, maar dan zou ik misschien...
 - Wat zou je dan? vroeg Fahd snel.
 - Mijn nichtje zou geen andere man huwen dan die welke ik haar zou voorstellen, Fahd!
 - Maakt mijn rekening... Wat!?... O, maakt mijn rekening wel! Zou prachtig zijn!... Maar...
 - Wat « maar »?...
 - Je bent nu toevallig niet de sjeik!
- Tollog fluisterde Fahd toe:
- Een man als die Zeyd zou wel weten hoe te handelen... Hij zou er voor zorgen dat ik sjeik word, denk je niet?...
- Fahd antwoordde niet. Hij liet het hoofd zakken, fronste de wenkbrauwen en dacht diep na...

HOOFDSTUK III

DE APEN VAN TOYAT

Drie dagen verliepen traag.

De Arabieren trokken verder naar El-Habash.

Ondertussen lag Tarzan in de woudopening, bewaakt door Tantor. Iedere dag ging de olifant water en eten halen voor zijn vriend en meester.

De lederen riemen waren sterk, wilden niet begeven... Tarzan scheen er eeuwig gebonden mee te moeten blijven. Hij had Manu, de aap, al geroepen, om hem te verlossen, maar vergeefs...

De morgen van de vierde dag vertoonde Tantor tekenen van ongeduld en onbehaaglijkheid. Hij had de voortbrengselen van de omgeving uitgebaat om zichzelf en zijn meester te voeden. Hij wilde nu weg met zijn gezel, maar Tarzan verzette zich daartegen.

Tarzan gaf zich inderdaad rekenschap van de toestand waarin hij verkeerde... Dieper in de rimboe zou hij nog minder kans hebben van de riemen verlost te worden. Alleen de grote Mangani's, de oerangs van de rimboe, konden hem verlossen... Hij bevond zich reeds aan de grens van het gebied der grote apen... Als hij vertrok, zou alle hoop op redding verdwijnen.

Tantor, nochtans, wilde vertrekken. Hij nam Tarzan zacht op met zijn slurf en richtte hem op ...

- Tantor, plaats me opnieuw neer!

De dikhuid gehoorzaamde, maar hij keerde zich om en verliet de plaats. Aan het einde van de woudopening gekomen, keerde hij zich om, bleef even staan, liet zijn slurf heen en weer schommelen en scheen na te denken...

- Tantor, pak je weg! zei Tarzan. Ga verder, waar er meer voedsel te vinden is. Morgen zullen de Mangani's misschien komen.

De olifant trompette even vrolijk en verdween in de rimboe. Lang nog hoorde Tarzan de logge tred van zijn vriend die zich verwijderde.

- Weg! zuchtte Tarzan. Weg is hij. Ik begrijp het goede dier. Nu, om het even wat er gebeure, ik ben man genoeg om de dood in de ogen te zien...

De morgen verliep.

De middaghitte kwam over de rimboe.. Alleen de insecten schenen het in die hitte uit te houden. Ze fladderden rond Tarzan in dichte zwermen, maar het gift van hun angels was sedert lang schadeloos op de reus van de rimboe.

Plots steeg er een lawaai in het kreupelhout op. Manu, de kleine aap, en zijn familieleden die zich op de lage boomtakken bevonden, begonnen vrolijk op te springen en te babbelen.

- Manu, wat heeft dat te betekenen? vroeg Tarzan.

- Mangani! Mangani! scheen de aap te antwoorden.

- Ga ze halen! beval Tarzan.

- Wij zijn bang... Bang...

- Kruip in de top van die boom en roep de Mangani's, dat ze hier moeten komen. In die hoge takken kunnen ze je niet bereiken.

- Bang... Bang...

- Komaan. Manu is moedig, hij is niet bang voor de Mangani's.

...Tarzan wachtte.

Weldra hoorde hij de grote apen brommend afkomen.

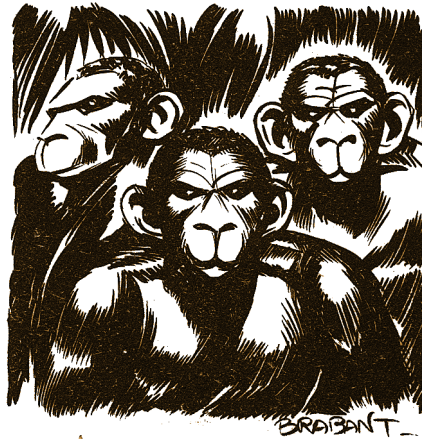
Op hen had hij zijn laatste hoop gesteld om van zijn banden bevrijd te worden.

...Hij riep de grote apen toe:

- Ik ben een vriend! De Tarmangani's hebben mij gevangen genomen en gebonden aan polsen en enkels. Ik kan niet bewegen, ik kan me niet verdedigen, ik kan geen voedsel zoeken...

Een gebrom steeg op.

- Kom, doe mijn boeien af! herhaalde Tarzan.
- Weer een gebrom,
- Je bent een Tarmangani! zei toen een stem.

- Ik ben Tarzan!
 - Ja, riepen de kleine apen, hij is Tarzan! De Tarmangani's en de Gomangani's hebben hem gevangen genomen en Tantor heeft hem hierheen gebracht.
 - Ik ken Tarzan, zei een andere stem.
- Een grote aap verscheen uit het kreupelhout. Hij trad op Tarzan toe.
- M'walat! riep Tarzan uit.
 - Het is wel degelijk Tarzan! verklaarde de grote aap.
 - Wat zeg je? vroegen zijn makkers, zonder te begrijpen.
 - Wat is dat voor een troep? vroeg Tarzan aan M'walat.
 - Toyat is er de koning van, antwoordde de aap.
 - Zeg hun dan niet de juiste waarheid, nee, zeg voorlopig niet dat ik Tarzan ben. Snij eerst die riemen door, want Toyat haat me en zal me doden als hij ziet dat ik me niet kan verdedigen.
 - Dat is waar, zei M'walat.
 - Hier, zei Tarzan, zijn polsen uitstekend: bijt de riemen met je tanden door.
 - M'walat zal doen wat zijn vriend Tarzan hem vraagt.
- Natuurlijk werd het gesprek niet gevoerd zoals wij het hier aanhalen. Het was een mengsel van gebrom en keelgeluiden, waarbij ook snuffelingen te pas kwamen, maar Tarzan en M'walat begrepen elkaar zo goed.
- ...Het duurde niet lang of M'walat had de riemen aan de polsen en enkels van Tarzan doorgeknaagd.
- Tarzan sprong recht...
- Nu verscheen de hele bende apen, met Toyat aan het hoofd.

De koning bromde.

Tarzan wist dat het een kwaad ogenblik ging worden.

- Tarmangani! riep de aap.

Het schuim der woede stond in zijn mondhoeken.

- Ik ben Tarzan, de vriend der Mangani's! zei de zoon van de rimboe.

- Een Tarmangani! zei Toyat.

- Een vijand! riep een andere aap.

- De mannen van zijn soort komen met stokken waaruit vuur springt en doden ons! riep Toyat. Wij doden de Tarmangani's!

- Het is Tarzan, kwam Gayat er tussen. Toen ik nog jong was, heeft hij me bevrijd...

- Je bevrijd?

- Ja, uit de klauwen van Numa. Tarzan is de vriend der Mangani's!

- Een Tarmangani is het! hield Toyat vol. En Tarmangani's doden wij!

- Ja, Tarmangani's doden wij! herhaalden zijn medeapen met woest gebrom.

De apen waren Tarzan genaderd, in een kring rondom hem.

Tarzan wist dat M'walat en Gayat, die hem beschermden, het onderspit zouden delven tegen de verenigde grote apen. Hij zelf zou zich gewonnen moeten geven.

Tarzan hief de hand op:

- Stilte! riep hij.

Er kwam stilte.

- Ik ben Tarzan, hernam de zoon van de rimboe. Tarzan is mijn naam. Ik ben de sterke jager, de machtige krijger. Vroeger behoorde ik tot de stam der Kerchaks. Toen Kerchak stierf, werd ik koning in zijn plaats.

Een gebrom steeg andermaal op.

- Stilte! riep opnieuw Tarzan. Velen onder u kennen me. Ze weten dat ik een lange tijd het leven der Mangani's heb gedeeld en dat de Mangani's nog steeds mijn vrienden zijn. Toyat wil me doden omdat hij me haat. Hij haat me, niet omdat hij me voor een Tarmangani houdt, maar omdat ik hem vroeger in de weg heb gestaan om koning te worden. Dit is reeds lang gebeurd, de jongsten onder u zullen zich dat niet herinneren... Als nu Toyat een goede koning is, dan is Tarzan tevreden... Maar is Toyat een goede koning? Hij handelt verkeerd... Hij wil u allen tegen uw beste vrienden aanhitsen...

Tarzan hield even op met spreken.

Al de apen luisterden aandachtig naar zijn taal.

- Jij, Zutho! hernam Tarzan, een jonge aap aanwijzend, je ogen branden van woede... Je bent gereed om je klauwen in Tarzan's huid te slaan. Ben je de dag vergeten dat de stam je voor dood had achtergelaten?... Wie heeft je dan vruchten en water gebracht?... Wie heeft je tegen Numa of Sheeta beschermd gedurende lange nachten?

Terwijl Tarzan aldus sprak, hadden reeds enige apen het gesprek laten varen om elkaar te krabben of eetbare insecten te zoeken in de holle boomstammen...

Zutho, echter, zocht zijn herinneringen bij elkaar te scharrelen om zich het geval waarvan Tarzan sprak in het geheugen te roepen.

- Zutho herinnert zich! zei hij tenslotte. Zutho is een vriend van Tarzan!

En Zutho verliet de groep en nam plaats naast Tarzan en de andere twee vrienden van de reus van de rimboe.

Behalve Toyat, hadden zich de andere apen nu weggetrokken. De zaak scheen hen geen verder belang in te boezemen. Ze hadden

waarschijnlijk hun honger te stillen en waren dus op zoek naar voedsel vertrokken.

Toyat ging verder met woedend te brommen.

Maar vermits hij alleen tegen vier niet wenste te kampen, zag hij zich verplicht te doen wat de anderen al gedaan hadden: vertrekken en voedsel zoeken...

Tarzan bleef dus met zijn drie vrienden achter.

HOOFDSTUK IV

BOLGANI, DE GORILLA

Een zwarte drager raakte verstrengeld in een boomwortelgewas en rolde over de grond, waardoor zijn last rondom hem verspreid werd.

Dit gevalletje, dat schijnbaar het vermelden niet waard was, zou nochtans beslissen over het bestaan van James Hunter Blake, een jonge en rijke Amerikaan, die naar Afrika gekomen was met een jachtexpeditie, in gezelschap van zijn vriend Vilbur Stimbol. Deze laatste had drie weken doorgebracht in de rimboe, twee jaar geleden, en was bijgevolg de morele chef van de expeditie.

Vilbur Stimbol beschouwde zich als een onfeilbare gids inzake jacht op groot wild, en tevens aangaande de gebruiken der inboorlingen.

Daar hij de oudere van Blake was, minstens van 20 jaar, was dit een reden te meer om door James Blake als een « ondervindingrijke » persoon te worden beschouwd.

Nochtans was er tussen hem en Blake een zekere onenigheid gekomen. Vooral de dwangtoon en de brutale manieren van zijn vriend, stoorden Blake.

Een kino-draaier vergezelde hen, ten einde zichten van de rimboe op te nemen. Maar weldra zou deze operateur hen verlaten, daar hij Stimbol niet kon luchten vanwege dezes houding.

Vooraf zijn optreden tegenover de inboorlingen stuitte Blake tegen de borst. Nochtans meende Blake dat hij de jacht zou kunnen eindigen zonder in ruzie te komen met Stimbol.

Maar een zwarte neger viel, gegrepen in een boomwortelgewas en wierp zijn last om...

Stimbol en Blake stapten zijde aan zijde, niet ver van daar. In zijn val kwam de neger op Stimbol terecht en zo gebeurde het dat Stimbol eveneens over de grond ging rollen. Heel de *safari* lachte om dit feit.

De drager stond moeizaam op en Stimbol sloeg het stof van zijn pak. Hij ontstak in woede:

- Vervloekte dommerik! riep hij uit. Vooraleer Blake er kon tussenkomen, sloeg hij de arme neger met zijn karwats in het gezicht. Toen hij een tweede maal de arm ophief om toe te slaan, had zich Blake tussen hem en de zwarte geworpen. Hoe het kwam, kon Blake niet zeggen, maar hij bracht Stimbol een slag van zijn zweep toe, eveneens in het gelaat, verbolgen als hij was

om de houding van zijn metgezel.

Stimbol viel op de knieën en greep zijn revolver. Maar Blake was hem voor:

- Laat af, Vilbur! riep hij, zijn wapen op Stimbol richtend. Sta op en luister. Zo is de maat vol. Tussen u en mij is het voortaan gedaan met vriendschap. Morgenvroeg zullen wij de *safari* verdelen, elk evenveel mannen. Om het even welke richting u uitgaat, ik sla een andere in.

Toen hij dit gezegd had, keerde Blake zich om en wenkte de zwarten dat zij verder konden gaan. De dragersgroep trok verder, zonder woord of gezang, blijkbaar nadenkend over hetgene gebeurd was.

Blake hield halte bij de eerste gelegenheid om het kamp op te slaan. In de namiddag zou hij de proviesies en de voorraad kruit verdelen, opdat de twee groepen 's anderendaags zouden kunnen vertrekken.

Stimbol klemde de tanden op elkaar. Zijn gelaat was donker, misnoegd, boos zelfs...

Hij verliet het kamp om te gaan jagen en, vooral, om de aanwezigheid van Blake te ontvluchten.

Pas had hij een kilometer afgelegd met zijn gidsen, toen een der zwarten hem tot voorzichtigheid maande. Stimbol zag een donker gevaarte tussen de bomen, op enkele afstand.

- Wat is dat? fluisterde hij.

- Een gorilla! antwoordde de neger.

Stimbol trok zijn wapen en schoot op de nauwelijks zichtbare silhouet. Natuurlijk was het niet raak.

- Verdomd! riep hij. Er naartoe! Ik moet hem hebben! Wat een prachtige trofee!

Ze slopen dus verder; af en toe onderscheidde ze het vluchtende

dier; telkens wanneer Stimbol het zag, vuurde hij; telkens ook schoot hij ernaast en vloekte dat het een aard had.

De zwarten lachten stiekem.

Ze hadden niets dan minachting voor Stimbol; allen hadden reeds van zijn ruwheid te lijden gehad.

Van verre had Tarzan, die nog steeds in gezelschap van de Toyatstam vertoefde, het eerste schot gehoord.

Onmiddellijk rende de reus van de rimboe de richting uit waar het schot vandaan was gekomen. Hij was er zeker van, dat dit schot niet uit het geweer van een Bedoeïen was gekomen, want hij kende het verschil van knal dat er bestond tussen die van een ouderwetse musket, zoals de Arabieren er gebruiken, en die van een meer modern wapen.

Dit schot was voor Tarzan een bewijs van de tegenwoordigheid van een blanke in het woud dat zijn « rijk » vormde. Men begrijpt dus dat hij wenste te weten wie de dader was.

Naarmate hij naderde, hoorde hij beter de geweerschoten en weldra hoorde hij een gerucht van krakende takken en het gemurmel van stemmen.

Bolgani, de gorilla, vluchtte snel. Hij vreesde de Tarmangani's en hun vreselijke wapenen. Hij had zo'n haast dat hij niet eens Histah, de reuzenslang, opmerkte, die haar lichaam kronkelde omheen een der oudste bomen van het woud.

De enorme slang, wier temperament van nature stoorbaar is, was reeds slecht gehumeurd vanwege de knallen der geweren, die haar hadden gewekt uit haar dutje. Toen de slang Bolgani bespeurde, besloot ze haar gramschap op hem te koelen...

Groot is de kracht van de gorilla, maar groter nog was de kracht van de reuzenslang Histah...

Ze omsloot de gorilla, kneep en... een wanhopige kreet steeg uit de borst van de mensaap...

Het was een groot gevecht!

De goril spande al zijn krachten in om te ontkomen aan de vreselijke kneep van de sawahlslang...

Histah, de slang, was vastbesloten dat logge dier te pletten en dan op te peuzelen...

Op het ogenblik dat Bolgani zijn krachten voelde wijken, sprongen Tarzan en Stimbol tegelijk toe, aan een tegenovergestelde kant uit het kreupelhout opduikend.

Niemand, echter, had de zoon van de rimboe gezien.

Zoals altijd was hij langs de « luchtweg », van tak tot tak, op de plaats van het toneel gekomen.

Hij woonde van op een hoge tak het schouwspel daar beneden hem bij...

Tarzan zag Stimbol.

Stimbol hief het geweer op, met het doel een dubbele buit te maken. Vooreerst de gorilla en daarna de reuzenslang.

Tarzan droeg Bolgani, de gorilla, geen bijzondere genegenheid toe. Sedert zijn kinderjaren was hij de gorilla steeds uit de weg gegaan, zonder bijzondere redenen, gehoor gevend aan een gevoel dat hijzelf niet verklaren kon.

Nu scheen het hem echter toe dat de strijd ongelijk zou zijn. De gorilla zat reeds vastgeknepen in de ringen van het slangenlichaam en nu zou nog een mens, die de rimboe was ingedrongen, hem met schoten bestoken!

Tarzan besloot de gorilla hulp te bieden.

Hij sprong toe, wierp zich op Stimbol en slingerde hem ten gronde.

Een vuistslag stelde Stimbol voorgoed buiten strijd en Tarzan greep het jachtmes van de onderzoekingsreiziger.

Snel als de bliksem keerde zich nu Tarzan naar de vormeloze en angstwekkende massa van de vechtende dieren.

Toen Stimbol opnieuw tot het bewustzijn kwam en de ogen opende, dacht hij te dromen bij het zien van het toneel dat zich voor zijn ogen afspeelde.

Een reus, die slechts een dierenhuid droeg in de vorm van een schaamtegordel, streed uit al zijn krachten tegen de reuzenslang die hem trachtte te wurgen, zonder er echter in te slagen.

Een oorverdovend gebrul liet zich horen...

Stimbol gaf er zich rekenschap van dat die kreten niet van de bewustloosliggende gorilla kwamen, maar integendeel van die reus, precies een Griekse halfgod.

Stimbol's vrees steeg te top.

Zijn ogen puilden uit hun kassen... Hij week enkele stappen... Hij beschouwde Tarzan als het « derde wilde dier »!

Hij wist dat de man, hoe sterk hij ook bleek, tenslotte het onderspit zou delven tegen de slang.

Welk menselijk wezen zou, geheel alleen, aan de dodelijke omstrengeling van de geduchte slangenringen kunnen ontkomen?

Reeds had Histah, de reuzenslang, de borst en een der benen van de reus vastgekneld. Maar het bleek nu dat haar kneep verzwakt was tengevolge van haar kamp tegen de gorilla. Anderzijds bracht Tarzan haar geweldige kwetsuren toe bij middel van het jachtmes dat hij Stimbol ontrukkt had.

De man en de slang waren met bloed bedekt...

Tarzan kerfde steeds door, steeds dieper in het lichaam van de reuzenslang... Eindelijk ging zijn mes door de wervels van het dier op het ogenblik dat Histah een nieuwe ring omheen zijn borst had gelegd.

Het monster kneepte nog enkele malen uit al de krachten van haar gemarteld lichaam, maar weldra verzwakte haar kneep voorgoed en enkele ogenblikken later kon Tarzan een knie op de grond zetten... Er verliep toen nog slechts een korte tijd en Histah, de reuzenslang, viel tenslotte bewustloos neer van Tarzan's lichaam.

Zonder de blik op Stimbol te werpen, richtte zich Tarzan tot Bolgani.

- Ga je sterven? vroeg hij hem in de apentaal, met veel gebaren.
- Nee! Ik ben Bolgani! Ik ben Bolgani en ik dood de Tarmangani's!
- Ik ben Tarzan en ik heb je uit de kneep van Histah gered!
- Ben je niet gekomen om Bolgani te doden?
 - Nee laten we vrienden zijn.
- Goed, maar er is achter je een Tarmangani die ons wil doden met een vuurstok.

- Ik vermoed het, zei Tarzan.
 - Hij moet eerst sterven.
 - Nee, zei Tarzan.
 - Waarom niet?
 - Ik zal de Tarmangani van hier wegdrijven, ver van hier!
 - Hij zal niet willen vertrekken.
 - Ik ben Tarzan, de heer van de rimboe! zei de reus fier. Tarzan's woord is wet in de rimboe.
- Stimbol keek op afstand toe.
- Hij dacht dat zich tussen de man en de grote aap een nieuw gevecht ging ontspannen.
- Hij riep tot Tarzan:
- Jonge man, pak je weg, ik zal dat dier een paar kogels in de huid jagen! Na je kamp tegen de slang, voel je toch niets voor een nieuwe strijd tegen die gorilla?
- Tarzan stapte op Stimbol toe.
- Laat uw geweer zakken! beval hij. Schiet niet op die aap!

- Waarom niet? Waarom heb ik hem dan achtervolgd?
 - Dat is uw zaak, maar ik zeg u: dood hem niet.
 - Zeg eens, weet u wie ik ben? vroeg Stimbol geërgerd om Tarzan's gebiedende toon.
 - Wie u is, dat gaat mij niet aan.
 - Ik zeg het u toch: mijn naam is Wilbur Stimbol, van de Compagnie Stimbol & C°, te New-York.
- Iedereen te New-York kende die naam. Te Londen, te Parijs en in andere Europese landen stond hij eveneens goed bekend. Maar het was toch erg naïef van de onderzoeksreiziger te veronderstellen dat hij, hier in de rimboe, enige achting kon wekken.
- Wat voert u uit op mijn grondgebied? vroeg Tarzan fier.

- Uw grondgebied?
- Ja!
- Wie is u dan, mijn jongen?

Tarzan richtte zich nu tot de twee zwarte dragers die Stimbol gevolgd waren en zei hun in hun gewesttaal:

- Ik ben Tarzan... Wat voert die man hier uit?... Hoeveel blanken zijn er met hem?

- Een der zwarten zei:

- Grote heer, wij hebben dadelijk begrepen dat je Tarzan waart, Tarzan, de meester van de rimboe. Wij hebben het begrepen toen je tegen de slang streed. Niemand, behalve jij, kan zo'n kamp voeren tegen een wild dier. Deze blanke is een slechte meester. Een andere blanke vergezelt hem, daar die is een goede meester. Ze zijn hier op leeuwenjacht gekomen, maar zij hebben weinig geluk gehad. Morgen vertrekken zij.

- Waar is hun kamp? vroeg Tarzan.

- Niet ver van hier.

- Ga naar uw kamp terug, zei Tarzan tot Stimbol. Vanavond zal ik er zijn om met u en uw gezelschap te spreken. Maar probeer het niet meer in mijn gebied te jagen, tenzij voor het voedsel dat u nodig heeft.

Iets in de houding van Tarzan verklapte Stimbol dat hij nu te gehoorzamen had.

Stimbol vertrok, niet zonder enige dreigwoorden te uiten.

- Ken je die kerel? vroeg hij aan een der zwarten.

- Het is Tarzan.

- Tarzan? Die naam zegt me niets.

- Al wie de rimboe kent, kent Tarzan.

- Nu, zei Stimbol hoogmoedig, het is geen woudloper die mij zal beletten te jagen waar en wanneer ik wil.

- Meester, zei de zwarte, Tarzan's woord is steeds wet geweest in de rimboe. Beledig hem niet!

- Zwijg! Als ik u zeg dat we zullen jagen, dan zal het ook geschieden... Jullie schijnen te vergeten dat ik, en geen ander, jullie meester ben!

En woedend begaf zich Stimbol naar het kamp.

HOOFDSTUK V

DE TARMANGANI

Tijdens de afwezigheid van Stimbol verdeelde Blake de provisies en de uitrusting van de expeditie in twee gelijke delen. Voor de scheiding van de dragers in twee kampen, wachtte hij op de terugkeer van Stimbol.

Toen de jagers in het kamp terugkeerden, was hij aan het schrijven.

- Ga na of de verdeling naar je zin is! zei Blake toen hij Stimbol zag.

- Heeft geen belang! zei Stimbol.

- Hoezo?

- Ik weet dat je gehandeld hebt zoals het hoeft.

- Danke, zei Blake.

- Maar de dragers?

- Dat zal zo gemakkelijk niet gaan, zei Blake. Je bent niet altijd mals voor hen geweest.

- Mals! mals! bromde Stimbol.

- Ik vrees dat weinigen onder hen met jou wensen mee te gaan.

- Dat heb je mis voor, Blake. Je begrijpt niets van de inboorlingen. Ze hebben geen eerbied, geen ontzag voor je, en daar is je goedheid de reden van.

- Je veronderstelt dus...

- Ik veronderstel dat ze allen met mij zullen meegaan. Jij hebt de provisies en de bagages verdeeld, laat mij de mannen verdelen.

- Mij goed, zei Blake.

- Heidaar, jij, ja, jij, riep Stimbol een der zwarten toe, spoed je hierheen! De zwarte kwam toegelopen en boog.

- Verzamel al je mannen, ik moet hen spreken! zei Stimbol.

- Goed, heer.

Stimbol keerde zich tot Blake toen de zwarte was vertrokken:

- Is hier geen vreemdeling gekomen?

- Nee, waarom?

- Ik heb een soort wilde ontmoet tijdens de jacht en hij heeft me plechtig bevel gegeven niet meer te jagen in de rimboe en... te vertrekken. Wat zeg je daarvan?

- Een vreemde? vorste Blake.

- Nu, ja, een woudmens, een eremijt, weet ik het! Misschien een zinneloze. De zwarten schenen hem te kennen.

- Wie is het?

- Hij heeft me met veel omhaal gezegd dat hij Tarzan heette. Blake fronste de wenkbrauwen.
- Heb je werkelijk Tarzan, de heer van de rimboe ontmoet?
- Je schijnt er ook van gehoord te hebben, Blake?
- Nu ja. Moest hij mij dit bevel geven, ik zou onmiddellijk gehoorzamen!
- Jij heet Blake. Maar ik heet Wilbur Stimbol!
- Waarom gaf hij je dit bevel?
- Weet ik het? Hij heeft er zich tegen verzet dat ik een gorilla neerschoot... Hij had dit dier uit de ringen van een reuzenslang verlost. Hij heeft de slang gedood...
- Gedood?
- Ja, en dan heeft hij me gezegd dat ik de rimboe te verlaten had, maar dat hij vanavond ons kamp zou bezoeken... Toen is hij vertrokken met de gorilla, precies alsof ze twee vrienden waren... Ik heb nooit zo iets gezien, maar ik ben niet makkelijk te beïnvloeden... Ik wil geen bevelen ontvangen van een krankzinnige!
- Wat doet je veronderstellen dat Tarzan krankzinnig is?
- Wat te denken van een mens die met een gorilla uit wandelen gaat in de rimboe, bijna naakt en zonder wapens!?
- Dat is mijn mening niet, Stimbol, en was ik in jou plaats, ik zou Tarzan gehoorzamen eer het te laat is.
- Drommels, jij schijnt hem goed te kennen! Heb je hem soms al eens ontmoet?
- Nee, maar ik heb gehoord hoe onze mannen er van spraken. Hij is in de rimboe zo vermaard als de leeuw zelf.
- Zo, zo!
- Ja. Weinige van onze dragers hebben hem ooit gezien, maar hij beïnvloedt hun geest meer dan hun grootste tovenaars!
- Belachelijk!
- Toch niet! Zij weten dat zij Tarzan te gehoorzamen hebben, zoniet komt Tarzan's gramschap. En als ze nu denken dat Tarzan tegen ons is, dan staan wij voor een hele boel moeilijkheden, geloof me.
- Och, kom! Je verzuipt je in een glas water! Ik raad je woudloper Tarzan aan niet meer in aanraking te komen met Wilbur Stimbol, zoniet zal het hem dit keer rouwen!
- Hij moest ons toch een bezoek brengen, zei je? Ik zou het prettig vinden hem eens te zien, want sedert wij in de rimboe zijn, heb ik zo veel gehoord over hem, dat mijn nieuwsgierigheid ten top is gestegen.

- Eigenaardig: ik had zijn naam nog niet eens horen uitspreken, ik!

- Omdat je nooit met de dragers spreekt, Wilbur!

- Ik heb andere katten te geselen dan naar de praatjes van een handvol ongeletterde inboorlingen te luisteren, zei Stimbol.

Blake glimlachte, maar antwoordde niet.

De mannen van de safari kwamen nu aan.

Stimbol sprak tot hen:

- M. Blake en ik, wij gaan scheiden... Wat mij betreft, ik ben van plan verder naar het Westen te gaan jagen, langs het Zuiden om te lopen en de kust langs een andere weg te bereiken, ik weet niet wat M. Blake gepland heeft, maar hem komt de helft der dragers toe, om het even wat jullie hebt aan te merken!

Hij hield een ogenblik op met spreken en hernam dan:

- Ik verlang dat iedereen tevreden zij. Zij die M. Blake wensen te volgen zijn vrij. Luistert nu! Het deel bagages aan deze kant komt M. Blake toe, het andere deel komt mij toe. Zij die M. Blake willen volgen gaan dus bij die hoop staan, daar!

Onmiddellijk gingen al de mannen, een na een, rondom Blake's reiszaken staan.

Stimbol schaterlachte.

- Waarachtig, Blake, het zijn uilskuikens! zei hij tot zijn gezel.

- Waarom?

- Geen van hen schijnt begrepen hebben wat ik bedoel.

En Stimbol richtte zich opnieuw tot de dragers.

- Dommerikken! Heb ik jullie gezegd dat je allen met M. Blake moest gaan? Ik heb gezegd: zij die het verkozen! Komaan, al die met mij gaan, hier! Dat is toch klaar?

Geen van de dragers verroerde.

Stimbol verbleekte.

- Dat is mouterij! riep hij uit. Kom eens hier, jij - hij greep een zwarte onzacht bij de arm, - kom eens hier en vertel me: wie heeft je bevel gegeven aldus te handelen? Heeft M. Blake jullie instructies gegeven?

- Kom, Stimbol, zoek geen standjes waar ze niet nodig zijn. Denk na! viel Blake in.

- Dat doe ik juist!

- Niemand heeft hen beïnvloed. Stimbol.

- Dat zeg jij.

- Het kan zijn dat je me niet gelooft. Om het even. Meer weet dat men meer vliegen vangt met een lepel stroop dan met een vat azijn.

- Hoe bedoel je?

- Ik bedoel Stimbol, dat de zwarten van jou nooit een zacht woord horen, dat je hen beledigd, dat je hen slaat... En als ze te kiezen hebben tussen jou en mij, dan sta je verwonderd en denk je dat het een doorgestoken kaart is.

- Het schijnt wel zo...

- Denk je dat zwarten meer dan blanken gesteld zijn op scheldtaal en stokslagen?

Stimbol zweeg.

Hij bekeek de zwarten. In hun blikken ontdekte hij haat. Hij richtte zich opnieuw tot Blake en zei:

- Nu, probeer hen wijzer te maken als je het kan.

Blake sprak nu tot de leiders van de zwarten. Hij vroeg hen te beraadslagen; er moesten twee kampen zijn, een kamp dragers voor Stimbol, een ander voor hem.

- Jullie hebben beloofd ons getrouw te dienen! merkte hij op. Ik weet wel dat de andere meester onzacht is geweest, maar hij zal nu wel goed zijn...

- Wij willen de andere meester niet volgen!

- Dan houden jullie je belofte niet, zei Blake.
 - Als de jonge meester met de oude meester gaat, dan zullen wij onze belofte houden. Maar met de oude meester alleen gaan we niet... Onze belofte van trouw was voor de twee meesters samen, niet voor de twee meesters gescheiden... Wij willen allemaal met de jonge meester mee, maar geen van onze mannen zal met de andere meester gaan...
 - Maar, zei Blake, M. Stimbol zal jullie mannen dik betalen. Tweemaal, driemaal zoveel als vastgesteld was...
 - De oude meester is niet goed als de jonge meester, hij kan ons nooit genoeg betalen.
 - Het is in orde, zei Blake, wij zullen er morgen op terugkomen. Jullie kunnen nu rusten.
- De zwarten gingen weg om te slapen, toen plots de silhouet van een man verscheen bij het vlamme kamplicht.
- Wat is dat? riep Stimbol uit.
- Plots herkende hij de nieuw-aangekomene:
- Het is de wildeman! zei hij tot Blake.
- Blake trad op de man toe en groette, alsof hij voor een waardigheidsbekleeder stond:
- U is dus Tarzan? vroeg hij.
- De woudreus knikte.
- En u is?
 - Ik ben Blake, James Blake van New-York.
 - Ik heb uw gesprek gehoord van uit die boom... Ik heb reeds de gelegenheid gehad me een mening te vormen over uw gezelschap... Ik veronderstel dat u scheidt wegens onenigheid?

- Blake aarzelde even en knikte dan.
- En wat gaat u dan verder doen? vroeg Tarzan.
 - Ik ga naar het Westen, zei Stimbol, daarna naar...

- Ik sprak tot M. Blake, viel Tarzan in. Wat u betreft, ik weet waarheen u zal gaan!

- Zo, zo! Maar...

- Zwijg! gebod de zoon der rimboe. Ga verder, M. Blake.

- Wij hebben totnogtoe geen geluk gehad met het opnemen van rimboetonelen... Het spijt me dat ik deze expeditie moet opgeven. Ik heb er geen geld meer voor en de tijd is verstreken... En vermits de zwarte dragers mijn gezelschap niet willen vergezellen, ben ik verplicht met hem de terugtocht naar de kust te ondernemen...

- Verdraaid! Jullie schijnen mij te negeren! riep Stimbol uit! Ik ben hier gekomen om te jagen en jagen zal ik. Niemand zal me tegenhouden, zeker niet een mens in apenhuid of een aap in mensengedaante.

Tarzan blikte zelfs niet naar Stimbol om, bij die belediging.

- Neem u voorzorgen om op te breken een uur na zonsopgang, zei Tarzan tot Blake. Er zullen geen moeilijkheden meer rijzen inzake de verdeling van de *safari*. Ik zal er voor zorgen dat alles in orde komt en u mijn laatste aanwijzingen geven.

Bij die woorden verdween Tarzan na een korte groet.

HOOFDSTUK VI

*ARA, DE BLIKSEM,
EN USHA, DE WIND*

's Anderendaags verscheen Tarzan onder de dragers.

- Ik ben Tarzan, de heer van de rimboe, zei hij. Ik wil niet dat blanken de dieren van mijn gebieden komen doden. Luistert naar Tarzan, indien jullie nog ooit jullie dorp wilt wederzien!

En Tarzan ging verder:

- Jij, chef, zult met je mannen de jonge blanken vergezellen. De blanke mag zoveel beelden van de rimboe opnemen als het hem belieft, waar en wanneer hij wil. Kies de helft van je mannen om de jonge meester te vergezellen.

Tot de oudste der dragers sprak Tarzan dan:

- Jij zult met de andere helft de oude meester vergezellen tot aan de kust. Hij mag alleen jagen om zich voedsel te verschaffen en slechts schieten in geval van zelfverdediging. Gehoorzaam! Herinner jullie allemaal, dat Tarzan alles te weten komt en niets vergeet!

Toen richtte zich Tarzan tot de twee blanken:

- U, Blake, kunt gaan wanneer het u belieft... Waar? Dat staat u vrij. U jaagt... als u tenminste wil?... U is de gast van Tarzan. Wat u betreft, Stimbol, U verlaat het land langs de kortste weg: de kust. De chef van uw *safari* zal er op waken dat mijn bevelen nageleefd worden!

Tarzan riep het hoofd van de *safari* die Stimbol moest vergezellen:

- Je kan vertrekken, zei hij. Als de blanke je niet volgt, laat hem achter... Draag zorg voor hem zolang hij mijn bevelen eerbiedigt en breng hem gaaf en gezond naar de kust. Wees hem gehoorzaam voor zover zijn bevelen niet tegen de mijne ingaan.

Na lang dralen volgde Stimbol de groep...

Hij droeg een felle haat tegen Tarzan met zich mee...

Maar hij moest toegeven dat het woord van Tarzan wet was in de wildernis, vooral tegenover de zwarten...

De haat echter deed hem naar hopeloze middelen zoeken om zich op Tarzan te wreken!...

Om zich van de stipte uitvoering van zijn bevelen te vergewissen, was Tarzan vooruitgesneld en was van boom tot boom gekomen tot op een plaats waar de safari van Stimbol moest voorbijtrekken. Onbeweeglijk in het gebladerte wachtte hij het konvooi af waarvan hij reeds in de verte het getrappel hoorde.

Boven de bomen stapelden in de tot nog toe blauwe hemel grote wolken zich op.

Opeens verscheen een zware, harige gestalte op de baan.

- Bolgani! riep de zoon van de wildernis. Ik ben Tarzan.

De gorilla bleef staan en keek om zich heen.

- En ik, ik ben Bolgani! gromde de aap.

- De Tarmangani nadert! zei Tarzan.

- Bolgani zal de Tarmangani doden!

- Neen! Je zal de Tarmangani laten voorbijgaan! Hij en zijn mannen hebben vuurstokken. Ik heb de Tarmangani uit de jungle gedreven. Laat hem voorbijtrekken. Verwijder je een weinig van de baan. De stompzinnige Gomangani's en de Tarmangani, die nog stompzinniger is, zullen voorbijgaan zonder ook maar een ogenblik de aanwezigheid van Tarzan en van Bolgani te vermoeden.

In de verduisterde lucht hoopten de wolken zich op en beide dieren aanschouwden dit angstwekkend schouwspel.

- Pand, de donder, is op jacht, merkte Tarzan op.

- Hij verjaagt Usha, de wind, sprak Bolgani.

- En straks zullen wij Usha door de bomen horen vliegen om te vluchten, voegde de zoon van de wildernis eraan toe. Kudu zelf, de zon, is beducht voor Pand, en bedekt zich het aangezicht als de donder rommelt!

Ara, de bliksem, flitste op en zigzagde in het luchtruim. Voor Tarzan en Bolgani was het een pijl, afgeschoten door de boog van Pand, en de grote regendruppels die langzaam begonnen te vallen waren niets anders dan de bloeddruppels van Usha, de wind, die door de pijl getroffen was.

De duisternis werd dichter. Usha rende dwars door het woud en de bomen zuchtten bij zijn doortocht. Plotseling brak de regen los en met gedruis ontketenden zich al de elementen.

Tarzan en Bolgani zaten gelaten neergehurkt, de eerste op een tak, de andere op de rand van de baan.

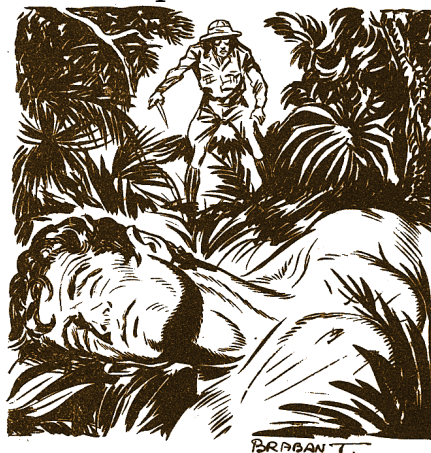
Eensklaps laaide, met een oorverdovend geraas, een licht op, de aarde beefde en de boom waarop Tarzan schrijlings zat spleet in twee, getroffen door de bliksem!

Verpletterd stortte Tarzan op de grond neer, onder de grote tak die hem tot schuilplaats gediend had.

Zo snel als hij gekomen was, dreef de orkaan weg. Kudu, de zon, verscheen opnieuw door de wolken en joeg ze gezwind uiteen. Bolgani, versteven en angstig, had zich wel gewacht te bewegen, er zich niet om bekommerend de aandacht van Pand, de donder, op zich te vestigen.

Tot op de beenderen doorweekt en nijdig van woede, had Stimbol zijn weg op de modderige baan voortgezet; hij had zelfs niet opgemerkt dat hij ver vooruit was op zijn gevolg, dat gedurende het onweder was blijven staan.

Aan een bocht van de weg stond hij plotseling tegenover een dikke tak die de weg versperde. Vooreerst bemerkte hij het lichaam niet van de man die eronder lag, doch toen hij hem herkend had rees een gevoel van hoop in hem op.

Indien Tarzan dood was, zou het vrij staan te handelen zoals het hem beliefd. Was hij echter wel dood?

Hij boog zich over de borst van de reus en een uitdrukking van teleurstelling gleed over zijn gelaat. Tarzan leefde nog. Toen stond Stimbol zachtjes weer op en wierp een steelse blik op de baan. Zijn mannen waren nog niet in 't zicht! Hij was alleen met de bewerker van al zijn vernederingen!

Maar hij was niet alleen zoals hij vermoedde, want hij was onkundig van de aanwezigheid van een bebaard wezen dat, achter de struiken, hem met zijn wilde ogen verslond.

De zoon van de wildernis bewoog zwakjes en Stimbol begreep dat hij zich moest haasten. Hij trok zijn mes uit de schede en hief het op boven de borst van zijn vijand...

Op het hetzelfde ogenblik weerklonk een vreselijk tandengeknars achter hem. Verschrikt draaide Stimbol zich om en bemerkte het angstwekkend gezicht van Bolgani, die met een dreigend gegrinnik zijn gele tanden ontblootte.

De gorilla ging zich op Stimbol werpen toen Tarzan de ogen opende.

- Krijg. Ha! riep hij de aap toe. Bolgani bleef staan en wierp een blik op zijn bondgenoot.

- Laat hem gaan! gebood Tarzan.

- De Tarmangani wilde Tarzan doden, zei de gorilla. Bolgani heeft het hem belet. Bolgani doodt!

En hij knarste met de tanden.

- Neen! Laat de Tarmangani met rust!

De gorilla liet Stimbol los, die hij bij de arm had gegrepen. De eerste mannen van de *safari* verschenen reeds en de zenuwachtigheid van Bolgani groeide aan bij het zien van deze talrijke groep.

- Ga in de jungle, Bolgani, zei Tarzan. Ik zal mij met de Tarmangani en de Gomangani's bezig houden.

- Het is een geluk voor u, dat u mij niet hebt kunnen doden, sprak hij ernstig tot de Amerikaan. Ik was hier om twee redenen: de eerste, om te zien of u mijn bevelen hebt opgevolgd; de tweede, om u tegen uw mannen te beschermen. Ik heb deze morgen hun blikken gezien... Het zou hun gemakkelijk vallen u in de wildernis achter te laten, en dat zou uw einde betekenen, zo zeker alsof u een kogel in het hoofd zou krijgen. Ik was van oordeel dat ik zekere verantwoordelijkheden had te uwen opzichte, en dat is de reden waarom ik u wilde beschermen; maar u hebt mij daareven van iedere verplichting van die aard ontslagen. Ik zal u niet

doden, zoals u het verdient, Stimbol, maar ik verlaat u, en u zult waarschijnlijk weldra zien dat het beter is vrienden dan vijanden te hebben in de jungle!

Vervolgens wendde hij zich tot de mannen van het konvoi:

- Tarzan, heer van de jungle, zet zijn weg voort. U zult mij misschien niet meer terugzien. Doet uw plicht ten opzichte van die man zolang hij volgens mijn bevelen zal handelen, maar ik verbied hem voortaan zijn geweer tegen enig dier van de jungle op te heffen!

Bij deze laatste woorden, sprong Tarzan op de lage takken van een boom en verdween.

Toen Stimbol, door herhaalde vragen, erin slaagde zich de rede van Tarzan te laten verklaren en vernam dat hij niet meer zou terugkomen, vond hij een deel van zijn zelfzekerheid en van zijn brutale verwaandheid terug. Opnieuw beschouwde hij zich als de aanvoerder van zijn mannen, slingerde hun bevelen toe met een stem die klapte als een zweepslag, bespote hen en overstelpte hen met beledigingen.

Hij meende dat hij op die manier een op angst gesteund gezag zou verwerven, dat zijn lage ijdelheid streelde. Op die wijze trouwens, zo dacht hij, liet hij aan deze eenvoudigen van geest blijken dat hij niet bang was voor Tarzan, en hij meende zich aldus een grote invloed op hen te verzekeren.

Vermits Tarzan gezegd had dat hij niet zou terugkeren, was Stimbol volstrekt niet meer van plan zijn onderrichtingen na te komen en toen hij een antilooop bemerkte, schouderde hij zonder aarzelen het geweer, gaf vuur en doodde het dier.

Die avond redetwistten de inboorlingen geruime tijd met gedempte stem.

- Hij heeft een antilooop gedood, en Tarzan zal boos op ons zijn! zei de ene.

- Hij zal ons straffen! vreesde de andere.

- De blanke heer is een boze heer, verklaarde een derde. Ik wilde dat hij dood was!

- Wij mogen hem niet doden, Tarzan heeft het verboden!

- Als wij hem in de wildernis in de steek laten zal hij sterven!

- Tarzan heeft ons gezegd onze plicht te doen!

- Ja, zolang de boze heer aan zijn bevelen zou gehoorzamen!

- Hij is ongehoorzaam geweest!

- Bijgevolg mogen wij hem verlaten!

Uitgeput door de lange dagreis, sliep Stimbol als een blok. Toen hij ontwaakte stond de zon reeds hoog. Hij riep zijn boy maar niemand antwoordde. Hij riep opnieuw, evenmin zonder succes.

- Vervloekte apen! gromde hij tussen de tanden. Ze zijn zo lui als slangen! Ik zal ze eens wat gaan aanporren!

Hij stond op en kleepte zich aan. Doch langzamerhand vervulde de volledige stilte van het kamp hem met een gevoel van onbehagen, zo sterk dat hij zijn opschik verhaastte en de tent uitliep.

Zodra hij een voet buiten had gezet, vertoonde de waarheid zich voor hem. Al de mannen waren weggelopen en al de pakken met levensmiddelen waren verdwenen, behalve één. Hij was verlaten in het hartje van het wilde Afrika.

De eerste opwelling van de Amerikaan was zijn geweer te grijpen en in het spoor van zijn dragers te lopen, doch na enig nadenken zag hij spoedig het nutteloze van die methode in.

Er bleef slechts één ding te doen: te trachten zich bij Blake te voegen en voortaan bij hem te blijven.

De zwarten hadden hem levensmiddelen achtergelaten en hadden noch zijn geweer noch zijn munitie gestolen, maar de moeilijkheid bestond erin deze zware vracht te vervoeren. De levensmiddelen waren ontoereikend voor verscheidene dagen, maar Stimbol wist dat hij ze niet kon dragen, aangezien hij bovendien de vracht van zijn geweer en zijn kogels te torsen had.

Er kon echter evenmin sprake zijn van ter plaats te blijven om hulp af te wachten. De weg van Blake liep in de tegenovergestelde richting en er konden jaren verstrijken alvorens een menselijk wezen voorbijkwam op de plaats waar hij zich bevond.

Als hij vlug doorstapte en zich in de goede richting bevond, kon

hij hopen Blake in te halen en dit was zijn enige kans op redding! Aangemoedigd door deze gedachte, gebruikte Stimbol een overvloedig morgenmaal, stelde zich daarna tevreden met een klein pakje levensmiddelen en begaf zich op weg langs de baan.

De weg was gemakkelijk en de Amerikaan had niet de minste moeite om de plaats terug te vinden van het kamp waar Blake en hij van elkander gescheiden waren.

Toen hij in het begin van de namiddag deze kleine open plek bereikt had, besloot hij zich een ogenblik rust te gunnen alvorens zijn weg voort te zetten.

Hij ging dus met zijn rug tegen een boom zitten, zonder op enige afstand van hem een lichte golving in het hoge gras op te merken.

Toen zijn sigaret was opgerookt, stond Stimbol op, legde zijn gepak weer op zijn schouders en maakte zich gereed om de weg te volgen die Blake en zijn mannen de vorige morgen hadden ingeslagen, doch nauwelijks had hij enkele meters gedaan toen een angstaanjagend gebrul hem plots deed stilstaan. Terzelfdertijd weken de gewassen uiteen om doortocht te verlenen aan een prachtige leeuw met pikzwarte vacht.

Met een gehuil liet Stimbol zijn last vallen, wierp zijn geweer weg en begon naar de boom te rennen waaronder hij een ogenblik tevoren vreedzaam gerust had.

De leeuw, die zelf van zijn stuk gebracht was, bleef een poosje besluiteloos en zat hem vervolgens op de hielen.

Juist bijtijds bereikte Stimbol de boom. De kaaksbeenderen van Numa klapten dicht op minder dan een centimeter van zijn hielen, terwijl de man, het gezicht druipend van zweet, van tak tot tak in de hoogte klom.

Ontgoocheld vierde de leeuw zijn woede bot op het pakje dat de man in zijn vlucht had laten vallen. Hij begon het open te

scheuren en vervolgens te krabben en te bijten op de conserve-dozen, die in alle richtingen rolden, totdat de levensmiddelen onbruikbaar waren geworden.

Stimbol zat zich te ergeren op zijn boom en verwenste zichzelf inwendig omdat hij zijn geweer op de grond had laten vallen. Hij jammerde om zijn verdwenen levensmiddelen, maar troostte zich bij de gedachte dat Blake ongetwijfeld nog zeer dichtbij was en dat hij, totdat hij hem weer had ingehaald, zich kon voeden met de opbrengst van zijn jacht. Zodra de leeuw zich verwijderd had, zou hij zich op de spoor van zijn oude vriend begeven.

Numa, die moe was van op de inhoud van het pakje te knabbelen, richtte zich nu achteloos naar het hoge gras, toen zijn aandacht gaande werd gemaakt door een blinkend voorwerp op de grond. Hij besnuffelde omzichtig het geweer, gaf er slag op met zijn poot en nam het tenslotte in zijn geweldige muil.

Stimbol was de wanhopige, doch machteloze getuige van dit toneel. Indien het beest het geweer beschadigde, zou hij zonder enig verdedigingsmiddel blijven en zonder hulpmiddel om zijn voedsel te vinden.

- Laat dat los! Laat dat los! riep hij werktuigelijk.

Zonder zich om die kreten te bekrennen, verwijderde Numa zich plechtig, het geweer van de Amerikaan meedragend.

Die dag en de daarop volgende nacht schenen Wilbur Stimbol een eeuwigheid toe. Zolang de dag duurde bleef de leeuw in de nabijheid, van uit de hoogte zichtbaar in de grasrijke prairie; en toen de nacht inviel, voelde Stimbol zich niet in staat om zonder wapens de gevaren van de duisternis te trotseren.

Hij bedacht echter met schrik dat ieder verstrijkend ogenblik de afstand, die hem van Blake en zijn gevolg scheidde, groter werd.

Herhaaldelijk was hij op het punt uit de boom naar beneden te komen, bereid om alles te wagen ten einde zijn oude gezelschap te naderen, doch het angstwekkend nachtelijk gerucht van de jungle scheen hem toen in sterkte toe te nemen en de moed ontbrak hem.

Het waren voortdurend doodskreten en gebrul in de verte, akelig gehuil en verdacht geritsel van het gebladerte, met ogenblikken van volkomen stilte, die nog schrikwekkender waren dan al die geruchten!

Toen het dag werd zat Stimbol, uitgeput, nog steeds aan zijn tak vastgeklampt.

Alles rondom hem was nu vredig en rustig. Alleen de onherkenbare overblijfselen van de conserve-dozen wezen erop dat er hyena's waren voorbijgetrokken.

Bevend daalde de Amerikaan uit zijn schuilplaats naar beneden.

En het was een verwilderd wezen, met waanzinnige ogen, sidderend bij het minste geluid, tandenklapperend, en in wie niemand de aanmatigende opvolger van de firma Stimbol en Stimbol uit New-York zou herkend hebben, dat langzaam in de wildernis verdween.

HOOFDSTUK VII

HET KRUIS

Blake had zich uit zijn kamp verwijderd, vergezeld van een enkele boy, in wie hij volle vertrouwen stelde. Hij nam zich voor enkele dieren van de jungle te fotograferen.

Reeds hadden zij een aanzienlijke weg afgelegd toen zij in de verte een groep ontwaarden, gevormd door een leeuw, zijn leeuwin en vijf of zes welpen.

Zich verheugend over dit buitenkansje, gaf de Amerikaan een teken aan zijn gezelschap, en beiden begonnen voorzichtig de geduchte verscheurende dieren van verre te volgen.

Twee uren lang gingen zij aldus in de jungle voort. De boy kende het woud op zijn duimpje en zou met gesloten ogen naar de plaats van het kamp teruggekomen zijn.

Wat Blake betreft, hij kende volstrekt niets van de weg maar hij bekommerde er zich weinig over, daar hij wist dat hij onvoorwaardelijk op zijn gids kon rekenen.

Plotseling verduisterde de hemel en het onweder dat de moord op Tarzan door Stimbol zou verijdelen barstte los, alvorens de twee mannen zich in veiligheid konden brengen. Verdoofd door het geratel van de donder, verblind door de bliksemschichten, verbijsterd door de regen, zocht Blake met zijn ogen zijn gezelschap, toen een nog vreselijker gerucht dan dat van de donder zich horen liet, terwijl de bliksem terzelfdertijd insloeg op tien stappen afstand van de plaats waar de Amerikaan zich bevond.

De jonge man zou niet in staat geweest zijn de tijd dat zijn bezwijming duurde te bepalen. Toen hij de ogen opende had het onweder opgehouden en had de zon de doorweekte grond bijna gedroogd. Nog geheel duizelig, richtte Blake zich op een elleboog op en keek om zich heen.

Het schouwspel dat zijn blikken trof gaf hem aanstonds de zin voor de werkelijkheid terug. Op minder dan honderd meter bekeken de zeven leeuwen waarvan hij het spoor gevolgd had, hem met ernstige blikken, zonder trouwens voor het ogenblik enige bijzondere blijk van vijandigheid te geven.

Blake zocht werktuigelijk zijn geweer en herinnerde zich dat zijn boy het, samen met zijn foto toestel, gedragen had toen het onweer uitbrak. Maar de boy was onzichtbaar; waarschijnlijk had hij, bij het zien van de leeuwen, de plaat gepoetst... Twintig meter verder stond een boom, maar om hem te bereiken moest Blake vooruitgaan in de richting van de wilde dieren.

Terwijl hij aarzelde over de beslissing die hij zou nemen, kwam een der jonge leeuwen nieuwsgierig enkele stappen nader.

Het toeval had gewild dat Blake, in het woud met de dooreengestregelde takken, door het onweer verrast was op een vrij grote open plek waar het dichtstbijzijnde toevluchtsoord de boom was welke het welp naderde. Er viel niet te aarzelen en Blake, zo goed mogelijk zijn hartkloppingen en de eigenaardige zwakte die hem de benen verlamde bedwingend, begon in de richting van de boom op te stappen, uiterlijk zo kalm mogelijk, om de wilde dieren niet zenuwachtig te maken.

Toen hij echter een tiental meters had afgelegd, bemerkte hij dat de leeuwen zich ongerust begonnen te maken over zijn handelwijze. De oude mannetjesleeuw gromde en het welp dat als verkenners was vooropgegaan, ontblootte zijn tanden en geselde zijn flanken met zijn staart, in een steeds sneller wordend rythme. Blake was bijna aan de voet van de boom gekomen, toen zich een onverwachte gebeurtenis voordeed. De leeuwin spitste de oren, draaide haar kop naar het woud om, en met een uitnodigend

gegrom aan het adres van haar kroost verdween zij in het struikgewas, onmiddellijk gevolgd door de zes andere leden van de familie.

Blake liet zich op de grond neerglijden en wiste zijn gezicht af, dat droop van zweet. Daarna mompelde hij bij zichzelf:

- Ik hoop dat de volgende leeuw die ik zien zal in de dierentuin zal verblijven en aan de andere zijde van een stevig traliewerk.

De ongelukkige Amerikaan was nochtans niet aan het einde van zijn ongelukken. Toen hij op zoek ging naar zijn boy, kon hij hem onmogelijk ontdekken. Ongetwijfeld was de ongelukkige, verschrikt door het onweder, als een gek op de vlucht geslagen... Misschien was hij zelfs door de bliksem getroffen...

Oprecht terneergeslagen en bovendien begrijpend dat hij hopeloos verdwaald was in het woud en dat hij, met uitzondering van zijn revolver, zonder wapens was, begaf Blake zich evenwel moedig op weg, zich zo goed en zo kwaad als het ging oriënterend.

Op zijn tocht vond hij bessen en water in overvloed en in de morgen van de derde dag van zijn reis bereikte hij de zoom van het woud, waar hij de hoge bergen ontwaarde die de horizon afbakenden.

Gesterkt door de gedachte dat het hem gelukt was aan de wildernis en haar gevaren te ontsnappen, zette Blake na een kort oponthoud zijn weg voort. Weldra kwam hij aan de ingang van een nauwe bergengte waarin hij zich begaf.

Hij had ongeveer drie kilometer afgelegd zonder een levende ziel te ontmoeten toen hij, aan een kromming, zich aan de voet van een reusachtig wit stenen kruis bevond.

Verwonderd bekeek Blake het voetstuk waarop het kruis zich verhief en trachtte de half uitgewiste letters te ontcijferen welke erin gegrift waren. Het was Blake niet onbekend dat hij zich in de streek van zuidelijk Abessinië bevond, en daar de Abessiniërs christenen waren, kon de aanwezigheid van dit kruis gemakkelijk worden uitgelegd.

Na een ogenblik te hebben nagedacht, zette hij zijn weg voort, doch nauwelijks had hij tien stappen gedaan toen twee zwarten op het midden van de weg verschenen en hun lansen vóór hem kruisten.

Blake keek hen verrast aan. Nooit had hij gedacht dat hij in het hartje van Afrika negers zou ontmoet hebben die aldus togetakeld waren; zij waren gekleed in een tuniek van witte wol, waarop een rood kruis geborduurd was, dat over hun borst gekruist was; bovendien droegen zij op hun kroeskop een soort

van helm in luipaardenhuid, welke hun hoofd omsloot.

- Hola, heer, wat wilt u? riep een der zwarten op dreigende toon.

Deze verouderde taal deed de verwondering van Blake ten top stijgen. Het zou niet meer verbijsterend geweest zijn indien deze Afrikaan zich in de taal van Homeros had uitgedrukt, en de verbazing maakte hem een ogenblik sprakeloos.

- Nu dan, Paul, sprak de andere, zie je dan niet dat het een Saraceen is, en zelfs een Saraceens spion?

- Wel neen, Petrus, hij is een goed christen, dat staat vast. Ik heb hem daareven zich zien buigen voor het goddelijk zinnebeeld van het Kruis.

- Wij moeten hem bij de kapitein van de Poorten brengen, die hem zal ondervragen.

- Ga dan, en God behoede je! Ik zal alleen de doorgang bewaken.

Een der zwarten gaf toen aan Blake een teken om vóór hem te gaan. De Amerikaan gehoorzaamde en voelde dadelijk de punt van de lans in zijn schouderbladen prikken, waarschijnlijk als een waarschuwing voor het geval dat hij lust zou krijgen om te vluchten.

De weg zigzagde en kronkelde grillig voort. Eindelijk kwamen de mannen vóór de sombere ingang van een tunnel die in de rots begon. In een nis lagen verscheidene harshouten fakkels. De zwarte nam er een van, stak ze aan met behulp van twee vuurstenen waaruit hij een vonk sloeg en, Blake opnieuw vóór zich uitdrijvend met de punt van zijn speer, drong hij de nauwe, duistere en ijskoude tunnel binnen.

HOOFDSTUK VIII

EEN HELSE LIST

Stimbol, wiens geest beneveld was door de verschrikking van de ramp die hem zoëven getroffen had, stapte nog steeds op goed geluk voort in de jungle. Eindelijk ontmoette hij een goed gebaande weg waarop nog de indrukken van naakte voeten te zien waren. In zijn onwetendheid schepte hij weer moed, daar hij meende dat hij op het spoor van Blake's safari gekomen was. Zo kwam hij uitgeput en stervend in het kamp van Ibn Jad aan.

Fejjuan, de Galla-slaaf, bemerkte hem de eerste en sleepte hem mee naar de tent van de sjeik, waar Ibn Jad, zijn broeder Tollog en enkele getrouwen bezig waren hun koffie te slurpen.

- Bij Allah! Wat een vreemd dier heb je daar gevangen? riep de sjeik uit, terwijl hij wantrouwend Stimbol aankeek, die op zijn benen knikte, wiens klederen in flarden hingen en wiens gezicht ontsierd was door een baard van verscheidene dagen.

- Het moet een heilige man zijn, antwoordde de slaaf, want hij is voorzeker doodarm en mompelt onverstaanbare woorden!

- Wie ben je? vroeg de sjeik plotseling, terwijl hij zich rechtstreeks tot de Amerikaan wendde.

Daar hij geen woord van de taal van de Arabier begreep, antwoordde Stimbol in het Engels:

- Ik sterf van de honger. Geef mij te eten.

Ibn Jad trok een misprijzend gezicht:

- Alweer een ongelovige!

- Misschien is het een Franse christen? opperde Fejjuan.

- Hij ziet er veeleer als een Engelse christen uit, merkte Tollog op.

- Indien hij uit Frankrijk komt, kan je hem in zijn taal

aanspreken, Fahd, zei Ibn Jad, vermits je vroeger tot gids gediend hebt voor Algerijnse soldaten.

- Wie ben je, vreemdeling? vroeg Fahd in het Frans.

- Ik ben een Amerikaan, antwoordde Stimbol haastig in dezelfde taal. Ik ben verdwaald in de wildernis en ik sterf van de honger.

Fahd vertaalde deze woorden voor de sjeik, die een teken gaf dat men de onbekende een schotel grauwe erwten zou brengen.

Terwijl Stimbol zich gulzig verzadigde, zette Fahd zijn gesprek met hem voort. Hij vernam aldus dat het gevolg van de vreemdeling weggelopen was en dat hij een goede prijs wilde betalen om naar de kust geleid te worden.

De sjeik was slechts matig ingenomen met het vooruitzicht zich met deze nieuwgekome in verlegenheid te brengen, doch Fahd, onder de indruk van de beweringen van Stimbol, die zich bereid verklaarde een grote som te betalen, zag de mogelijkheid een flinke beloning te ontvangen en kwam bij Ibn Jad tussenbeide om te verkrijgen dat Stimbol bij hen kon blijven, en beloofde dat hij zijn eigen tent met hem zou delen.

- De sjeik wilde je doen onthoofden, ongelovige, zei hij daarna tot Stimbol, maar ik heb je kunnen redden. Herinner je, wanneer het ogenblik zal gekomen zijn om de beloningen uit te reiken, dat Ibn Jad zich om jouw bestaan bekommert als om dat van een vlieg en dat jouw leven in de handen van Fahd berust. Hoeveel is deze dienst je waard?

- Ik zal je met goud bedekken! verklaarde de Amerikaan.

Gedurende de volgende dagen maakten Fahd en Stimbol nader kennis. De Arabier kwam al spoedig onder de bedwelming van de verhalen welke Stimbol hem opdiste: over zijn ontzaglijk fortuin, zodat Fahd begon te dromen van weelde en macht, terwijl terzelfdertijd zijn begerigheid en zijn eerzucht in dezelfde mate toenamen.

Om de goede stemming van de Amerikaan te zijnen opzichte aan te moedigen, hield hij niet op hem te zeggen dat Ibn Jad iedere dag besloot hem ter dood te brengen, en dat het slechts aan de welsprekende pleidooien van hem, Fahd, te danken was dat Stimbol in leven bleef.

Indien hij hem op dat punt beloog - want in werkelijkheid was Ibn Jad de aanwezigheid van de vreemdeling bijna vergeten - verborg Fahd daarentegen aan Stimbol niet dat kuiperij en verdeeldheid bij de stam heersten, en deze laatste besloot bij zichzelf zulks tot zijn voordeel aan te wenden indien de gelegenheid zich voordeed.

Langzaam doch volhardend zetten de Arabieren echter hun

opmars voort naar de fabelachtige stad Nimmr, en elke avond kwam Zeyd zich met Ateja onderhouden. Terwijl Fahd bij de sjeik was, liet Tollog nooit na zijn broeder enkele woorden te zeggen ten gunste van deze ongelukkige pretendent, maar het was alleen om zich diens trouw te verzekeren, want in werkelijkheid kan het Tollog weinig schelen dat zijn nicht de een of andere van zijn gezellen huwde.

Fahd was dan ook weinig tevreden over de vooruitgang van zijn zaak. De jaloersheid verteerde hem en weldra wenste hij vurig de ondergang van Zeyd. Hij bespiedde hem en bemerkte weldra dat de jonge man elke dag Ateja op enige afstand van het kamp ontmoette.

Toen ontkiemde een plan in het hart van de jaloerse minnaar. Op een avond verscheen Fahd niet op de gewone bijeenkomst vóór de tent van de sjeik. Neergehurkt achter de tent van Zeyd, wachtte hij tot de jonge man naar buiten kwam om zich naar de plaats van afspraak te begeven. Al kruipend sloop hij toen naar binnen, maakte zich meester van het vuurroer van zijn medeminnaar, vergewiste er zich van of het wel geladen was en naderde geruisloos de plaats waar Zeyd met ongeduld zijn beminde opwachtte.

Op enige afstand, onder het licht van de papieren lantaarns, zag men duidelijk Ibn Jad en zijn gezellen, rokend en keuvelend als iedere avond. Ateja was nog bij haar moeder, in het gedeelte van de tent van de sjeik) dat aan de vrouwen was voorbehouden.

Onzichtbaar achter Zeyd, hief Fahd langzaam het ouderwetste geweer op, schouderde het en mikte. Het was niet Zeyd die hij wilde treffen, want Fahd was sluw als een vos en hij wist dat iedereen, Ateja in de eerste plaats, hem als de moordenaar zou aanwijzen. Hij mikte evenmin op Ibn Jad: de tijd was nog niet gekomen om de oproer in het kamp te doen oplaaien. Eerst moesten de schatten van Nimmr veroverd worden, want Ibn Jad hield angstvallig de raadgevingen geheim welke de tovenaars hem gegeven had.

Fahd mikte dus doodgewoon op een borduursel van de tent, boven het hoofd van de sjeik. Hij schoot en zodra het schot weerklonk wierp hij het geweer weg en wierp zich op Zeyd, die hij tussen zijn armen vasthield, daarbij uit volle borst schreeuwend.

Gealarmeerd door het schot en de kreten, begonnen de krijgers, met de sjeik aan hun hoofd, in alle richtingen te lopen. Zij troffen Zeyd aan, die zich hevig verweerde tegen de omknelling van Fahd.

- Wat betekent dat? vroeg Ibn Jad.

- Bij Allah! Heer, hij heeft je willen doden! riep Fahd uit. Ik ben aangekomen op het ogenblik toen hij geschoten had en ik heb mij op hem geworpen om hem het vluchten te beletten.

- Hij liegt! riep Zeyd met hartverscheurende stem uit. Het schot werd achter mij afgevuurd. Indien iemand op jou geschoten heeft Ibn Jad, is het Fahd zelf!

Vertwijfeld, met losse haren, kwam Ateja naar haar beminde toegelopen:

- Het is niet waar, Zeyd? Zeg mij, het is niet waar!

- Ik zweer op de Koran dat ik onschuldig ben! sprak Zeyd, krachtdadig. Fahd had behendig van het geweer gezwegen. Hij dacht dat het bewijs meer afdoende zou schijnen wanneer het wapen door een ander dan hijzelf ontdekt werd. Hij moest niet lang wachten. Tollog bukte zich en raapte het vuurroer op.

- Hier is het wapen! riep hij uit.

- Laten wij het bij het licht onderzoeken, beval Ibn Jad. Het zal ons duidelijker de waarheid zeggen dan de tong van al deze schurken!

Zeyd begaf zich met vaste schreden op weg naar de tent van de sjeik. Het wapen kon het zijne niet zijn en hij voelde zich van een zware last bevrijd. Vurig drukte hij de hand van Ateja tussen de zijne.

Bij het licht van de papieren lantaarns boog Ibn Jad zich over het wapen; één blik was hem genoeg. Met betrokken gelaat sloeg hij de ogen op:

- Het is jouw geweer, Zeyd, zei hij.

Met een kreet rukte Ateja zich van de jonge man los.

- Ik ben het niet! Ik zweer het! herhaalde Zeyd terneergeslagen.

- Leid hem weg! gebod de sjeik. En bind hem stevig, dat hij niet kan vluchten!

Ateja snelde naar haar vader toe en wierp zich aan zijn voeten.

- Dood hem niet! riep zij snikkend uit. Hij is het niet, ik ben er zeker van! Zeyd zou nooit dit schelmstuk bedrijven!

- Wat doe jij hier, meisje? vroeg de sjeik gestreng. Het is hier je plaats niet! Keer terug naar je moeder!

Zeyd werd naar zijn tent geslept, waar hij stevig geboeid werd. Vervolgens kwamen de ouderlingen van de stam bijeen om raad te houden, terwijl Ateja, in een hoek van de tent ineengedoken, koortsachtig toelisterde; weldra hoorde zij het vonnis:

- Bij de dageraad zal hij ter dood gebracht worden!

Onder zijn dekens glimlachte Fahd wreedaardig, tevreden over de uitslag van zijn plan. Zeyd, van zijn kant, trachtte zich van zijn boeien te bevrijden want, hoewel hij onschuldig was, bestond er niet de minste twijfel aangaande het lot dat hem te wachten stond. Intussen wachtte Ateja, haar tranen inhoudend, met ongeduld naar het ogenblik waarop de regelmatige ademhaling van Ibn Jad en van Hirfa, zijn vrouw, haar zou waarschuwen dat zij beiden rustig sliepen.

Toen kroop Ateja langzaam naar de andere zijde van de tent. Zij bemachtigde het geweer van Zeyd, dat er vergeten was blijven liggen, een deken en wat mondvoorraad, waarna zij in stilte naar buiten sloop en zich naar de tent van de jonge man begaf.

Een lange wijl stond zij onbeweeglijk, het minste verdacht gerucht beluisterend; daarna gleeed zij gerustgesteld naar binnen.

Zeyd worstelde nog steeds wanhopig met zijn boeien. Hij hoorde het jonge meisje.

- Wie is daar? vroeg hij met angstige stem, menend dat zijn laatste uur reeds geslagen was.

- Sst! fluisterde het jonge meisje. Ik ben het, Ateja!

En zij naderde de ongelukkige.

- Mijn teergeliefde! stamelde Zeyd.

Vlug sneed Ateja de leren riemen door welke de polsen en de enkels van de jonge man omknelden.

- Ik heb je wapen en wat voedsel meegebracht, sprak zij met stille stem. Het is alles wat ik je benevens de vrijheid geven kan. De rest kan je alleen zelf doen. Je merrie staat op de gewone plaats vastgebonden. Grote gevaren bedreigen je in de jungle die je moet doortrekken, maar nacht en dag zal Ateja tot Allah bidden je gaaf en gezond te bewaren. En nu, haast je, mijn welbeminde!

Zeyd drukte het jonge meisje aan zijn hart, omhelsde haar innig en verdween weldra in de nacht.

HOOFDSTUK IX

DE EDELE HEER RICHARD

De tunnel waarin Blake zich begeven had, steeds voortgedreven door de lans van zijn bewaker, steeg, daalde, om dan weer te stijgen. De weg was eindeloos, en de doodvermoeide Blake zou zich herhaaldelijk op de grond hebben laten neervallen, als niet de onverbiddelijke lans hem tot de orde had teruggeroepen.

Alles heeft echter een einde, en een kleine lichtschijn in de verte waarschuwde Blake dat zij het andere uiteinde van de doorgang naderden. Toen hij eindelijk weer buiten kwam, knipperde hij eerst met de ogen, verblind door het daglicht, daarna wierp hij een blik om zich heen.

Hij bevond zich bij de ingang van een uitgestrekt groen dal waarin dartele beken stroomden welke neervloeiden van de hoge berg waarin de tunnel geboord was. Maar het was niet bij dit schouwspel dat de blik van Blake zich had opgehouden. Hij staarde met verstomming naar een met schietgaten voorziene muur, die aan zijn linkerzijde oprees en die aan weerszijden eindigde op twee dikke torens, eveneens doorboord met schietgaten. In het midden was een brede poort aangebracht, beschermt door een valpoort, waarachter twee negers de wacht betrokken.

- Hola, wachters! riep Paul. Open mij de poort, ik breng een gevangene mee!

Langzaam werd de valpoort opgehaald en de twee mannen overschreden de ringmuur. Uit het wachthuisje staken verscheidene soldaten, precies gekleed zoals Paul, nieuwsgierig het hoofd naar buiten om de gevangene te bekijken. Op de grote

binnenplaats waren enkele knechten bezig met zware paarden op te tuigen, welke, onder hun met goud geborduurde kleden, Blake aan de middeleeuwse strijdrossen herinnerden.

Alles wat hem omgaf scheen trouwens met deze verlopen tijdperken in verband te staan, vanaf de taal der wapenknechten tot hun kledij en de bouwtrant van de woning waarin men hem had doen binnentreden. Al deze bijzonderheden hadden een zo verbijsterende oproepingskracht, dat Blake het zich voor het ogenblik ontzegde de werkelijkheid in deze zinsbegoocheling te zoeken, uit vrees er het verstand bij te verliezen.

Eensklaps ging de deur van het voornaamste gedeelte van het gebouw open, om doortocht te verlenen aan een jonge man van grote gestalte, die een pantserhemd van fijne stalen maliën en een zeemanshoed van purpere wol droeg. Hij was slechts gewapend met een zwaar tweesnijdend zwaard en met een dolk, doch achter hem droeg een jonge edelknaap zijn lans, zijn handschoenen van stalen maliën en een schild waarop een kruis prijkte.

- Bij het Heilig Bloed! riep de jonge man uit toen hij Blake bemerkte. Wie ben je en wat doe je hier?

- Het is een gevangene, edele heer Richard! haastte Paul zich met eerbied te antwoorden.

- Een of andere Saraceen waarschijnlijk! hervatte de jonge heer.

- Vergeef mij mijn stoutheid, edele heer, zei Paul, maar ik denk het niet.

- En waarom?

- Ik heb met eigen ogen gezien dat hij een buiging deed vóór het beeld van de Zaligmaker.

- Laat hem naderbij komen!

Paul gaf Blake een lichte prik met zijn lans om hem te doen vooruitgaan, maar deze voelde zelfs geen lichte pijn; een gedachte was zoëven in zijn geest opgerezen, dat een schitterende oplossing verstrekke voor al de mysteries die hem omringden. Hij lachte bij zichzelf om zijn dwaasheid en moest toegeven dat hij zich door deze handige toneelschikking bijna had laten beetnemen.

De edele heer Richard nam hem echter uit de hoogte op.

- Wie ben je en wat ben je in het Dal van het Heilig Graf komen doen, dorper? vroeg hij.

De glimlach van Blake verzwond. Er waren grenzen aan de scherts.

- Genoeg komedie gespeeld, mijn vriend, zei hij koel. Waar is de directeur van de onderneming?

- De directeur?... Bij de Doorn, dorper, ik weet niet wat je zegt!

- Toch wel, toch wel, mijn waarde! lachte Blake. Onder ons, de scherts is uitmuntend, maar mijn maag rammelt van de honger en u zou beter doen mij een morgenmaal te laten opdienen in plaats van mij te verplichten de held van Walter Scott te spelen!

- Dit zijn vreemde woorden, man! wederveroer sir Richard, de wenkbrauwen fronsend. Sommige woorden begrijp ik niet, maar ik houd niet van de toon die je aanslaat om het woord tot een ridder te richten!

- Genoeg! riep Blake geprikkeld uit. U verbeeldt zich toch niet dat ik mij meer dan vijf minuten met deze toneelschikking om de tuin heb laten leiden? Nog eens, ga mij de directeur van de onderneming halen, of de cameraman of gelijk wie, op voorwaarde dat hij wat minder koppig is dan u!

Sir Richard wierp hem een blik toe die tegelijk verwondering, twijfel en misprijzen uitdrukte.

- Je richt het woord tot Richard de Montmorency, sprak hij op indrukwekkende toon. Denk eraan, welke ook de betekenis weze van de onverstaanbare woorden die aan je mond ontsnappen. Blake schudde ontmoedigd het hoofd, daarna wendde hij zich tot de wapenknechten die genaderd waren en het gesprek beluisterden. Hij hoopte een glimlach op het gezicht van deze figuranten te betrappen, maar hij zag niets anders dan ernstige en plechtige gelaatsuitdrukkingen.

- Dus, zei Blake bij zichzelf, als ik mij vergist heb en als dit geen kinema-onderneming is die hier gekomen is om openluchttonelen te draaien, dan zijn deze lui gekken en ben ik in een gesticht voor krankzinnigen!

Hij vroeg met luide stem:

- Is hier een hoofdbewaker?

- Ha! het hoofd van de wachten? zei Paul, die naast hem stond. Dat is de edele heer Richard de Montmorency, God beware hem!

- Zo! sprak Blake, zich tot de ridder wendend. Ik vraag u verschoning, ik zou u voor een van de pensionarissen gehouden hebben!

- Pensionarissen? Waarlijk, man, je taal is zonderling en ik weet niet wat ze beduidt. Wat er ook van zij, ik ben inderdaad het hoofd van de wachten! Blake begon ernstig te twijfelen aan de gaafheid van zijn verstandelijke vermogens en hij besloot de oplossing van het probleem tot later uit te stellen. Hij richtte zich dus tot sir Richard met een van die onweerstaanbare glimlachen die beroemd waren in de kring van zijn bekenden:

- Luister, verontschuld mij, zei hij hem. Waarschijnlijk heb ik er

tot nog toe in uw ogen als een dorpeling uitgezien, maar ik geef toe dat mijn zenuwen in de wildernis op een harde proef werden gesteld en bovendien is het verscheidene dagen geleden sinds ik nog iets behoorlijks gebruikt heb.

Het gezicht van de edele heer Richard kwam enigszins uit de plooi en Blake ging aangemoedigd verder:

- Toen ik hier aankwam, meende ik dat u zich te mijnen koste amuseerde en daarom heb ik ook op schertsende toon geantwoord. Maar in alle ernst, hoe heet deze streek?

- Je bent in de onmiddellijke nabijheid van de stad Nimmr! antwoordde sir Richard.

- En ik kom waarschijnlijk op een nationale feestdag of wel op Halfvasten? hervatte Blake aarzelend.

- Toch niet. Waarom?

- Drommels! Deze vermommingen...

- Vermommingen? Ik geef toe dat deze kostuums eenvoudig zijn, maar het zijn die welke gebruikt worden voor de dagelijkse dienst van de wachten. Trouwens, het is nu genoeg! Ik heb weinig lust om ijdele vragen te beantwoorden. Wachten, breng die man naar

de grote zaal waar ik hem meer op mijn gemak kan ondervragen. En jij, Paul, ga weer je wacht betrekken.

Blake liet zich meevoeren naar een vertrek van grote afmetingen, met stenen muren en hoge vensters. Sir Richard ging zitten op een met pels bedekte koffer, achter een stenen tafel, terwijl Blake bleef rechtstaan, omringd door zijn bewakers.

- Hoe heet je? vroeg Richard.

- Blake.

- Is dat alles? Blake! Zonder meer?

- James Hunter Blake.

- Welke titel voer je in je land?

- Ik heb geen titel,

- Je bent dus geen edelman? Welk is je land?

- De Verenigde Staten van Amerika.

- Wat is dat? Zulk een land bestaat niet! Nu, dat doet er niet toe! Wat deed je in de omgeving van het Dal van het Heilig Graf? Weet je niet dat de toegang ervan verboden is?

- Zoals ik u gezegd heb, ben ik verdwaald en heb ik mijn weg op goed geluk voortgezet. Al wat ik verlang is dat ik naar de kust kan terugkeren.

- Dat is onmogelijk! Wij zijn langs alle zijden door de Saracenen omringd. Sedert 735 jaar worden wij door hun legers omsingeld. Hoe zou je doorheen hun legerbenden dringen?

- Wat is dat voor een geschiedenis? stamelde Blake verbijsterd. Er is geen enkel leger!

- Je spreekt Richard de Montmorency tegen, dorper! Indien je tenminste van edel bloed was, zou je er mij onmiddellijk rekenschap van geven! Je bent beslist niets anders dan een spion van de Saracenen en daarbij nog zeer stompzinnig! Beken dus, indien je niet bij de prins wilt gebracht worden, die je op een minder aangename manier zal dwingen te spreken!

- Ik heb niets te bekennen, wedervoer Blake vermoeid. Breng mij bij de prins als u wil. Hij zal mij misschien te eten geven!

Een dienaar zal je voedsel brengen, sprak sir Richard zachter. Ik was vergeten dat je uitgehongerd waart, maar het zal niet gezegd worden dat Richard de Montmorency aan iemand brood geweigerd heeft, hij weze dan ook van onedelen bloede.

Ik heb mijzelf nooit beschouwd als zijnde van onedelen bloede! protesteerde Blake met een grijns.

- Is je vader dan een ridder?

Blake dacht vlug na. Hij begreep nog de waarheid niet over hetgeen hem omringde, maar in elk geval dacht hij dat het beter

was zich bij de bewoners van de geheimzinnige stad Nimmr in een gunstig daglicht te plaatsen.

- Ja, antwoordde hij onbeschaamd. Mijn vader is ridder... van het Erelegioen.

- Ha! Ik twijfelde er niet aan! zei sir Richard, hem hartelijk de hand drukkend. Uw handelwijze, vriend, wees erop dat je van edelen bloede waart. Maar waarom heb je mij willen bedriegen?

Op dit ogenblik bracht een knecht een grote schotel bevattende koud wildbraad, een beker en een kruik wijn. Richard schonk zijn gast te drinken, vervolgens vulde hij zijn eigen beker, die hij plechtig ophief.

- Ik heet u welkom, edele heer James, sprak hij hoffelijk.

Blake boog en dronk op zijn beurt. Terwijl de Amerikaan de spijzen verslond die hem waren voorgezet, begon sir Richard met hem te praten op een vertrouwelijke toon, die totaal verschilde van de misprijzende aanmatiging die hij tot dan toe had betoond. Bij het einde van de maaltijd waren zij beste vrienden en Richard gebood aan een stalknecht twee paarden te zadelen.

- Wij zullen ons, zonder nog langer te dralen, naar het kasteel begeven, zei hij tot Blake. U bent voortaan niet meer mijn gevangene, maar wel mijn gast en mijn vriend!

Op grote strijdrossen gezeten, begaven de twee nieuwe makkers zich op weg, op eerbiedige afstand gevolgd door de schildknapen.

Blake kreeg de indruk een historisch tafereel te beleven en hij kneep zich af en toe in de arm om er zich van te overtuigen dat hij niet droomde. In ieder geval beviel zijn gezelschap hem steeds meer en meer door zijn fiere eenvoud en zijn open en eerlijke blik.

Op enige afstand bemerkte Blake een nieuwe ringmuur waarboven men de wacht- en hoektorentjes van een groot kasteel ontwaarde.

Op een teken van Richard werd de valpoort neergelaten en Blake betrad een voorplein: aan de rechterzijde bevond zich een groot park waar een edel gezelschap vergaderd was, dat door zijn klederdracht uit een roman van de Ronde Tafel scheen afkomstig te zijn.

Bij het zien van Richard en zijn gezelschap, gaven de edele heren en dames blijk van een ongeveinsde verwondering.

- Hé, edele heer Richard! sprak een van hen. Wat brengt u ons daar? Een Saraceen?

- Toch niet! antwoordde Richard goedgehumd. Het is een moedige ridder die zijn diensten aan de prins wenst aan te bieden!

Gedwee gevolgd door Blake, begaf hij zich naar een groepje dat

enigszins achteraf stond en een man omringde die er indrukwekkend uitzag en prachtig gekleed was.

- Edele heer, sprak Richard terwijl hij de knie boog, ik breng u een edele ridder die, dank zij de bescherming van Onze Heer, de rangen van de Saracenen heeft kunnen doorbreken en de poorten van Nimmr kon bereiken.

De prins wierp een hooghartige en wantrouwende blik op Blake, die naar het voorbeeld van Richard was neergeknield.

- Het zou wel kunnen dat deze zogenaamde ridder een Saraceens spion is, door de sultan gezonden, fluisterde een man met zwarte ogen, die naast de prins stond.

- Hij ziet er niet uit als een Saraceen! protesteerde een vrouwenstem.

Blake keek op en zag een jong meisje van stralende schoonheid en weelderig gekleed.

- Dus, sprak de prins, u bent dwars door de vijandelijke lijnen naar Nimmr gekomen? Welnu, zeg ons, edele ridder, beschikken de Saracenen over veel krijgers? Hoe zijn hun strijdkrachten opgesteld? Geloof u dat zij zinnens zijn ons bij verrassing aan te vallen? Zeg ons alles, u zou ons een grote dienst kunnen bewijzen!

- Ik heb lange tijd door het woud gereisd en ik heb geen levende ziel gezien, antwoordde Blake. U bent door geen enkele vijand omringd!

- Wat? riep de prins uit.

- Wat zei ik u! triomfeerde de man met de zwarte ogen. Het is een vijandelijk spion! Zijn plan is doorzichtig. Hij heeft onze waakzaamheid willen verschalken, opdat de vijand zich zonder slag of stoot van het dal zou kunnen meester maken!

- Bij de Heilige Wonden! Het zou best kunnen zijn dat u gelijk

had, heer Malud! zei de prins terwijl hij een blik vol wantrouwen op Blake wierp. Geen vijanden, waarachtig! Weet je wel, vreemdeling dat de ridders van Nimmr reeds sedert zeven eeuwen wachten op de aanval van de horden der Ongelovigen die het Heilige Dal omringen?

- Zij kunnen blijven wachten! wedervoer Blake die, vermoeid van de opgeschroefde en verouderde taal der inwoners van Nimmr, besloten had zich eenvoudiger uit te drukken.

- He?... deed de prins verbluft.

- Hij drukt zich op een eigenaardige wijze uit, haastte Richard zich te verklaren, maar ik geloof niet dat ooit een plichtvergeten gedachte tot de geest van heer James is doorgedrongen, en ik zou te zijnen gunste tussenbeide willen komen om voor hem het zeer grote voorrecht te verkrijgen in dienst van Uwe Heerlijkheid te mogen treden.

- Welnu, het zij zo! sprak de prins na een lichte aarzeling. Dit verzoek zal ingewilligd worden...

Blake wierp een blik om zich heen. Hij bemerkte de vijandige blik van heer Malud, daarna vielen zijn ogen op het jonge meisje dat hem toelachte.

- Ik dank Uwe Heerlijkheid! zei hij, terwijl hij een diepe buiging maakte voor de prins.

HOOFDSTUK X

DE TERUGKEER VAN ULAL

Numa had honger. Sedert drie dagen en drie nachten was hij op zoek naar wild, doch telkens was zijn prooi hem ontsnapt. Numa werd oud, dat leed geen twijfel. Zijn speurzin was niet meer zo scherp, zijn aanval niet meer zo verpletterend, de ontspanning van zijn spieren niet meer zo vlug als in zijn jeugd: maar toch was hij nog een machtig en geducht dier.

Numa snoof aandachtig de wind op. De reuk van de mens bereikte hem, steeds sterker bij iedere windstoot. Vier dagen te voren zou Numa voorzichtig deze prooi verzaakt hebben, maar de honger die hem kwelde deed hem de gevaren over het hoofd zien welke deze jacht steeds oplevert, daar de mens het meest doortrapte en het meest onthutsende wild is.

In sombere gedachten verzonken reed Zeyd, op zijn merrie gezeten, voort, zonder te vermoeden dat een vreselijke vijand aanstalten maakte om op hem te springen.

Numa was echter niet het enige schepsel van de jungle die de nadering geroken had van de jonge Arabier. Op een tak neergehurkt, bespiedde een onbeweeglijk wezen de nadering van de nieuwgekome...

Zenuwachtig gemaakt door de honger die hem de ingewanden folterde, wachtte Numa niet om op de merrie te springen tot wanneer zij voorbij was. Ongeduldig dook hij uit het struikgewas op en stiet een zo geweldig gebrul uit dat het verschrikte rijdier een zijsprong maakte, zijn ruiters uit het zadel lichtte en in gestrekte galop op de vlucht sloeg.

Numa stiet een tweede gebrul uit, ditmaal van woede en ontgoocheling. Hij had de schoonste prooi laten ontsnappen en er bleef hem niets meer over dan de jonge Arabier in plaats van de lekkere merrie! Doch van de nood een deugd makend, wierp het roofdier zich op de ongelukkige, verschrikte en meer dood dan levende Zeyd...

Deze sloot de ogen en voelde reeds de walgelijke reuk van het beest boven zich, toen hij eensklaps een ander, verschillend maar even vreselijk gebrul als dat van de leeuw hoorde; vervolgens hoorde hij gehijg, gegrom en tenslotte het ijzingwekkend gekraak van verbrijzelde beenderen.

Toen Zeyd eindelijk genoeg moed verzameld had om de ogen te openen, viel zijn ongelovige blik op een vreemde groep gevormd

door de dolle leeuw die op de grond lag uitgestrekt, en door een grote menselijke gestalte die zich op de borst sloeg en een wilde zegekreet uitstiet.

Toen herkende Zeyd zijn redder en zei huiverend:

- Heer Tarzan!

De zoon van de wildernis wierp hem een blik toe:

- Ik heb je in het kamp Ibn Jad gezien, niet waar? zei hij.

- Vergeef de arme Zeyd, almachtige meester, o leeuwenverdelger, dat hij tot de stam van je vijand behoort, mompelde de jonge Arabier. Spaar mijn leven en elke dag zullen je lofzangen tot Allah opstijgen!

- Ik heb geenszins de bedoeling je het minste kwaad te doen, Bedoeïn, sprak Tarzan. Ik koester alleen een wrok tegen Ibn Jad. Is hij hier dichtbij?

- O neen, heer. Zijn kamp is op verscheidene dagreizen van dit gedeelte van het woud.

- Ben je dan alleen? Denk goed na, Bedoeïn, alvorens Tarzan te beliegen.

- Bij Allah, ik ben alleen, het is de waarheid!

- En waarom?

Toen verhaalde Zeyd, die geleidelijk rustiger werd, van de laffe samenzwering van Fahd waarvan hij bijna het slachtoffer geweest was, en vertelde hoe Ateja, de dochter van de sjeik, hem de vlucht mogelijk had gemaakt.

- Hoe heet je? vroeg Tarzan toen de jonge man zijn verhaal beëindigd had.

- Zeyd, zoon van Ahmed, zoon van Isset.

- Je zult al de gevaren niet kunnen te boven komen die je te wachten staan alvorens je vaderland te bereiken, zei Tarzan nadenkend.

- Misschien, maar indien ik in de macht van Ibn Jad gebleven was, zou mijn dood zeker geweest zijn!

Tarzan glimlachte en bleef een ogenblik zwijgen.

- Groot moeten de liefde en het vertrouwen geweest zijn, die Ateja, de dochter van de sjeik, je toedraagt, sprak hij eindelijk.

- Bij Allah, wij beminden elkaar teder, zei de jonge man vurig, en zij weet dat ik niet getracht heb haar vader te doden!

Tarzan knikte met het hoofd:

- Welnu, ik heb besloten je te helpen! zei hij. Ik zal je naar het dichtstbijzijnde dorp leiden, waarvan de hoofdman je een gevolg zal verstrekken tot aan het volgende dorp; daar zal je een nieuw gevolg krijgen tot aan het verder liggende dorp en aldus zal je, van

dorp tot dorp, Soedan veilig kunnen bereiken.

- Allah bescherm je, jou en de jouwen tot in het zevende geslacht! riep Zeyd geestdriftig uit, nog steeds niet durvend geloven in het geluk dat hem te beurt viel.

De twee mannen begaven zich op weg en onderweg stelde Tarzan nog menige vraag aan Zeyd:

- Waarom toch heeft Ibn Jad die lange en gevaarlijke reis ondernomen? vroeg de zoon van de wildernis aan zijn gezel. Het is niet om handel te drijven in ivoor, niet waar?

- Bij Allah! heer Tarzan, je spreekt de waarheid! Ibn Jad is hierheen gekomen om een schat te zoeken, en hij bekommert zich op dit ogenblik weinig om ivoor.

- Welke schat?

- Een tovenaars heeft aan de sjeik gezegd dat er een grote schat verborgen was in de stad Nimmr, in het hartje van het land der Habashis. Die schat is zo aanzienlijk dat zestig kamelen niet volstaan om het goud en de edelstenen die hij bevat te vervoeren. Maar je hebt ongetwijfeld reeds horen spreken over de fabelachtige schat van Nimmr?

Tarzan knikte:

- Ik meen mij inderdaad te herinneren dat Galla-krijgers mij deze legende weleens verteld hebben, rond het vuur, maar het is een fabel die mij steeds helemaal verzonnen leek. Natuurlijk heeft Ibn Jad deze expeditie niet ondernomen alleen maar op het gewoon gezegde van een tovenaars?

- Welk woord is geloofwaardiger dan dat van een waarzegger? vroeg Zeyd ernstig.

Tarzan glimlachte en haalde de schouders op.

Tijdens de twee dagen dat hun reis duurde tot aan het dorp dat het dichtst bij de plaats lag waar zij elkaar hadden ontmoet, kwam Zeyd herhaaldelijk op dit onderwerp terug, zonder erin te

slagen Tarzan zijn vertrouwen in de waarzeggingen van de tovenaars te doen delen. Hij sprak hem ook van de blanke man die in het kamp van Ibn Jad was aangekomen, maar de beschrijvingen van Zeyd waren zo vaag, dat Tarzan niet kon raden of het om Stimbol dan wel om Blake ging.

Intussen wachtte Fejjuan, de Galla-slaaf, geduldig op de gelegenheid om te vluchten en naar zijn geboorteland terug te keren. Ateja bad voor Zeyd en was met hem begaan.

- Jij, die eertijds in die streek geleefd hebt, Fejjuan, vroeg zij op zekere dag aan de Galla-slaaf, geloof je dat Zeyd erin zal slagen ze alleen te doorkruisen?

- Bij Allah, neen! zei de neger. Zonder de minste twijfel is hij op dit ogenblik reeds bezweken!

Ateja verbleekte en onderdrukte een kreet.

- Ik betreur hem evenals jij, Ateja, hervatte Fejjuan, want Zeyd was een goed krijger en had de misdaad niet bedreven waarvan hij beschuldigd werd!

- Wat zegt je, Fejjuan! riep het jonge meisje ontsteld uit. Ken je dan de waarheid over die misdaad?

- Als ik je zeg wat ik weet, beloof mij dan, Ateja, het niet te herhalen, want het is niet goed voor een arme slaaf te weten wat hem niet aangaat.

- Bij Allah! ik zal je niet verraden, Fejjuan, sprak het jonge meisje. Maar zeg me vlug: wat weet je?

- Ik heb niet gezien wie de man was die op je vader geschoten heeft, Ateja, zei de zwarte langzaam, maar ik heb iets anders gezien vóór het schot afging!

- Wat dan?

- Ik heb Fahd heimelijk de tent van Zeyd zien binnensluipen en er buitenkomen met het geweer van Zeyd. Dat heb ik gezien!

- Ha! ik had het vermoed! mompelde Ateja.

- Maar Ibn Jad zal je niet geloven als je het hem zegt.

- Ik weet het. Maar nu ik zeker ben van de waarheid, zal ik de gelegenheid niet laten voorbijgaan om op Fahd de dood van Zeyd te wreken! zei Ateja woest.

De dagen gingen voorbij en Ibn Jad was ongeduldig om voeling te krijgen met de Gallas Habashis om zich door hen naar de fabelachtige stad Nimmr te laten leiden. Maar de bewoners van de

streek, waarschijnlijk gewaarschuwd van de komst der wrede Arabieren, schenen onzichtbaar geworden en Ibn Jad vond op zijn doortocht niets anders dan verlaten tenten en ledige kampen.

- Bij Allah! riep hij op zekere dag uit. Er is een stad Nimmr en er is een middel om ze te bereiken. Haal mij Fejjuan, Tollog, ik heb hem nodig!

Toen de slaaf zich bij de sjeik aanmeldde, ontving deze hem vriendelijker dan naar gewoonte.

- Fejjuan, zei hij hem, jij bent een Habashi, en ik heb horen zeggen dat je je nog goed de tijd van je kindsheid herinnert en de legende van Nimmr. Ga en begeef je op zoek naar de mannen van je ras. Knoop weer vriendschap met hen aan en verklaar hun dat de grote sjeik Ibn Jad met vredelievende bedoelingen tot hen komt. Hij wenst de stad Nimmr te bezoeken en zal degenen die hem erheen zullen geleiden prachtige geschenken ter hand stellen. Ga! Je zult je deel hebben in mijn milde giften!

- Ik zal je gehoorzamen, meester, zei Fejjuan, die eindelijk de gelegenheid waarop hij zolang gewacht had, zag opdagen. Wanneer moet ik vertrekken?

- Maak je vannacht gereed en verlaat morgen bij zonsopgang het kamp, sprak de sjeik.

Zo gebeurde het dat Fejjuan, de Galla-slaaf, die zonder onderbreking heel de morgen had voortgestapt, zich rond de middag op een goed begaanbaar pad bevond dat naar het Westen voerde.

Fejjuan was een verstandig krijger en hij wist dat het hem ongetwijfeld moeilijk zou vallen er de Gallas van te overtuigen dat

hij van hun bloed was. Hij was gekleed als een Arabier en daarenboven was hij de taal van zijn broeders vergeten, daar hij ze niet meer gesproken had sedert hij uit zijn land was opgelicht. Fejjuan was echter moedig en aanvaardde het vastberaden dat hij zou beschouwd worden als een van die Arabieren, welke de mannen van zijn ras haatten.

Zonder het te vermoeden kwam hij in de nabijheid van een dorp en hij werd plotseling omringd door een groep Galla-krijgers, die er zeer oorlogszuchtig uitzagen.

Dadelijk stak Fejjuan de armen omhoog en glimlachte, ten teken van vrede.

- Wat doet jij in het land der Gallas? vroeg hem een der krijgers.

- Ik ben op zoek naar het huis van mijn vader, antwoordde Fejjuan.

- Het huis van je vader is niet in Galla-land, weersprak hem de krijger. Jij en je Arabische broeders komt ons plunderen en onze kinderen roven.

- Neen! zei Fejjuan. Ik ben een Galla.

- Als je de waarheid spreekt, zou je beter de taal van je volk

spreken. Je hebt de tongval van de Gallas niet!

- Ik werd aan mijn ouders ontstolen toen ik nog een kind was en ik heb moeten leven onder de Bedoeïnen en hun taal spreken.

- Hoe is je naam?

- De Arabieren noemen mij Fejjuan, maar mijn Galla-naam is Ulal.

- Geloof je dat hij de waarheid spreekt? fluisterde een jonge krijger tot zijn gezelschap. Vroeger heb ik een broeder gehad die Ulal heette!

- Wat is er van hem geworden? vroeg de andere.

- Wij weten er niets van. Op een dag is hij verdwenen, opgegeten door de leeuw of ontvoerd door de Arabieren, wie weet het?

- Dan zegt die man misschien de waarheid, hervatte de andere krijger. Het zou wel zonderling zijn als hij uw broeder was! Vraag hem de naam van zijn vader!

- De jonge krijger wendde zich tot Fejjuan:

- Hoe was de naam van je vader, vreemdeling? vroeg hij hem.

- Naliny, antwoordde Fejjuan zonder aarzelen.

Bij dit antwoord schenen de Galla-krijgers verrast en begonnen onder elkaar te fluisteren. Na het einde van deze bespreking, wendde de jonge krijger zich opnieuw tot Fejjuan.

- Had jij een broeder toen je in het huis van je ouders leefde?

- Ja, een jongere broeder: Tabo!

Toen liet de jonge krijger zijn lans vallen en wierp zich op Fejjuan die hij vurig omhelsde.

- Ulal! riep hij uit. Het is wel degelijk mijn broeder. Ulal, herken je mij? Ik ben Tabo!

Fejjuan, of liever Ulal, drukte zijn broeder aan zijn hart, en duwde hem daarna een eindje van zich af om hem aan te kijken:

- Neen, sprak hij met bewogen stem, ik zou je niet herkend hebben, Tabo, want je waart nog zeer klein toen ik ontvoerd werd en nu ben je een groot krijger. Waar zijn onze vader en onze moeder? Zijn zij nog in leven?

- Beiden zijn in goede gezondheid, Ulal, zei Tabo. Zij bevinden zich nu bij de hoofdman, want er is een grote raad naar aanleiding van de aankomst der mannen van de woestijn in ons land. Ben je met hen meegekomen?

- Ja, ik was hun slaaf, zei Ulal. Kan ik niet bij de hoofdman gaan? Ik zou onze ouders willen zien en tezelfdertijd met de hoofdman over de Arabieren spreken.

- Kom, broeder! riep Tabo uit. O, hoe groot zal de vreugde en de verbazing zijn van onze moeder, die je sedert lang dood waande!

Maar zeg mij, ben jij, sedert de talrijke jaren dat je bij de Arabieren woont, niet aan hen gelijk geworden? Misschien heb je een Arabische echtgenote genomen? Ben je er zeker van dat je nu niet de voorkeur geeft aan je tweede vaderland?

- Zeker niet! sprak Ulal met klem. Ik ben met geen vreemdelinge getrouwd en ik heb steeds de hoop bewaard naar de bergen van mijn land, onder het dak van mijn vader te kunnen terugkeren! Ik haat de Arabieren niet, maar ik houd evenmin van hen. Zij zijn niet van hetzelfde bloed als ik!

De ontmoeting van Ulal en zijn ouders was ontroerend. De arme lieden konden nauwelijks geloven dat zij aldus, op wonderbare wijze, hun oudste zoon terugvonden, die zij zolang beweend hadden.

Toen de eerste aandoening een weinig bedaard was, werd Fejjuan op zijn aanvraag bij het stamhoofd gebracht.

Batando was een wijze grijsaard en, toen hij de onverwachte terugkeer van Ulal vernam, vermoedde hij een list van de Arabieren. Hij onderwierp de nieuwgekome ne dan ook aan een behendig verhoor, dat deze steeds openhartig beantwoordde, zodat hij spoedig de hoofdman van zijn goede trouw overtuigde.

- Ik zie nu dat je werkelijk Ulal bent! riep hij uit. Wees welkom in het land van je vaderen en zeg mij wat de Arabieren hier komen doen. Zoeken zij slaven?

- Dat is hun voornaamste doel niet. Ibn Jad wil de schat veroveren.

- Welke schat? vroeg Batando.

- Hij heeft horen spreken van de schat van de stad Nimmr, antwoordde Ulal, en hij zoekt de weg naar de wonderstad. Het is om die reden dat hij mij gezonden heeft om aan de Gallas te vragen hem te begeleiden, en hij belooft grote geschenken als beloning.

- Zijn zijn woorden rechtzinnig? wilde Batando weten.

- Ibn Jad heeft verscheidene woorden, naar gelang van de omstandigheden, antwoordde Ulal misprijzend.

- En bijgevolg, indien de schat van Nimmr niet aan zijn verwachtingen beantwoordt of indien hij hem niet kan veroveren, is Ibn Jad in staat ons land te plunderen en onze kinderen als slaven mee te voeren, ten einde de verliezen van die lange reis te vergoeden, niet waar? zei Batando.

- Je wijsheid is gelijk aan het groot aantal van je jaren, o Batando, antwoordde Ulal.

- Wat weet hij van de fabelachtige stad? vroeg de hoofdman nog,

nadat hij een ogenblik had nagedacht.

- Niets anders dan de fabels die hem verteld werden door een oude Arabische tovenaer. Deze heeft aan Ibn Jad verzekerd dat er een onberekenbare schat ergens in de stad Nimmr verborgen is en dat hij er zich gemakkelijk meester zou kunnen van maken, indien hij erin slaagde de weg te ontdekken die naar de geheimzinnige stad leidt.

- Is dat alles wat hij hem gezegd heeft? drong de grijsaard aan. Heeft hij hem niet gewaarschuwd dat hij wel eens op grote moeilijkheden zou kunnen stuiten wanneer hij zou trachten de verborgen vallei binnen te dringen?

Ulal dacht een ogenblik na. Hij was bij de meeste gesprekken van Ibn Jad met de magiër tegenwoordig geweest, want in zijn hoedanigheid van slaaf werd hij veeleer als een huisdier dan als een mens beschouwd door Ibn Jad, die er zelfs niet aan dacht hem te wantrouwen.

- Neen, zei hij vastberaden. Ik geloof het niet.

- In dat geval zullen wij de Arabieren gaarne naar de ingang van het dal brengen, mompelde Batando langzaam, met een onpeilbare glimlach.

HOOFDSTUK XI

DE EDELE HEER JAMES

Terwijl hij in zijn gezelschap reisde, had Zeyd de gelegenheid gehad Tarzan beter te leren kennen en een grote bewondering had zich van de jonge Arabier meester gemaakt ten opzichte van die geheimzinnige man.

- Grote Heer van de Rimboe, zei hij hem op zekere dag, jij hebt de arme Zeyd met zoveel weldaden overladen dat hij zich verstitout je een laatste gunst te vragen.

- Wat is het? vroeg Tarzan.

- Ateja, mijn verloofde, zal in groot gevaar zijn in deze woeste streek, zolang Fahd in haar nabijheid zal zijn. Ik durf mij nog niet onder de ogen van Ibn Jad vertonen, maar wanneer de tijd zijn woede zal gekoeld hebben, zou ik naar hem willen teruggaan, hem van mijn onschuld overtuigen en Ateja tegen de ellendige Fahd beschermen.

- Wat wil je dan nu doen? vroeg Tarzan glimlachend.

- Ik zou willen in het dorp blijven waar je mij heenleidt, o Tarzan, in afwachting van het ogenblik waarop Ibn Jad er zal voorbijtrekken nadat hij zijn expeditie tot een goed einde zal gebracht hebben.

Tarzan aarzelde een wijl.

- Het zij zo, sprak hij eindelijk. Je zal zes maand in dat dorp blijven. Indien Ibn Jad na verloop van die tijd niet terug is, zal ik opdracht geven je bij mij te brengen en ik zal je laten vergezellen tot aan de grenzen van het land.

- De weldaden van Allah mogen over je hoofd neerdalen! riep Zeyd met verering uit.

Toen zij in het inlands dorp aankwamen, gaf Tarzan zijn bevelen aan het hoofd van de stam in overeenstemming met de wensen van Zeyd. Vervolgens nam hij afscheid van deze laatste en keerde naar zijn vrij en zwervend leven van de wildernis terug.

Hij was van plan een tocht te gaan maken in de omgeving van het kamp van Ibn Jad, daar zijn nieuwsgierigheid geprikkeld was door de bijzonderheden welke Zeyd hem had verstrekt naar aanleiding van de aanwezigheid van een Blanke onder de Arabieren.

Hij was echter helemaal niet gehaast en terwijl hij het spoor van de Bedoeïnen volgde, nam hij de vrijheid rond te slenteren, zich aan de genoegens van de jacht over te geven, of bijwijlen Numa, zijn geliefkoosde tegenstander, zijn prooi te betwisten.

Gedurende een hele dag bleef hij in het gezelschap van het Manu-volk en luisterde naar het gesnater van de aapjes die, dank zij hun onverzadelijke nieuwsgierigheid, de kronijk der kletspraatjes van de jungle van dag tot dag kenden.

Eindelijk maakte hij aanstalten om ze te verlaten, toen er een groep nieuwgekomen, buiten adem en zeer opgewonden, kwam opdagen. Ze meldden aan Tarzan dat er negers naderden die een lange stoet vormden en geweren droegen.

Nieuwsgierig vloog Tarzan van tak tot tak in de richting welke de apen hem hadden aangewezen. Weldra kwam hij in het gezicht van een troep zwarten, waarin hij onmiddellijk de safari van Blake herkende. Toen liet hij zich op de grond neervallen, onder de verbaasde blikken van de inboorlingen.

- Waar is uw meester? vroeg hij zonder inleiding.

De hoofdman van de safari naderde en verklaarde vreesachtig dat de blanke Heer met een gids verdwenen was op de dag van het onweer. De zwarten hadden lang op zijn terugkeer gewacht, daarna hadden zij het woud doorkruist om hem te zoeken, doch

tevergeefs, Tenslotte hadden zij alle hoop opgegeven en hadden zij besloten weer naar hun land te vertrekken en de overheden op de hoogte te brengen van het vermoedelijk lot van de ongelukkige Amerikaan.

Tarzan luisterde aandachtig naar dit verhaal zonder de ogen van het gezicht van de neger af te wenden. De andere wendde de blik niet af en Tarzan gaf er zich rekenschap van dat hij de waarheid sprak.

- Het is goed, zei toen de zoon van de wildernis, u hebt gehandeld om bestwil en u kunt nu naar uw haardsteden terugkeren. Alleen verlang ik dat u daarna een koerier naar de stam van de Waziri zoudt sturen. Die boodschapper zal hun zeggen dat Tarzan honderd Wazirikrijgers opvoert, die zich ten noorden van de Gallastreek bij hem zullen vervoegen.

- Goed, Heer, je bevelen zullen uitgevoerd worden, antwoordde de neger eerbiedig.

In het kasteel van prins Gobred, werd James Blake vertrouwd gemaakt met de plichten van een ridder van Nimmr. De edele heer Richard had hem onder zijn bescherming genomen en zich tot zijn leidsman aangesteld. Hij had hem enkele klederen ten geschenke gegeven uit zijn persoonlijke klerkast, alsmede een van zijn paarden en zijn beste degen.

Beschroomd had Blake gezinspeeld op een of andere manier van betalen, maar Richard had hem levendig geantwoord dat het meest gebruikte wisselgeld te Nimmr de wederkerigheid van dienstbetoon was, en dat men zich alleen bij de ambachtslui bediende van de enkele zeldzame geldstukken welke dateerden van de aankomst der Kruisvaarders in dit land.

De Amerikaan stelde inderdaad al spoedig vast dat het geld te Nimmr weinig waarde had. De ridders stelden de eer en de moed te zeer op prijs om waarde aan het geld te hechten, wat de ambachtslui aangaat, zij achtten zich voldoende betaald wanneer zij erin geslaagd waren een meesterstuk voort te brengen. Het dal was vruchtbaar, weelderig, de vruchten en groenten groeiden bijna vanzelf en niemand had ooit iets te kort.

Blake oefende zich iedere dag in het hanteren der wapens. Nochtans was de wijze van schermen die te Nimmr gebruikelijk was, hem niet vertrouwd en de krachtige stoten welke hij moest

toebrengen met het zware zwaard van de ridders verschilden veel van de oefeningen met de floret, waarmede hij zich vroeger aan de universiteit had geoefend. Malud liet het dan ook niet na te grinniken, wanneer hij de lessen bijwoonde welke sir Richard aan zijn leerling gaf. Daarentegen nam prinses Guinalda, dochter van prins Gobred, steeds de verdediging van de leerling-ridder op zich. De prins en zijn hof achtten het inderdaad niet beneden hun waardigheid dikwijls aanwezig te zijn bij de opleiding welke aan de jonge edelknapen gegeven werd. Gobred was vol lof over de manier waarop Blake, een uitstekend ruiter, zijn paard bereed, doch Malud, die veel invloed had aan het prinselijk hof, spotte ruw met de onhandigheid van de jonge man bij het bedienen van zijn wapens.

Op een morgen trad Blake, bij het einde van zijn oefening, op de prinses toe en groette haar.

- U bent een zeer goed ruiter, sir James, zei Guinalda hem vriendelijk. Ik houd ervan u op uw strijdros te zien zwenken!

- Ja, maar sir James bedient zich van zijn zwaard en zijn schild alsof het erom ging een stuk wild in stukken te snijden dat op een grote schotel ligt! grinnikte Malud.

Rondom hem ging een algemeen gelach op; aangemoedigd door dit succes, ging Malud verder:

- Ja, zeker! Als schildknaap-voorsnijder zou de edele heer James een prachtig figuur slaan!

Blake wendde zich tot de flauwe grappenmaker:

- De edele heer Malud stelt meer belang in de keuken dan dit onder de ridders gebruikelijk is, zei hij. Ongetwijfeld weet hij dus wat er nodig is om vers zwijnenvlees op te dienen?

- Toch niet, antwoordde Malud onthutst.

- Wel, er is nodig een schildknaap-voorsnijder zoals ik, een goed geslepen mes en een vet zwijn zoals u, edele heer Malud! hervatte Blake koel.

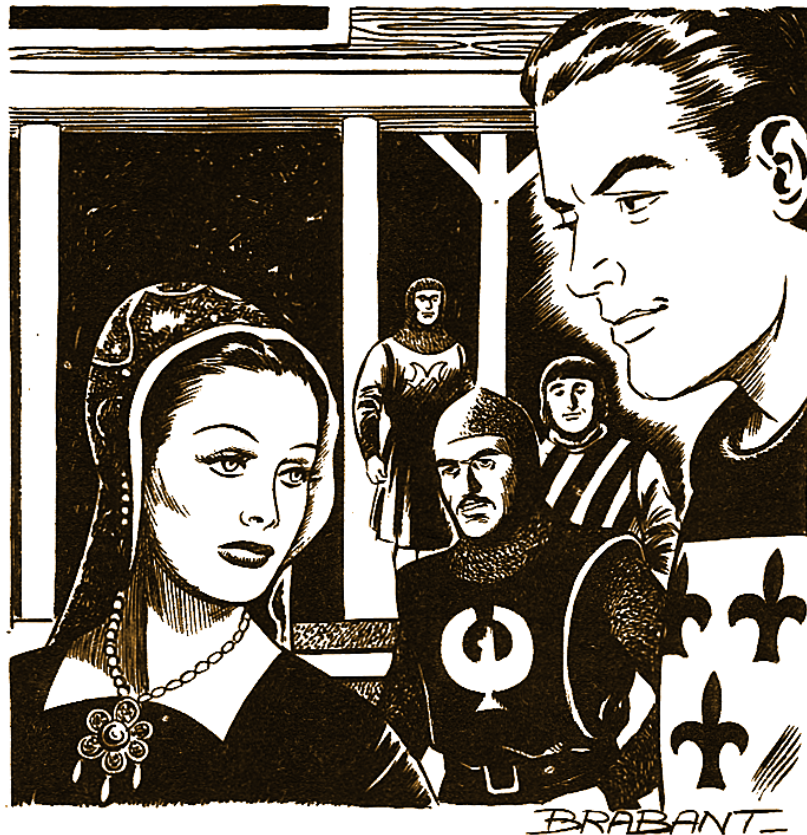
Dit gevatte antwoord was geheel naar de smaak van de ridders, die de ruwe geest van hun voorvaderen bewaard hadden, en allen barstten in een klinkende schaterlach los, waaronder zich de zilveren klanken van de stem van prinses Guinalda mengden.

Alleen Malud lachte niet. Schuimbekkend van woede stapte hij op Blake toe en wierp hem zijn handschoen van stalen maliën in het gezicht.

Een dodelijke stilte volgde op het gelach. Dit was een belediging welke alleen kon uitgewist worden door een tweegevecht.

- Het is goed, zei Blake, wit van razernij. Wij zullen elkaar morgen

terugvinden op de grote binnenplaats van het kasteel en wij zullen zien of ik kan voorsnijden!
Bevend naderde prinses Guinalda de Amerikaan.

- Edele heer James, sprak zij, ik verlang enkele schreden te doen in de tuin. Vergezel mij!

Zij nam zijn arm en trok hem mee, nadat zij met een gebiedend gebaar aan haar eredames had beduid dat zij met de jonge ridder wenste alleen te blijven.

Blake bleef geruime tijd zwijgen, terwijl hij naast het jonge meisje voortstapte en haar van tijd tot tijd een steelse blik vol bewondering toewierp.

- U bent zeer mooi! mompelde hij eindelijk.

- Werkelijk? zei het jonge meisje behaagziek.

Opeens bleef zij staan en keek hem ernstig aan.

- Sir James, sprak zij, u bent zeer moedig... ofwel bent u gek om aldus de woede van Malud te hebben opgewekt. Hij zal u morgen doden, want hij is overwinnaar in alle toernooien!

- En bent u een weinig om mijn lot bekommerd? vroeg Blake zacht,

Guinalda kleurde en wendde de ogen af. Daarna antwoordde zij:

- Ik ben de dochter van de prins van Nimmr en ik ben bezorgd om het lot van de geringste van mijn onderdanen!

- Paf! Dat is om je bek te snoeren, kerel! sprak Blake bij zichzelf. Maar hij bracht zijn gedachte niet onder woorden en stelde zich tevreden met te glimlachen. Toen kleurde Guinalda nog heviger en stampte met haar voet.

- Dat is een zeer onbeschaamde glimlach, edele heer! zei zij. Ik houd er niet van dat men met mij spot als met een dienstmeid!

- Ik spot niet! protesteerde Blake.

- Waarom hebt u dan geglimlacht?

- Omdat uw ogen mij geantwoord hebben vóór uw lippen en omdat ik begrepen heb dat uw ogen mij de waarheid zegden!

Vuurrood bleef Guinalda een ogenblik sprakeloos.

- Dat is werkelijk een grote onbeschaamdheid! sprak zij eindelijk. Ik zal geen nieuwe beledigingen dulden!

En hooghartig draaide zij zich om ten einde haar edelvrouwen weer op te zoeken. Blake liep haar achterna en haalde haar in.

- Morgen, fluisterde hij, terwijl hij de knie boog voor de prinses, morgen zal ik tegen heer Malud strijden op de grote binnenplaats van het kasteel. Maar als u een weinig voor mij bidt, voel ik dat ik in staat zal zijn de overwinning te behalen op de beste steekspeler van de stad Nimmr.

Doch waardig en hooghartig zette prinses Guinalda haar weg voort, zonder door een beweging van haar oogleden te laten blijken dat zij de woorden van de jonge man gehoord had.

HOOFDSTUK XII

MORGEN ZAL JE STERVEN!

De nacht die volgde op de terugkeer van Ulal werd er in het dorp van Batando een groot feest gegeven. Er werd een geit en tientallen kippen geslacht en de gierstbrandewijn vloeide bij stromen terwijl er gezongen en gedanst werd. De dag brak aan alvorens een der genodigden de plaats van het festijn verlaten had, zodat het slechts laat in de namiddag was dat Fejjuan zich met de oude hoofdman Batando over ernstige zaken kon onderhouden.

Toen hij het waagde de grijsaard te gaan opzoeken, dutte deze nog, de oogleden bezwaard door de uitspattingen van de vorige dag.

- Ik kom je spreken over de zonen van de woestijn, Batando, zei Fejjuan. De andere stiet een onverstaanbaar gebrom uit. Een stekende hoofdpijn martelde hem de slapen.

- Je hebt mij gisteren gezegd dat je ze tot aan de ingang van het verboden dal zoudt leiden, vervolgde de krijger. Je wilt hen dus niet bestrijden?

- Wij zullen het niet nodig hebben indien wij ze tot daar brengen.

- Je spreekt in raadsels, Batando!

- Je begrijpt mij niet omdat het lang geleden is sinds je je broeders verlaten hebt, Ulal, glimlachte de hoofdman. Je waart toen nog te jong om op de hoogte te zijn van sommige dingen, maar weet nu dat, indien het gemakkelijk is het Verboden Dal binnen te dringen langs de noordelijke of langs de zuidelijke doorgang, er daarentegen geen enkel middel bestaat om eruit te geraken.

- Wat bedoel je? riep Fejjuan uit. Als men er kan binnengaan, kan men er ook buitengaan!

- Neen! zei de hoofdman hoofdschuddend. Al de Gallas weten het sedert vele geslachten: geen enkel man die stoutmoedig genoeg was om het Verboden Dal binnen te dringen, is er ooit weer buitengekomen.

- Wie zijn dan de bewoners van die vallei? vroeg Fejjuan onthutst.

- Hoe zou men het weten, vermits er nooit iemand is teruggekomen om het te zeggen? Kortom, Ulal, je kunt aan de hoofdman der zonen van de woestijn zeggen dat wij hem naar de ingang van het dal zullen leiden... Anderen dan wij zullen er zich mee gelasten ons van hen te ontdoen!

En niettegenstaande zijn hoofdpijn begon de oude hoofdman om deze goede poets te lachen.

- Zeg aan Ibn Jad, voegde hij eraan toe, dat wij hem over drie dagen zullen komen opzoeken, om hem doorheen het land te leiden. Intussen zal ik al de krijgslieden van de naburige dorpen verzamelen want ik stel geen vertrouwen in die Bedoeïnen. Zeg hem ook dat hij, als beloning voor onze diensten, de vrijheid aan alle Gallaslaven moet teruggeven.

- Wat dat betreft, Ibn Jad zal er niet in toestemmen, verklaarde Fejjuan.

- Bah! hij zal misschien meer handelbaar zijn wanneer hij zich door de Galla-krijgers zal omringd zien! wedervoer Batando onverstoortbaar.

In de loop van de dag keerde Fejjuan terug naar Ibn Jad, zijn meester, om hem de voorstellen van de Galla-hoofdman over te brengen.

Ibn Jad begon met te weigeren zijn slaven in vrijheid te stellen, maar Fejjuan slaagde erin hem te doen aannemen dat de hulp van Batando alleen te dien prijze kon verkregen worden, en de Arabische hoofdman stemde tenslotte in principe met de vrijlating in, met de bijbedoeling zijn woord in te trekken zodra de gelegenheid zich voordeed.

Terwijl Batando al zijn vazallen bijeenriep ten einde zich met een grote macht aan Ibn Jad te kunnen voorstellen, spoedde Tarzan zich voort in het spoor van de Bedoeïnen. Hij had er zich van overtuigd dat de blanke gevangene over wie Zeyd hem gesproken had, niemand anders was dan Blake, en hij nam zich voor hem de vrijheid te doen terugschenken zodra hij in het kamp van Ibn Jad zou aankomen.

Twee mannen zaten op krukjes aan de twee uiteinden van een ruw gehouwen vierkante tafel. Tussen hen, in een vaas vol olie, brandde een wick die een weifelend licht verspreidde en grote wonderlijke schaduwen wierp op de naakte stenen muren.

Door het nauwe venster drong de frisse nachtlucht het vertrek binnen en streek af en toe de zwakke vlam van de lamp neer.

Beide jongelui waren geheel verslonden in een schaakpartij waarvan de pionnen van gebeeldhouwd ivoor waren.

- Aan u de beurt, Richard, sprak een der beide partners. U schijnt verstrooid vanavond. Wat is er?

- Ik denk aan morgen. James, en ik voel mij terneergedrukt, zei de andere met een diepe zucht.

- Waarom dan toch? vroeg Blake.

- Malud is niet de beste schermer van Nimmr, wedervoer sir Richard maar...

- Maar ik ben de slechtste! voleindigde Blake lachend toen hij zag

dat zijn vriend aarzelde.

Sir Richard sloeg de ogen op en glimlachte.

- Op mijn woord, sir James, u zou met de dood in hoogst eigen persoon spotten! zei hij. Zijn al de mannen van uw vreemd land zo moedig als u?

- Aan u de beurt, Richard! herhaalde Blake.

- Bescherm u de ogen niet met uw schild, James, hervatte Richard. Houd altijd uw blik op die van Malud gericht, om het ogenblik te kennen waarop hij zich gereed zal maken om zich op u te storten. Hij veinst met zijn zwaard maar zijn ogen verraden hem, ik weet het omdat ik mij dikwijls tegen hem geoefend heb.

- En hij heeft u niet gedood! merkte Blake op.

- O, het was in een hoofse kamp, en morgen zal het verschillend zijn. Malud wil de belediging die hij van u heeft onderstaan met bloed uitwissen!

- Bah! Hij wil mij dus daarom doden? Foei, wat een haatdragend personage!

- Dat is misschien niet de enige reden, mompelde sir Richard aarzelend. Hij is... jaloers.

- Ha bah! En waarom?

- Hij dingt naar de hand van de prinses en de manier waarop u ze bekeekt is hem niet ontgaan!

- Dat is een grap! sprak Blake terwijl hij rood werd tot achter zijn oren.

- Hij is trouwens niet de enige die het bemerkt heeft, vervolgde Richard met een flauwe glimlach.

- U bent gek, mijn waarde! zei Blake, die nog trachtte te protesteren.

- Om de waarheid te zeggen hebben vele ridders zich door de bevalligheid van de prinses laten verleiden, want zij is van een weergaloze schoonheid...

- En Malud heeft ze allen gedood?

- Neen, omdat de prinses tot nog toe slechts aan een enkel man de voorkeur had gegeven...

Blake werd vuurrood en zei met een gedwongen lachje:

- De prinses is natuurlijk een bevallig jong meisje, maar als u zich inbeeldt dat zij mij enige aandacht heeft geschonken, dan vergist u zich deerlijk...

Richard schudde het hoofd.

- Ik meen te begrijpen dat u weigert het aan te nemen, sprak hij ernstig, maar Malud heeft er zich niet in vergist en daarom zal hij u doden. En ik zou er groot spijt van hebben, want ik heb u leren

hoogschatten, mijn beste heer!

Blake stond op en legde zijn arm vriendschappelijk op de schouder van Richard.

- U bent een beste kerel, mijn waarde, zei hij ontroerd, maar trek er u niets van aan, ik ben nog niet dood. Ik beken dat ik in sommige opzichten niet tegen Malud opgewassen ben, maar ik heb de laatste tijd veel vooruitgang gemaakt en hij zou wel eens een onaangename verrassing met mij kunnen beleven.

- Uw moed en uw vertrouwen zullen u voorzeker veel helpen, James, maar zij zullen niet opwegen tegen de kunde van Malud! zuchtte Richard.

- Is de hofmakerij van Malud ten opzichte van de prinses welgevallig aan Prins Gobred? vroeg Blake plotseling, door een gedachte getroffen.

- Waarom niet? Malud is een machtig heer, hij bezit een prachtig kasteel en talrijke ridders. Hij kan minstens honderd gewapende mannen op de been brengen!

- Hoeveel ridders zijn er die een kasteel en een behoorlijke troep gewapende mannen bezitten? vroeg Blake.

- Een twintigtal, antwoordde Richard.

- En liggen hun landgoederen dicht bij het kasteel van de prins?

- Hoogstens op enkele mijlen afstand.

- Er woont dus niemand verder in dit uitgestrekt dal? vroeg James verwonderd.

- U hebt ongetwijfeld reeds de naam van Bohun horen uitspreken? zei Richard.

- Ja, dikwijls. Wie is het?

- Hij eigent zich de titel van koning toe, maar wij erkennen hem niet als zodanig. Met zijn partijgangsters bezet hij de andere zijde van het dal. Gelukkig zijn ze ongeveer even talrijk als wij en wij zijn bestendig met hen in oorlog.

BRABANT.

- Maar ik heb horen spreken van een groot tornooi waartoe al de ridders zich op dit ogenblik voorbereiden, en ik heb menen te begrijpen dat Bohun en de zijnen er moesten aan deelnemen?

- Inderdaad, ieder jaar gedurende drie dagen, te beginnen met de eerste Zondag van de Vasten, is er een algemene wapenstilstand tussen de Komenden en de Vertrekkenden, voor het groot tornooi dat afwisselend gehouden wordt te Nimmr en in de Stad van het Graf, zoals zij hun stad noemen.

- De Komenden en de Vertrekkenden? Wat is dat? riep Blake uit.

- U bent ridder van Nimmr en u weet dat niet? sprak Richard verbaasd. In dit geval, luister en leen mij uw aandacht, want ik moet zeer ver teruggaan om u dit alles uit te leggen.

Richard vulde twee bekers met een dikke en stroopachtige wijn, dronk een stevige slok en begon zijn verhaal:

- In het jaar 1191 vertrok Richard Leeuwenhart uit Sicilië aan boord van zijn galeien om het anker te gaan uitwerpen te Akko, waar hij de koning van Frankrijk, Filips Augustus moest terugvinden, om het Heilig Land aan het juk van de Sarazenen te ontrukken. Doch Richard hield zich onderweg op om Cyprus te veroveren en de koning van dit eiland te straffen, die vuige lasterpraatjes had verspreid over Bérengère, de mooie prinses die Richard ging huwen.

Toen het leger van Richard weer zee koos om zijn weg naar Akko voort te zetten, nam het op zijn schepen mooie Cyprische jonge meisjes mee wier bevallig gelaat een groot aantal ridders bekoord had en die zij besloten hadden tot vrouw te nemen.

Nu gebeurde het dat twee van die schepen door een geweldige storm verrast werden en schipbreuk leden op de kust van Afrika. Een dezer galeien stond onder het bevel van graaf Bohun en de andere onder dat van de voorzaat van onze heer Gobred. Elk van beide troepen zette zijn weg voort op de schrale grond van Afrika, op zoek naar Jeruzalem, zijde aan zijde doch zonder zich ooit onder elkaar te mengen.

Zo kwamen zij aan in deze vallei. Bohun kondigde af dat het hier het dal van het Heilig Graf was en dat de kruistocht geëindigd was. Dientengevolge droegen zijn krijgers voortaan het kruis niet meer op de borst maar op de rug, om te beduiden dat hun doel bereikt was en dat zij bijgevolg naar Engeland konden terugkeren. Gobred echter weigerde te geloven dat zij het dal van het Heilig Graf hadden bereikt. Zijn partijgangers behielden dus het kruis op de borst en bouwden een vesting ten einde de toegang tot de

vallei te verbieden en Bohun en de zijnen de terugkeer naar Engeland te beletten alvorens zij hun zending volbracht hadden. Bohun antwoordde hierop door zijn stellingen te versterken, om Gobred tegen te houden, die wilde voorttrekken in de richting waarin hij wist dat het Heilig Graf zich werkelijk bevond. En zo komt het dat, sedert zevenhonderd vijftig jaar, de afstammelingen van Bohun de afstammelingen van Gobred verhinderen het Heilig Graf aan de Saracenen te gaan ontrukken, terwijl de afstammelingen van Gobred aan die van Bohun verbieden naar Engeland terug te keren, ten einde de eer en de goede faam van de ridderschap te redden. Gobred nam de titel van prins aan en Bohun die van koning. Deze titels zijn op hun nakomelingen overgegaan, terwijl hun respectievelijke partijangers, waarvan de enen het kruis op de borst dragen en de anderen op de rug, de naam kozen van de Komenden en de Vertrekkenden.

- En indien Bohun u de weg vrij liet, zoudt u nog heden het Heilig Graf gaan veroveren? vroeg Blake verbluft.

- Ja, zei Richard ernstig. Wij zouden zelfs alleen maar om het dal moeten trekken om onze weg voort te zetten, maar dan zouden de Vertrekkenden naar Engeland terugkeren en de Engelse ridderschap tot voorwerp van spot maken voor de hele wereld! Trouwens, geen enkele van deze onderstellingen is uitvoerbaar, vermits het dal omsingeld is door een leger van Saracenen, te talrijk om het te kunnen overwinnen. Geloof u niet dat het in deze omstandigheden verstandiger is, dat wij niet trachten de vallei te verlaten? vroeg Richard angstig.

- Wel, om de waarheid te zeggen, mijn beste Richard, ik geloof inderdaad dat dit het beste is, zei Blake ernstig. U begrijpt, de wereld is sedert zevenhonderd vijftig jaar veel veranderd, terwijl u nog ongeveer gelijk aan uw voorvaders bent gebleven, en ik zie niet goed in wat er in de moderne beschaving van u zou geworden! De Saracenen zelf, zoals u ze noemt, zouden niet begrijpen wat hun overkomt wanneer u hen nu moest overvallen om Jeruzalem te veroveren!

- Ik geloof dat u gelijk hebt, James, hervatte Richard na een poos. Daarbij, wij zijn hier gelukkig en in de rest van de wereld zouden wij ongetwijfeld vreemdelingen zijn, zelfs in het land onzer voorvaderen.

Beide jongelui bleven een ogenblik zwijgen, verzonken in hun gedachten. Blake was de eerste die opnieuw sprak.

- Dit groot tornooi interesseert mij, zei hij. U zegt dat het de eerste Zondag van de Vasten begint. Het is dus tamelijk nabij.

- Zeker... maar waarom vraagt u mij dat?
- Ik vraag mij af of ik er geen deel zal kunnen aan nemen. Ik maak iedere dag vorderingen!

Sir Richard keek hem droevig aan en schudde het hoofd.

- Morgen, vriend, zult u dood zijn! zei hij zacht.

Blake begon te lachen:

- Wel, u bent ten minste optimist! sprak hij.
- Ik ben alleen maar oprecht en ik heb veel verdriet als ik aan uw dood denk. Maar ik troost mij bij de gedachte dat u moedig zult strijden en sterven als een dapper ruiter.
- Wij zullen zien! verklaarde Blake. In ieder geval, indien ik morgen moet gedood worden, heb ik in afwachting wel recht op een slaapje!

Bij die woorden haalde hij zijn dekens uit een koffer en richtte zich in voor de nacht aan de zijde van Richard die, gekweld door onrust, enkele diepe zuchten slaakte alvorens in slaap te vallen.

Wat Blake betreft, hij draaide zich lange tijd om en om alvorens hij de slaap kon vatten. Hij bekommerde er zich niet om, te weten of hij als overwinnaar of als overwonnen uit de strijd van morgen zou treden, hij dacht er zelfs niet aan, overtuigd als hij was van de nutteloosheid er verder over te peinzen, maar hij voelde zich zijns ondanks gehinderd bij de gedachte aan het beraamde huwelijk tussen heer Malud en prinses Guinalda.

Woedend op zichzelf, spaarde hij zich geen verwijten. Was hij dan verliefd geworden op die kleine middeleeuwse prinses die hem met zoveel misprijzen beschouwde, wat Richard er ook van zeggen mocht? Indien hij erin slaagde haar verloofde te doden, zou hij haar zonder twijfel ongelukkig maken. En indien hij er niet in slaagde, wat zou er dan gebeuren? Werkelijk, het was beter te slapen!

HOOFDSTUK XIII

ONDER DE TENT VAN ZEYD

Ibn Jad wachtte gedurende drie dagen op de gidsen die Batando hem beloofd had; vervolgens zond hij Fejjuan uit om de hoofdman zijn beloften te herinneren en hem te verzoeken zich te haasten. De Arabier vreesde een nieuwe tussenkomst van Tarzan en hij voelde zich weinig op zijn gemak bij de gedachte dat deze onverhoeds kon komen opdagen om hem te straffen omdat hij hem niet gehoorzaamd en de streek verlaten had, zoals het hem bevolen was.

Hij wist dat hij nu buiten het domein van de zoon van de wildernis was, maar dit was niet voldoende om hem gerust te stellen. Hij hoopte nochtans dat Tarzan zou wachten om hem te straffen tot hij weer langs de gebieden kwam die aan zijn rechtsgebied waren onderworpen en Ibn Jad koesterde het vaste voornemen om bij zijn terugkeer een omweg te maken, zo groot als het nodig was om aan de wraak van zijn geduchte vijand te ontsnappen.

Bij de ingang van de tent van de sjeik stonden Tollog, Fahd, Stimbol, Ibn Jad zelf en enkele andere Arabieren. Zij redetwistten over de vertraging door Batando teweeggebracht om zijn gidsen te zenden en zij vreesden voor verraad, daar het hun niet onbekend was dat de oude hoofdman een groot leger op de been bracht. Dit nieuws maakte hen ongerust, hoewel Fejjuan hun verzekerd had dat de Gallas zich niet tegen de Arabieren zouden keren, tenzij zij zich over hen te beklagen hadden.

Ateja zorgde voor de kleine bezigheden die haar waren toevertrouwd, maar het gelach en gezang van het jonge Arabische meisje waren verzwonden, want haar hart was beklemd van angst bij de gedachte aan Zeyd. Zij hoorde het gesprek dat niet ver van haar gehouden werd onder de notabelen, maar zij luisterde er slechts verstrooid naar. Alleen wanneer haar blikken op de gestalte van Fahd vielen, laaide een glimp van haat in haar ogen op.

Eensklaps zag zij Fahd sidderen en verbleken, terwijl hij met zijn vinger koortsachtig een punt in de ruimte aanwees.

- Bij Allah! Ibn Jad! Kijk eens! riep hij met verstikte stem uit.

Alle hoofden draaiden zich om en een zelfde kreet steeg op uit aller borst.

Recht op de tent van de sjeik toestappend, was een reus,

gewapend met een lans, een boog en een mes, verschenen.

- Tarzan! stamelde Ibn Jad. De vervloeking van Allah kome over hem!

- Hij moet gevolgd zijn door een talrijk geleide, dat hij in de omgeving verborgen houdt, mompelde Tollog. Zoniet zou hij het niet wagen zich aldus in onze handen te werpen, hoe stoutmoedig hij ook is!

Vol angst bromde Ibn Jad instemmend, terwijl hij met de ogen de reus volgde die vóór de groep was blijven staan en die nu Stimbol strak aankeek.

- Waar is Blake? vroeg hij koel aan de Amerikaan.

- U zoudt het moeten weten, gromde de andere onwillig.

- Hebt u hem nog teruggezien sedert u het geleide onder u beiden verdeeld hebt?

- Neen.

- U bevestigt het?

- Vermits ik het u zeg!

Tarzan wendde zich tot Ibn Jad:

- Je hebt mij belogen, Arabier. Je bent hier niet gekomen om

handel te drijven maar wel om een stad te plunderen en haar schatten te roven!

- Bij Allah, dat is vals! riep Ibn Jad uit. Hij die je dit verhaaltje opgedist heeft, is een gemene leugenaar...

- Ik geloof het niet, wedervoer de zoon van de jungle. De man die mij van je bedoelingen op de hoogte gebracht heeft, ziet er mij integendeel een eerlijke en trouwe jongen uit.

- Wie is het dan? mompelde de sjeik.

- Hij noemt zich Zeyd!

Ateja hoorde deze woorden en haar hart begon sneller te kloppen, terwijl zij een lichte kreet van vreugde onderdrukte.

- Wat heeft hij je nog gezegd, Ongelovige?

- Dat een verrader hem zijn geweer ontstolen en op jou geschoten had, terwijl hij het deed voorkomen alsof Zeyd de schuldige was.

- Dat is zo vals als de rest! schreeuwde Fahd, bleek van woede en schrik. Ibn Jad bleef een ogenblik sprakeloos, met gefronste wenkbrauwen. Eindelijk wierp hij Tarzan een geslepen blik toe:

- De arme Zeyd is niet verantwoordelijk voor de dwaasheden die hij uitkraamt, zei hij op zalvende toon. Dat hij getracht heeft mij te doden en dat hij nu het tegenovergestelde beweert, verwondert mij niet. Hij is nooit zeer helder van geest geweest, maar ik heb niet gedacht dat hij nog eens een gevaarlijke gek zou geworden zijn... Hij heeft je op een dwaalspoor gebracht, o Tarzan, en mijn volk zal het je bevestigen, evenals deze Ongelovige die voor het ogenblik onder ons leeft. De waarheid is dat ik mij gereed maak om je te gehoorzamen en dit land te verlaten. Waarom zou ik anders deze weg volgen?

- In dit geval, waarom heb je mij gevangen gehouden en je broeder uitgezonden om mij gedurende de nacht te vermoorden? vroeg de zoon van de jungle plotseling.

- Ook ditmaal vergist je je omtrent de bedoelingen van Ibn Jad! zei de sjeik zuchtend, alsof hij terneergedrukt was door het onbegrip van zijn bezoeker. Mijn broeder kwam je boeien doorsnijden en je de vrijheid terugschenken op het ogenblik toen de olifant kwam opdagen die je bijna gedood heeft.

- Kan je mij dan uitleggen wat je broeder wilde zeggen toen hij zich op mij wierp al roepend: « Je gaat sterven, Ongelovige! »

- Dat was om te lachen..., stamelde Tollog.

- Welnu, ik, ik lach niet, ging Tarzan verder. Mijn Waziris kunnen elk ogenblik aankomen en wij zullen erover waken dat je wel degelijk de richting van de woestijn inslaat, Bedoeïn!

- Dat is mijn enige wens! verzekerde Ibn Jad. Ongelukkig worden

wij door de Galla-krijgers verontrust en vrezen wij ieder ogenblik door hen te worden aangevallen. Is het niet waar, Ongelovige? vroeg Ibn Jad, zich tot Stimbol wendend.

- Volkomen waar! beaamde deze levendig.

- Het is in ieder geval waar dat jullie dit land zult verlaten, verklaarde Tarzan. Morgen zullen jullie het veld ruimen. Breng mij in afwachting naar een tent en probeer het niet mij vannacht bij verrassing te doden!

- Vrees niets, Ongelovige! sprak Ibn Jad met een breed gebaar van protest.

Toen wendde hij zich naar zijn eigen tent en riep:

- Hirfa! Ateja! Maak de tent van Zeyd gereed opdat zij waardig zij de Heer van de Jungle te ontvangen!

Onmiddellijk beijverden beide vrouwen zich om de zwarte tent van de jonge man in orde te brengen, vervolgens verwijderde Hirfa zich om zich met andere dingen bezig te houden en liet aan Ateja de zorg over om de dekens en de tapijten te ontplooien.

Zodra haar moeder verdwenen was, ging het jonge meisje op Tarzan toe.

- O! Ongelovige, fluisterde zij, jij hebt dus mijn dierbare Zeyd gezien! Is hij nu in veiligheid?

- Ik heb hem achtergelaten in een dorp waarvan de hoofdman voor hem zou zorgen tot wanneer je stam opnieuw in die streek voorbijkomt om weer naar de woestijn te trekken. Hij is volkomen veilig en in goede gezondheid.

- Vertel mij, o Ongelovige, wat er van Zeyd geworden is, want mijn hart snakt er naar om over hem te horen spreken, smeekte het jonge meisje. Waar heb je hem ontmoet? Wat heeft hij je gezegd?

Tarzan glimlachte en vertelde bondig aan Ateja de omstandigheden waarin hij met haar beminde kennis had gemaakt. Met de ogen vol vreugdetranen luisterde Ateja vol vrome aandacht naar hem: vervolgens bedekte zij zijn handen met kussen.

- Mijn leven behoort u toe. Ongelovige, riep zij uit, vermits jij het leven van Zeyd gered hebt.

Die nacht keerde Fejjuan naar zijn meesters terug en trof Ibn Jad en Tollog in ernstig gesprek aan. De sjeik zond de Galla-slaaf spoedig weer weg en deze vroeg zich in zijn binnenste af wat de beide Arabieren onder elkaar wel konden beramen. Hetzelfde vroeg zich ook Ateja af, die, verscholen achter een behangsel, met gespannen aandacht luisterde.

- Wij moeten ons volstrekt van hem ontdoen! zei Ibn Jad.

- Maar zijn Waziris zullen weldra komen opdagen, wierp Tollog op. Wat zullen wij hun zeggen als zij naar hun meester vragen? Geen enkel voorwendsel zal hen kunnen misleiden en zij zullen zich op ons werpen. Ik heb horen zeggen dat het vreselijke krijgers zijn.
 - Bij Allah! wedervoer Ibn Jad ongeduldig, indien Tarzan onder ons blijft vertoeven, zullen wij niets meer kunnen doen. Het is beter een risico op ons te nemen dan met ledige handen naar ons land terug te keren, na alle moeite die wij gedaan hebben.
 - Mijn broeder vergist zich als hij op mij rekt om nogmaals die duivel van de wildernis te trotseren! mompelde Tollog.
 - Wij moeten nochtans tot een oplossing komen. Zouden wij geen gewillig werktuig voor onze bedoelingen kunnen vinden?
- Tollog dacht een ogenblik na en sloeg zich daarna op het voorhoofd:
- De ander Ongelovige! riep hij uit. Hij haat de zoon van de wildernis... maar het is van belang dat men de verantwoordelijkheid van zijn daden niet op ons kan werpen...
 - Je plan is goed, sprak Ibn Jad. Wat je opwerping betreft, die is juist en wij zullen trachten eraan te verhelpen. Doch vóór alles moeten wij ons nog deze nacht van Tarzan ontdoen. Als Batando morgen met zijn gidsen aankomt, zal de zoon van de jungle weten dat ik hem nogmaals omtrent zijn bedoelingen belogen heb!
 - Wat denk je te doen, mijn broeder? vroeg Tollog.
 - Luister! Al de mannen van de stam weten dat Stimbol een grenzeloze haat aan de Heer van de Jungle gezworen heeft. Hij heeft hem dikwijls met luider stem vervloekt, zodat niemand verwonderd zal zijn wanneer het bekend wordt dat hij zijn tent binnengelopen is om hem te doorsteken...
 - De Waziris zullen echter toch denken dat wij de aanstokers tot die moord zijn! Stimbol zal bekennen dat wij hem ertoe hebben

aangezet...

- Wacht! Ik zal Stimbol niet gebieden de Heer van de Jungle te vermoorden, maar ik zal hem de mogelijkheid ervan voorspiegelen, en wanneer de moord zal begaan zijn, zal ik ontsteltenis en afschuw veinzen. Om mijn goede trouw te bewijzen, zal ik de onmiddellijke terechtstelling van de misdadiger eisen en aldus zullen wij van de twee Ongelovigen bevrijd zijn op het ogenblik waarop de Waziris aankomen!

- Allah zij geloofd om de uitmuntendheid van het plan dat in je geest is opgerezen, mijn broeder! riep Tollog opgetogen uit.

- Ga nu Stimbol waarschuwen dat ik hem onder vier ogen wens te spreken. Wanneer ik met hem klaar ben, zal je mij opnieuw komen opzoeken.

Ateja luisterde bevend. Terzelfder tijd verwijderde zich een onduidelijke en lenige gestalte van de tent, in wier schaduw deze onzichtbare toehoorder geheel het gesprek van de twee broeders had afgeluisterd. Enkele ogenblikken later maakte Stimbol een buiging voor de sjeik die hem een vriendelijke glimlach schonk.

- Ik heb daareven met Tarzan gesproken, zei de Arabier, en vermits jij mijn vriend bent, houd ik eraan je te laten weten wat hij tegen jou in het schild voert...

Ibn Jad zweeg een poosje, terwijl hij tersluiks naar het angstig gezicht keek van Stimbol, wiens gehele houding vrees en woede uitdrukte.

- Tarzan beweert dat je je gezelschap gedood hebt, ging de sjeik zachtjes verder, en om hem te wreken wil hij je morgen doden!

- Wat? Mij doden? Maar... hij heeft dat recht niet! U zult hem ten minste niet laten begaan?

- Wat kan ik doen? sprak de sjeik zuchtend. Mijn gezag betekent al heel weinig in vergelijking met dat van de Heer van de Jungle. Neen, mijn zoon, niemand kan iets voor jou doen... dan jij zelf!

- Wat bedoelt u? vroeg Stimbol na een ogenblik nadenken, terwijl hij zijn met zweet bedekt voorhoofd afwiste.

- Wel... Hij slaapt diep in zijn tent en jij bezit een goed geslepen dolk... Indien je vannacht niet doodt, zal je morgen gedood worden! Zeg mij niets! Ik heb je gewaarschuwd uit vriendschap, doe wat je goeddunkt. Wat mij betreft, ik heb slaap, het is tijd dat ik ga rusten!

En de sjeik stond op om te laten blijken dat het onderhoud geëindigd was. Bevend verliet Stimbol de tent en stond alleen in de nacht. Een ogenblik aarzelde hij, vervolgens richtte hij zich geluidloos naar de tent, welke voor de nacht was aangewezen aan de Heer van de Jungle.

Doch reeds was Ateja vooropgesneld om de man die Zeyd uit de klauwen van een leeuw gered had, van het gevaar te waarschuwen. Zij had bijna de tent bereikt, toen zij zich voelde vastgegrepen door een ijzeren vuist, terwijl een hand als een prop op haar mond neerkwam om haar het schreeuwen te beletten.

- Waarheen ga je, mijn nicht? fluisterde de stem van Tollog aan haar oor. Beproof het niet mij te antwoorden, ik weet het: je gaat de Ongelovige op de hoogte brengen van onze plannen! Keer dadelijk naar je moeder terug, meisje, en bedank mij omdat ik je gedrag niet kenbaar maak aan de sjeik, je vader! Ga!

En brutaal slingerde hij Ateja van zich weg. Verschrikt sloeg zij op de vlucht. Tollog volgde haar met de blik en glimlachte, doch terwijl hij zichzelf gelukwensde omdat hij een goede wacht had gehad, greep een ontzaglijke vuist hem langs achter aan en een ijzeren hand omknelde hem de keel.

De broeder van de sjeik stiet een doffe zucht uit, terwijl de aanvaller zijn bewusteloos lichaam opzij trok.

Intussen naderde Stimbol, verwilderd en met koud zweet bedekt, een dolk in de hand, omzichtig de tent waarin zijn slachtoffer sliep. De Amerikaan was een laf en brutaal man, maar hij was geen misdadiger. Geheel zijn wezen kwam in opstand tegen de daad die hij ging bedrijven. Hij verlangde niet te doden, maar hij verkeerde in de gemoedstoestand van een prooi die in een strik gevangen zit en plotseling de mogelijkheid ziet om aan een zekere dood te ontsnappen.

Beheerst door deze gevoelens, sloop hij de tent van Tarzan binnen en, aangespoord door de moed der wanhoop, kroop hij geluidloos naar het lichaam dat in de schaduw lag uitgestrekt en met een oude burnoes bedekt was...

HOOFDSTUK XIV

HET ZWAARD EN HET SCHILD

De zon streek langs de toren van het kasteel van de prins van Nimmr, en de eerste straal die door een der nauwe schietgaten naar binnen gleed wekte uit een diepe slaap een jonge knecht die, zijn beddesprei van zich afwierp, onmiddellijk rechtsprong. Vervolgens schudde hij een andere jongen van zijn leeftijd, die nog aan zijn zijde sliep:

- Opstaan, Edward! riep hij uit. Opstaan, luiaard! Vergeet je dat je meester vandaag groot gevaar loopt gedood te worden?

Deze woorden joegen de laatste nevels van de slaap uit de geest van de knecht. Woedend stond hij op.

- Alle duivels, je liegt! schreeuwde hij. Hij zal heer Malud met een enkele lansstoot uit de zadel lichten! In de gehele kristenheid bestaat er geen sterker ridder dan heer James! Daarbij, Michel, voegde hij er op verwijtende toon aan toe, je spreekt kwaad van een vriend van heer Richard, die altijd goed voor jou geweest is!

Michel sloeg op de schouder aan zijn gezelschap.

- Ik schertste, zei hij. Ik hoop evenals jij dat heer James de zege zal behalen. Nochtans, ik ben bang.

- Waarvoor?

- Ik ben bang dat heer James nog niet volleerd is in het steekspel. Al had hij ook de kracht van tien mannen, het zou hem slechts weinig voordeel bijbrengen als hij zich niet van zijn schild weet te bedienen.

- Wij zullen zien, wedervoer Edward. Ik zie dat heer James een trouwe schildknaap heeft, weerklonk een stem achter de twee jongelui.

En sir Richard verscheen in de deuropening.

- Ik ben in slaap gevallen terwijl ik tot Onze Lieve Heer bad dat hij zijn goed zwaard door de helm van heer Malud zou richten.

- Goed. Ga nu en zie zorgvuldig zijn maliënkolder en zijn stijgbeugels na. Ik wil dat je meester in het strijdperk treedt met het mooiste harnas van al de ridders van Nimmr.

Toen Richard zijn bevelen gegeven had, ging hij heen.

Rond elf uur schitterde de heldere zon van die morgen in Februari boven de noordelijke schietgaten van het kasteel van Nimmr. Zij deed de maliënkolders der edele ridders, de speren en de hellebaarden der wapenboden fonkelen en glinsterde op de helle gewaden van de dames die zich op de middenwal verdrongen.

Prins Gobred en zijn hof zaten onder een troonhemel die opgericht was aan de voet van de muur en waarlangs de edelste heren en dames hadden plaats genomen. Achter hen strekten de herauten en wapenboden de hals. Heel de bevolking van Nimmr, tot de lijfeigenen toe, was op de uitsteeksels van de vestingen gekropen, overal waar men een uitzicht kon hebben op het gevecht dat weldra zou plaats grijpen.

Aan ieder uiteinde van het strijdperk stond een tent, rijk versierd met de wapens van haar bewoner; de eerste vertoonde de gouden en groene kleuren van heer Malud, de andere het zilver en azuur van heer James. Vóór iedere tent stonden twee wapenboden, de hellebaard in de vuist, terwijl een knecht een vurig en prachtig opgetuigd strijdros in bedwang hield. De schildknaap van elk der beide strijders ging over tot de laatste voorbereidsels.

Een stijve, en onbeweeglijke heraut, zijn trompet aan de lippen, wachtte op het signaal van de prins om met een fanfare de intrede van de strijders in het strijdperk aan te kondigen.

Onder de tent met de zilveren en azuren kleuren zaten Blake en heer Richard. Deze gaf zijn laatste aanbevelingen aan zijn gezelschap en van hun beiden was hij voorzeker de meest zenuwachtige.

Prins Gobred wierp een blik op de zon en gaf de heraut het signaal. De heldere tonen van de trompet schetterden onder de muren van de vesting. In de tenten, aan elk der uiteinden van het strijdperk, groeide de bedrijvigheid dadelijk aan. Rood van ontroering, liep Edward naar binnen, nam het zwaard van Blake en maakte het aan diens zijde vast. Vervolgens greep hij het schild en volgde zijn meester buiten de tent. Daarna hielp hij hem in het zadel te stijgen, wat geen gemakkelijke taak was voor de jonge Amerikaan, die stijf ingepakt zat in zijn zware maliënkolder.

- Ik heb voor u gebeden, heer James! sprak de jonge man. Ik weet dat u zult zegevieren!

Blake zag tranen in zijn ogen en antwoordde met zachte stem:

- U bent een goede jongen, Eddy! Ik beloof u dat u over mij niet zult moeten blozen.

- O, heer, hoe zou ik dat kunnen! stamelde de knaap. Zelfs indien u moest bezwijken, weet ik dat u als een dapper ridder zult sterven.

En hij reikte hem zijn schild toe. Voorafgegaan door sir Richard, reed de jonge Amerikaan nu langs het strijdperk naar de prinselijke troonhemel, terwijl de trompetten schalden en heer Malud aan de andere zijde verscheen, eveneens voorafgegaan door zijn schildknaap.

Er ontstond een gemompel van bewondering in de menige toen de vier ridders tegenover prins Gobred stilhielden. Deze herinnerde hun de regels van de ridderstrijd, maar Blake luisterde niet. Hij was geheel verslonden in de beschouwing van Guinalda, de kleine prinses, die rechtop zat, het oog verloren in het ijle. Zij zag zeer bleek en Blake vroeg zich af of zij niet ziek was.

- Wat is zij mooi! dacht hij. En hoewel zij hem geen enkele blik gunde, troostte hij er zich over bij de gedachte dat zij heer Malud al evenmin bezag.

Opnieuw schalden de trompetten en de vier ridders reden langzaam terug naar de uiteinden van het veld. Daar wachtten de twee kampers het signaal van de strijd af. Blake maakte zijn arm uit de riem van zijn schild los en liet het op de grond glijden.

Edward zag hem verbijsterd begaan.

- Heer! riep hij uit. Bent u waanzinnig?

En hij snelde op hem toe om hem het schild toe te steken, maar Blake weigerde met een gebaar. Toen liep Edward naar Richard, die dit toneel niet gezien had.

- Heer Richard! Heer Richard! fluisterde hij met afgebroken stem. Een soort van krankzinnigheid heeft mijn meester aangegrepen. Hij heeft zoeven zijn schild weggeworpen! Hij moet wel erg ziek zijn; ik kan niet geloven dat hij de strijd wil weigeren!

Richard snelde naar de zijde van Blake.

- Ben je gek, mijn jongen? Je kunt nu het gevecht niet meer weigeren zonder verraad.

- Waar hebt u dat uitgehaald? vroeg Blake. Wie heeft u gezegd dat ik eraan verzaakte?

- Neem je schild! riep sir Richard uit.

Op dit ogenblik gaf een laatste trompetgeschal het sein tot het gevecht en aan het uiteinde van het strijdperk stormde sir Malud vooruit.

- Er op los! riep Blake uit.
- Je schild! schreeuwde heer Richard nogmaals.
- Dat tuig is te hinderlijk... verklaarde Blake.

En hij gaf zijn paard de sporen.

De paarden van de twee kampioenen gingen onmiddellijk tot de galop over. Naarmate zij elkaar naderden, gaf Malud zijn rijdier verwoed de sporen en Blake begreep dat zijn tegenstander hem bij de eerste schok uit de zadel wilde lichten of hem tenminste zodanig uit het evenwicht brengen dat het hem daarna gemakkelijk zou vallen hem de onontwijkbare stoot toe te dienen. Malud bereed zijn paard terwijl hij zijn zwaard zwaaide; Blake had zich in postuur gesteld, een schermhouding welke onbekend was aan de ridders van Nimmr, die gewoon waren de slagen met hun schild af te weren. De twee ruiters reden elkaar langs de linkerzijde tegemoet, heer Malud richtte zich op zijn stijgbeugels op, zwaaide zijn zwaard en slingerde het met een vreselijke slag rond, met de bedoeling de helm van zijn tegenstander te splijten. Op dit ogenblik bemerkten enkele aanwezigen, in de prinselijke loge, dat Blake geen schild had. Aan alle zijden riepen de mensen uit:

- Het schild! Sir James heeft geen schild! Hij heeft zijn schild verloren!

En Blake hoorde duidelijk een vrouw gillen in de loge van de prins, maar hij kon niet zien of het Guinalda was. Toen de twee strijders elkaar ontmoetten richtte Blake zijn paard tegen dat van Malud, zodanig dat de twee dieren zich flank tegen flank bevonden. Ondertussen kon Malud, die recht op zijn stijgbeugels stond en in de ene hand zijn zwaard en in de andere zijn schild hield, zijn paard niet besturen. Hij verloor het evenwicht, zijn slag trof geen doel, des te meer daar Blake, tot grote verbazing van de ridder, zijn degen vooruitbracht en de kling van zijn tegenstander als een volleerd schermer afwendde. Daar hij de teugels met zijn vrije hand kon vasthouden, had Blake zijn paard goed in zijn macht; hij bracht nu de teugels bijeen, deed een kwartslag en viel uit. De punt van zijn zwaard verscheurde de maliënkolder van Malud en, alvorens het paard van zijn tegenstrever kon terzijde springen, bracht hij hem een diepe schram toe op de linker schouder. Lange toejuichingen begroetten deze eerste overwinning. De schildknaap van Malud gaf zijn paard de sporen in de richting van de prinselijke loge.

- Heer James heeft geen schild, protesteerde hij. De strijd is niet eerlijk!

- Indien hij niet gelijk is, dan is het ten nadele van heer James, merkte Gobred op.
- Maar wij zien van dit voordeel af, verklaarde heer Jarred, de schildknaap van Malud.
- Wat denk jij ervan? vroeg Gobred aan heer Richard, die zich bij Jarred vervoegd had.
- Heer James heeft vrijwillig afstand gedaan van zijn schild, zei Richard. De strijd is dus volkomen eerlijk.

De prins boog.

De twee strijders echter, die al te zeer door het gevecht in beslag genomen waren om aandacht te schenken aan de beraadslagingen van hun getuigen, reden elkaar tegemoet nadat zij eerst hun aanloop genomen hadden. Malud verloor veel bloed langs zijn schouderwonde, maar keerde moedig naar de strijd terug. Allerlei uitroepen vervulden de ruimte, aangezien een deel der aanwezigen hun afkeuring lieten blijken omdat zij heer James zonder schild zagen, terwijl anderen luidruchtig hun voldoening betuigden. Men begon openlijk weddingen aan te gaan en hoewel heer Malud nog steeds de grote favoriet was, begonnen de kansen van Blake zienderogen te stijgen.

De glimlach welke op het gelaat van Malud speelde toen hij het strijdperk binnenreed, was verdwenen. Zijn ogen fonkelden van woede terwijl hij op Blake toereed; hij paaide zich bovendien met de gedachte dat zijn tegenstander eenvoudig door een gelukje was begunstigd geweest. Doch Blake, van zijn hinderend schild bevrijd, haalde al zijn voordeel uit de snelheid van het vurig paard dat hij bereed en dat hij volkomen gewend was, want hij bediende er zich van sedert zijn aankomst te Nimmr.

Opnieuw zag heer Malud tot zijn grote verwondering dat al de degenstoten en -houwen die hij toebracht op een ondoordringbare afweer afstuitten, en weer gleed de degenpunt van heer James onder zijn schild en drong hem in de zijde. De wonde was niet diep, doch Malud had pijn en ging voort met bloed te verliezen. Woedend deed hij nogmaals een uitval. Blake deed zijn paard steigeren, en alvorens Malud zijn teugels kon verzamelen, diende hij hem een vreselijke slag op zijn helm toe. Niettegenstaande de hevigheid van de slag, viel Malud niet neer en bood hem het hoofd. De twee zwaarden schitterden in de zon en, tot verbazing van de toeschouwers en vooral tot onthutsing van Malud, ontsnapte het zwaard van deze laatste hem uit de hand en vloog de lucht in, om op enkele stappen afstand in het grasperk terecht te komen!

Malud trok zijn teugels aan en wachtte. Hij wist, evenals Blake, dat zijn tegenstander volgens de regels van het spel nu het recht had hem te achtervolgen tot hij om genade smeekte en niemand kon van deze trotse en aanmatigende ridder verwachten dat hij zich aldus zou vernederen.

De stilte die nu over de aanwezigen neerviel was zo groot dat men het paard van Malud op zijn bit hoorde bijten. Maar op dit ogenblik wendde Blake zich tot heer Jarred:

- Gelief aan een schildknaap te zeggen dat hij heer Malud zijn zwaard teruggeeft! sprak hij.

Van alle zijden stegen toejuichingen op, doch Blake keerde de toeschouwers de rug toe en reed op sir Richard toe om te wachten tot zijn tegenstander opnieuw zou gewapend zijn.

- Welnu, mijn waarde, vroeg hij opgewekt aan zijn getuige. Hoe is mijn stand in de weddenschappen nu? Richard glimlachte:

- Je hebt veel geluk gehad, broeder, zei hij. Maar ik denk dat een goed schermer je reeds had moeten vloeren.

- O, ik ben er zeker van dat Malud er reeds lang zou in geslaagd zijn, als ik mij niet van dat hinderend groot scheerbekken ontdaan had! schertste Blake terwijl hij zijn schild aanwees.

Malud had zijn wapen terug opgenomen en galoppeerde op Blake toe. Hij hield zijn draver stil vóór de Amerikaan en groette:

- Ik breng hulde aan de hoffelijkheid van een moedig en edel tegenstander! sprak hij vriendelijk.

Blake beantwoordde zijn groet.

- Bent u gereed, edele heer?

Malud gaf een teken van instemming. De twee tegenstrevers zetten zich in postuur en Blake deed een schijnaanval. Onmiddellijk hief Malud zijn schild op om zijn gezicht te beschermen, en Blake, die zich aan deze beweging verwachtte, sloeg vlug als de bliksem toe en zijn zwaard kwam verpletterend neer op de helm van zijn vijand.

De arm van Malud viel langs zijn zijde neer, hij wankelde op zijn zadel en stortte zwaar neer op de grond. Lenig, in weerwil van de wapenrusting die zijn bewegingen belemmerde, sprong Blake van zijn paard, zette zijn voet op de borst van Malud en richtte de punt van zijn degen naar de keel van zijn vijand.

De menigte verdrong zich rondom de afsluiting om te zien hoe de genadeslag zou gegeven worden, maar Blake stelde zich tevreden met de ogen te richten naar prins Gobred en hem deze woorden toe te sturen.

- Ik heb geen enkele ernstige grief tegen deze moedige ridder en ik

zou hem niet aan uw dienst willen ontnemen, prins, en evenmin aan de genegenheid van de zijnen...

En zijn ogen ontmoetten die van prinses Guinalda. Toen wendde hij zich langzaam van Malud af, terwijl de uitroepen van verwondering van de menigte, ten overstaan van deze ongelooflijke edelmoedigheid, zich mengden in de geestdriftige toejuichingen.

Edward was bijna buiten zichzelf, zijn ogen stonden vol vreugdetranen en hij kustte eerbiedig de zoom van de tuniek van zijn meester, terwijl hij hem hielp zich van zijn zware wapenrusting te ontdoen.

Op dit ogenblik legde Richard zijn hand op de schouder van Blake:

- Je hebt gehandeld als een dappere, zei hij met een bezorgd uiterlijk, maar ik weet niet of je als een wijze gehandeld hebt.
- Was het dan, om goed te handelen, nodig geweest dat ik die arme drommel keelde als een schaap in het slachthuis? viel Blake verontwaardigd uit.
- Dat zou hij zeker gedaan hebben als hij in je plaats geweest was!

antwoordde Richard zacht. Malud is jaloers op u, en in plaats van je dankbaar te zijn om je grootmoedigheid, zal hij je nooit de vernederende houding vergeven waarin hij zich vóór jou bevonden heeft!

Na afloop van dit gevecht verenigde een groot banket de heren en dames in de grote zaal van het kasteel. Gehele varkens, pauwen, fazanten werden aangeboden door schildknapen voorsnijders, die het vlees behendig sneden. De algemene aandacht was gevestigd op Blake, de held van het feest, en terwijl de ridders een groot aantal boordevolle glazen ledigden, hielden zij niet op hun verbazing te uiten over het feit dat een man zonder schild, zonder dit onontbeerlijk verdedigingsmiddel, toch een volleerd steekspeler als heer Malud had overwonnen.

Prins Gobred, die aan het hoofd van de tafel zat, omringd door zijn familieleden, stak ernstig zijn drinkbeker in de hoogte en de stilte viel over het gezelschap. Aller ogen waren op de prins gevestigd.

- Leve onze koning! riep Gobred met luide stem uit. Leve onze vorst, Richard I van Engeland!

Eenparige juichkreten antwoordden hem en al de ridders ledigden eerbiedig hun bekers op de gezondheid van koning Richard Leeuwenhart, wiens gebeente sedert zevenhonderd acht en dertig jaar begraven was!

Daarna dronken zij prins Gobred toe, evenals prinses Brunhilda, zijn echtgenote, en prinses Guinalda. Toen stond Gobred opnieuw op.

- Heren ridders, sprak hij, ik sta u toe nu te drinken op de gezondheid van de moedige edelman van wie wij daareven de ridderlijke heldenfeiten aanschouwd hebben. Laten wij heer James, ridder van Nimmr, toedrinken!

Een onbeschrijfelijke geestdrift brak los. Zijns ondanks blozend, hief Blake zijn beker op terwijl hij Guinalda aankeek. Maar hij was te ver van de prinses verwijderd om te weten of de blik die zij hem toewierp vriendschappelijk of vijandig was. Vervolgens stond hij op en vroeg stilte:

- Prins Gobred, sprak hij, ridders en dames van Nimmr, brengen wij nogmaals een dronk uit... op heer Malud!

Een lichte ontstemming gleed over de vergadering, doch toen de verrassing een weinig geluwd was, werd er hoffelijk gedronken op de gezondheid van de afwezige ridder, die op dat ogenblik zijn kwetsuren verbond en zwoer zich te wreken.

HOOFDSTUK XV

HET EENZAME GRAF

In de duisternis welke onder de tent heerste, kon Stimbol niets onderscheiden. Hij hoorde echter een onregelmatige ademhaling, gelijkend op die van een man welke een woelige slaap kent. Toen verzamelde de moordenaar al zijn moed en begon in die richting te kruipen; wanneer hij aan de voet van de legerstede stond, hief hij zijn dolk op, sloot de ogen en plofte hem tot aan het gevest in de borst van de neerliggende man.

Bevend over al zijn ledematen stormde hij vervolgens de tent uit en holde in de richting van die van Ibn Jad. Half bezwijmd viel hij op de drempel neer. De sjeik, door het gerucht aangetrokken, kwam van onder de draperijen welke de toegang tot het vrouwenvertrek afsloten en boog zich over het lijkleek gelaat van Stimbol.

- Wat doe jij hier, Ongelovige? vroeg hij hem op verbaasde toon.
- Het is gebeurd, Ibn Jad! mompelde Stimbol.

- Wat dan toch?

- Ik heb Tarzan, de Meester van de Rimboe, gedood!

Met ijzingwekkende gelaatsuitdrukking deinsde de sjeik drie stappen achteruit.

- Bij Allah! brulde hij. Tollog! Waar ben je? Hirfa! Ateja! Hebben jullie gehoord wat deze hond daar gezegd heeft?

Hirfa en Ateja kwamen haastig toegesneld.

- Hebben jullie het gehoord? herhaalde Ibn Jad. Hij heeft mijn vriend gedood, mijn bondgenoot, Tarzan, de grote sjeik van de jungle! Motlog! Fahd! Kom hier! Vlug!

Bij deze kreten snelden de Arabieren uit hun tenten en kwamen aangelopen. Stimbol stond verslagen, sprakeloos.

-Grijpt hem! schreeuwde de sjeik. Hij heeft Tarzan gedood, onze bondgenoot, die ons in deze vijandelijke streken tegen alle gevaren moest beschermen. Helaas! Helaas! Wat zullen zijn krijgers denken! Allah is mijn getuige dat ik het niet gewild heb en dat deze afschuwelijke moordenaar op een voorbeeldige wijze door mij zal gestraft worden!

Heel de stam verdrong zich nu rondom zijn aanvoerder en luisterde, niet zonder enige verwondering, naar deze retrospectieve vriendschapsbetuigingen ten opzichte van Tarzan.

- Voert deze man weg! vervolgde de sjeik. Het zicht van de moordenaar van mijn vriend is mij te pijnlijk. Morgen vroeg reeds zal hij zijn straf ondergaan!

Stimbol werd meer dood dan levend naar de tent gebracht van Fahd, die met zijn bewaking werd belast. Toen de Bedoeïnen zich verwijderd hadden, sloop hij naar Stimbol toe, die stevig gebonden op de grond lag uitgestrekt.

- Heb jij werkelijk de Meester van de Rimboe gedood? vroeg hij met gedempte stem.

- Ibn Jad heeft er mij toe aangespoord die misdaad te bedrijven, en nu keert hij zich van mij af! zuchtte Stimbol.

- En morgen vroeg zal je terechtgesteld worden, opdat de sjeik zou kunnen tonen dat hij de moordenaar van de Meester van de Rimboe gestraft heeft! zei Fahd.

- Red mij, Fahd! smeekte Stimbol. Red mij en ik zal je miljoenen schenken, ik zweer het! Zodra ik de eerste Europese post bereikt heb, zal ik het geld laten komen en het u overmaken! Denk er goed aan, Fahd, miljoenen...

- Ik denk eraan, Ongelovige, antwoordde de Bedoeïen, en ik geloof dat je liegt! Er bestaat in de hele wereld geen zo aanzienlijke som!

- Ik zweer u dat mijn fortuin miljoenen bedraagt... Als ik lieg,

kunt u mij doden... maar red mij, red mij!

- Millioenen! mompelde Fahd. En als hij toevallig de waarheid sprak?... Luister, Ongelovige, ik weet niet of ik je zal redden, maar ik zal het beproeven. Indien ik erin slaag en je vergeet je belofte, zal ik je doden, al moest ik de hele wereld doorkruisen om je terug te vinden! Heb je dat begrepen?

Intussen had Ibn Jad twee slaven geroepen en hun bevolen het lijk van Tarzan naar de zoom van het woud te dragen waar zij een kuil zouden delven om het te begraven.

Zich met papieren lantaarns bijlichtend, begaven de twee slaven zich naar de noodlottige tent, wikkelden het slachtoffer van Stimbol in een oude burnoes en droegen het weg om hun treurige taak te vervullen. Aldus werd onder de beschermende bomen waarvan hij zoveel gehouden had, het graf van Tarzan, de Meester van de Rimboe, gedolven...

De slaven legden het lichaam op de bodem van de kuil, die zij daarna vulden. Vervolgens maakten zij het terrein effen en verlieten het naamloze en eenzame graf.

's Anderendaags morgens zeer vroeg riep Ibn Jad al de ouderlingen van de stam bijeen. Toen bemerkte men dat Tollog afwezig was, en al de opsporingen die werden ondernomen bleven vruchteloos. Fahd opperde de onderstelling dat hij op enige afstand was gaan jagen, en de Bedoeïnen stemden met deze mening in.

Vervolgens legde Ibn Jad aan zijn raad uit dat, om aan de verdenkingen der krijgers van Tarzan te ontsnappen voor wat betreft het aandeel van de stam in de op hem begane moord, het volstrekt nodig was hun goede trouw te bewijzen door de moordenaar onmiddellijk recht te laten geschieden. Het kostte hem geen moeite om de fanatickers ertoe te overhalen een christen het leven te ontnemen, maar hij vond een onverwachte tegenspreker in de persoon van Fahd.

- Er zijn twee redenen waarom ik van oordeel ben dat wij de Ongelovige niet moeten terechtstellen, sprak hij.

- Bij Allah! Welke zijn het? vroeg Ibn Jad verrast.

- Deze Ongelovige is een rijk en machtig man in zijn land. Indien wij zijn leven sparen, kan hij ons een grote losprijs betalen, terwijl hij eenmaal dood ons van geen enkel nut meer kan zijn. Als wij het geluk hebben dat de krijgers van Tarzan zijn dood niet vernemen alvorens wij in veiligheid zijn, zullen wij er geen enkel voordeel bij hebben Stimbol te hebben gedood, en bovendien, als wij hem nu doden, zouden zij ons zeer goed niet kunnen geloven

wanneer wij hun zeggen dat wij hem terechtgesteld hebben als straf voor de moord van Tarzan.

Daarentegen, indien wij hem het leven laten tot op het ogenblik waarop wij met de krijgers van Tarzan te doen krijgen, kunnen wij hun zeggen dat wij hem gevangen gehouden hebben opdat zij zelf hun wraak zouden kunnen eisen.

- Je woorden zijn niet van wijsheid ontbloot, Fahd, gaf Ibn Jad nadenkend toe, maar indien Stimbol erin slaagt zich van schuld vrij te pleiten door te zeggen dat wij het zijn die Tarzan gedood hebben?

- Bij Allah, dat is zeer gemakkelijk te vermijden, sprak een der ouderlingen van de stam. Wij moeten hem alleen maar de tong uitrukken om hem te beletten te spreken!

- Jij bent de wijsheid zelf, Mohamed! riep Ibn Jad uit. Dat zullen wij doen!

- Bij Allah, neen! onderbrak Fahd levendig. Hoe beter wij hem behandelen, hoe hoger het losgeld zal zijn dat wij van hem kunnen eisen!

- Welnu, alles wel ingezien is er helemaal geen haast bij, zei Ibn Jad. Wij zullen zien of wij hem kunnen sparen dan wel of wij hem de tong moeten uitrukken en hem aan de mannen van Tarzan overleveren.

Zo kwam het dat het lot van Stimbol aan de hand der goden werd overgelaten. Ibn Jad, nu bevrijd van zijn zorgen, wijdde al zijn aandacht aan het welslagen van zijn onderneming om de verboden vallei binnen te dringen. Met een talrijk gevolg begaf hij zich persoonlijk naar de Galla-hoofdman om een onderhoud met hem te hebben.

Toen hij het dorp van Batando naderde, bemerkte hij een uitgestrekt kamp dat talrijke krijgers herbergde, en hij begreep nu

duidelijk wat hij reeds had voorgevoeld: te weten, dat zijn toestand zeer netelig was en dat hij, om er zich uit te redden, met een zo groot mogelijke welwillendheid de voorwaarden zou moeten aannemen welke de oude hoofdman in ruil voor zijn medewerking zou stellen.

Batando ontving hem tamelijk welwillend en bevestigde dat hij hem van de volgende dag af tot aan de ingang van het dal zou brengen, maar hij eiste dat de sjeik eerst al de Galla-slaven die in zijn bezit waren zou vrijlaten.

- Wat moeten wij aanvragen als wij geen dragers of dienaars meer hebben! riep Ibn Jad uit.

Batando haalde zijn zwarte schouders op.

- Laat ze mij ten minste houden tot ik uit de vallei terugkom! verzocht de sjeik.

- Neen! antwoordde Batando gewoonweg.

Van 's anderendaags morgens af werd door Ibn Jad het vertreksein aan zijn Bedoeïnen gegeven. Al de Gallas die als slaven waren meegevoerd, werden in vrijheid gesteld en keerden terug naar hun broeders, die hen rondom het kamp van de Arabieren opwachtten en hen met luidruchtige vreugdebetuigingen ontvingen.

Vervolgens zette de stam zich in beweging en richtte zich naar het dal dat door de dromen van Ibn Jad spookte; de karavaan werd aangevoerd door de Gallas, volgens de belofte die zij gedaan hadden. Stimbol, verlaten, bevend, verwilderd, ging met slepende schreden vooruit, omgeven door twee tot de tanden gewapende Bedoeïnen, die hem geen ogenblik uit het oog verloren.

Zij waren nu aan de voet van het gebergte gekomen en volgden een voor het oog der Bedoeïnen onzichtbaar spoor, dat langs het Noorden naar het Dal van het Heilig Graf leidde. Op het einde van de tweede dag kampeerden zij op een rotsachtige hoogte. Toen kwam Batando op Ibn Jad toe en wees hem een nauw ravijn aan dat niet ver van het kamp uitmondde.

- Van daar zal je recht in de vallei komen, zei hij. Je hebt ons niet meer nodig en wij zullen naar onze dorpen terugkeren. Bij het aanbreken van de dag zullen wij je verlaten.

*

En inderdaad, toen de zon 's anderdaags morgens opging, bemerkte de sjeik dat al de Gallas zich tijdens de nacht in stilte hadden teruggetrokken. Maar hij wist niet dat zij zo vroeg vertrokken waren omwille van de vrees welke de geheimzinnige inwoners van de geduchte vallei, vanwaar nog nooit een Galla levend was teruggekeerd, hun inboezemden...

Die dag werd door de Bedoeïnen gebruikt om een stevig verschanst kamp aan te leggen, waarin de vrouwen en kinderen veilig de terugkeer konden afwachten van de krijgers, wanneer deze zegevierend zouden wederkomen van de ontdekkingstocht welke hun zou toelaten zoveel rijkdommen te verzamelen.

De volgende dag werden enkele grijsaards en enkele jongelui aangeduid om het kamp te bewaken; de sjeik verwijderde zich, vergezeld door een eindeloze rij van zijn meest beproefde krijgers. Zij die bleven zagen ze langzaam verdwijnen in het nauw ravijn dat hen naar het geheimzinnig dal van de schat van Nimmr moest leiden.

HOOFDSTUK XVI

HET GROOT TORNOOI

Twee dagen te voren had koning Bohun, gevolgd door zijn ridders en door een troep schildknapen en knechten, zijn kasteel verlaten dat boven de stad van het Graf hing, om zich naar het Groot Tornadoi te begeven dat, evenals elk jaar, zou plaats grijpen, te beginnen met de eerste Zondag van de Vasten, op een uitgestrekt terrein nabij de stad Nimmr.

De banieren klapperden in de wind en de paarden van de ridders van het Graf waren rijk opgetuigd. De heren droegen het zinnebeeld van de kruisvaarders op de rug van hun tuniek, om aan te duiden dat zij hun pelgrimstocht naar de heilige plaatsen beëindigd hadden. Hun helmen waren verschillend van die der ridders van Nimmr, evenals de wapens op hun schilden. Behalve deze bijkomstige verschillen, waren zij precies op dezelfde manier gekleed als de onderdanen van Gobred.

Talrijke dienaars volgden deze prachtige troep; zij droegen de wapens van de heren, evenals de levensmiddelen voor de drie dagen welke het tornadoi zou duren, want sedert zevenhonderd jaar verbood het gebruik aan de ridders van Nimmr en aan die van het Graf hetzelfde brood te eten.

De inzet van dit tornadoi had er niet weinig toe bijgedragen de kloof te verbreden welke de Komenden en de Vertrekkenden scheidde, want sedert zeven eeuwen bestond deze inzet uit vijf jonge meisjes, gekozen onder de schoonste van iedere stad. De winnaars van het tornadoi namen ze met zich mee om ze tot hun echtgenoten te maken en nimmer mochten zij hun ouders of hun vrienden nog terugzien.

Hoewel de wreedheid van dit reglement enigszins verzacht werd door de hoogachting en de eerbetuigingen welke de wetten van de ridderschap de overwinnaars verplichtten aan deze jonge meisjes te bewijzen, was hun lot toch vooreerst ietwat bitter, door het feit zelf dat het verbonden was aan de nederlaag van hun geboortestad.

Na het tornooi vielen deze jonge meisjes onder het onmiddellijk toezicht en de bescherming van Bohun of van Gobred, al naar gelang dat de overwinning naar de Komenden of naar de Vertrekkenden was gegaan. Eenmaal in de stad der overwinnaars aangekomen, werden zij ten huwelijk gegeven aan de dapperste ridders.

De oorsprong van dit gebruik kwam ongetwijfeld voort uit het wijze verlangen der voorouders van Gobred en van Bohun om het bloed der nakomelingen van hun ridders te verjongen door het met vreemd bloed te vermengen. Zoniet zou elke stam ten slotte onvermijdelijk krachtelozer geworden zijn door verwante huwelijken.

Meer dan één gelukkige echtgenote van Nimmr was dus in de stad van het Graf geboren.

De vijf jonge meisjes welke dit jaar de door de stad van het Graf uitgeloopte prijs uitmaakten, reden op witte rossen en waren omringd door een erewacht in zilveren wapenrusting. De jonge meisjes, zorgvuldig uitgekozen om hun schoonheid ten einde hun geboortestad eer aan te doen, waren prachtig gekleed en hun tooi was overladen met edelstenen.

Op de vlakte welke zich nabij stad Nimmr uitstreckte, werden de voorbereidselen tot het tornooi sedert verscheidene dagen koortsig voortgezet. De stenen zitplaatsen, voor de toeschouwers bestemd, waren gereinigd en hersteld, de standaarden waren opgericht, een troonhemel was opgeslagen en heel het plein weergalmde van het gekletter der wapens, terwijl de smeden onvermoeid op het aanbeeld sloegen om de nieuwe hoefijzers van de paarden te voltooien.

Men had Blake beloofd dat hij aan het groot tornooi zou mogen deelnemen, en hij was zo trots als vroeger toen hij de kleuren van zijn kostschool in een voetbalwedstrijd verdedigde. Hij moest optreden in twee zwaardkampen: een waarin vijf ridders van Nimmr het zouden opnemen tegen vijf ridders van het Graf, en een andere waarin hij zich alleen zou bevinden tegen een van te voren aangeduide tegenstrever.

Maar hij zou slechts aan één aanval met de lans deel nemen,

namelijk in het groot eindgevecht waarin honderd Komenden in botsing zouden komen met honderd Vertrekkenden. Inderdaad, sedert zijn ontmoeting met Malud, koesterde prins Gobred grote verwachtingen over zijn geluk met het zwaard, maar hij had nog steeds geen hoge dunk over zijn handigheid om zich van een lans te bedienen.

Koning Bohun kampeerde met zijn vazallen in een eikenbosje op ongeveer een halve mijl noordwaarts van de omheining van het strijdperk. Het gebruik verbood hen dichterbij Nimmr te komen vóór de eerste dag van het Tornooi.

Terwijl Blake zich tot het gevecht voorbereidde, had hij de gewoonte der ridders van Nimmr aangenomen steeds dezelfde wapenrusting te dragen en steeds hetzelfde ros te bestijgen. Zijn maliënkolder was van gepolijst staal, enkel versierd door de luipaardhuid welke zijn helm bedekte en door het lazuren en zilveren pennoen dat aan het uiteinde van zijn lans wapperde. De optuiging van zijn paard was eveneens zwart, versierd met lazuren en zilver. Natuurlijk droeg hij ook het grote kruis op zijn borst en op het dekkleed van zijn paard. Toen dan ook deze sombere ridder, gevolgd van Edward die zijn lans en zijn schild droeg, de morgen van het tornooi verscheen, verwekte hij opschudding onder de ridders met de schitterende uitrustingen en onder de mooie edelvrouwen met de weelderige gewaden, die op de grote binnenplaats van het kasteel van Nimmr verzameld waren. Onmiddellijk kwam de menigte rondom hem toestromen, aangetrokken zowel door zijn vreemde uitrusting als door de populariteit welke hij bij de ridders en edelvrouwen van het hof van Gobred genoot. De meningen ten opzichte van zijn kledij waren echter zeer verdeeld: de enen vonden ze te streng, de anderen oordeelden dat ze van een bescheidenheid van goed gehalte getuigde. Guinalda was ook daar, maar zij bleef op een bank zitten en veinsde in een druk gesprek te zijn gewikkeld met een der jonge meisjes welke uitgekozen waren om het losgeld van Nimmr te vertegenwoordigen.

Blake maakte zich los uit de kring die hem omringde en schreed stoutmoedig over de binnenplaats naar de bank toe waarop Guinalda zat. Bij zijn nadering hief de prinses de ogen op en beantwoordde koel, met een hoofdknikje, de groet die hij haar toestuurde. Vervolgens hervatte zij haar gesprek met haar gezellin.

De onheuse afwijzing was al te duidelijk dan dat zij bij Blake enige twijfel had kunnen achterlaten, en de verdrietig gestemde

jonge man aarzelde een ogenblik. Het kostte hem echter moeite om te geloven dat de prinses nog immer verstoord op hem was wegens de verwaandheid waarvan hij blijk had gegeven door haar te verstaan te geven dat hij meende haar aandacht te hebben opgewekt. Er moest een andere reden zijn. Hij lichtte dan ook de hielen maar kwam integendeel nog meer naderbij. De prinses, zonder schijnbaar zijn aanwezigheid op te merken, praatte steeds verder met haar gezellin. Blake wachtte geduldig totdat zij zich gewaardigde hem opnieuw op te merken. Maar toen begon prinses Guinalda zeer duidelijke tekenen van ongeduld te geven, terwijl het jonge meisje dat haar gezelschap hield van streek raakte. Hun gesprek vertraagde, kwijnde, terwijl Guinalda geprikkeld de top van haar voet bewoog en onmerkbaar kleurde. Ten slotte stond haar gezellin fel verlegen op, maakte een buiging voor de prinses en vroeg haar om toelating haar moeder vaarwel te gaan zeggen. Guinalda was wel verplicht haar verzoek in te willigen, en daar zij niet langer kon veinzen de aanwezigheid van Blake te negeren, wendde zij zich plotseling tot hem:

- Ik had gelijk, sir, te beweren dat u zich als een dorper gedroeg! prevelde zij. Waarom blijft u daar vóór mij staan als een idioot terwijl ik u getoond heb dat ik door u niet wenste lastig te worden gevallen?

Blake aarzelde, daarna zette hij alles op het spel:

- Omdat ik u bemin! flapte hij er onverhoeds uit.

- Guinalda richtte zich woedend op:

- Wie heeft je toegelaten...!

Stilzwijgend keek Guinalda hem een ogenblik in de ogen, de mond geplooid tot een misprijzende glimlach.

- U liegt! sprak zij. Ik heb alles gehoord wat je over mij gezegd hebt!

En zonder antwoord af te wachten, verwijderde zij zich snel. Blake snelde haar achterna:

- Wat heb ik gezegd? vroeg hij. Ik heb nooit een woord uitgesproken dat ik niet bereid ben voor de hele wereld te herhalen, en ik heb zelfs aan mijn beste vriend, heer Richard, mijn gevoelens niet bekend. Niemand anders dan u heeft ooit deze bekentenis gehoord.

- Ik heb een andere klok horen luiden, wederveroer Guinalda, en ik wens dit gesprek niet voort te zetten.

- Maar... begon Blake.

*

Op dit ogenblik weerklonk een snijdende trompetstoot, die van de noordelijke poort van de wachttorenen kwam. Het was het signaal tot het opzadelen. Een van de edelknapen van Guinalda verscheen en begeleidde haar tot aan de zijde van haar vader.

Verslagen zag Blake hoe zij zich verwijderde, toen hij een hand op zijn schouder voelde. Het was sir Richard.

- Komaan, James, zei hij. In het zadel! Laten wij spoed maken! Wij zullen vandaag in de voorhoede rijden!

En met gebroken hart vertrok Blake naar een nieuw avontuur zonder dat hij de reden had kunnen raden van de onverklaarbare houding van de prinses te zijnen opzichte.

Gedurende een half uur vulde een verwarde menigte van ridders, edelvrouwen, schildknapen, edelknapen, pages, wapenknechten en paarden de grote binnenplaats van het kasteel van Nimmr. Eindelijk slaagden de herauten en de wapenknechten erin de woelige massa te ordenen en een lange stoet, schitterend van de helste kleuren, begaf zich op weg naar de plaats van het tornooi.

Eerst kwamen de wapenknechten en de herauten, achter hen

schetterden vrolijk de trompetten, vervolgens, alleen te paard gezeten, prins Gobred, gevolgd van een klein geleide van ridders wier pennoenen met levendige kleuren in de wind wapperden. Daarna kwam de bevallige zwerm der edelvrouwen, waarna een nieuwe groep ridders. Gewapende ruiters, de enen met kruisbogen, de anderen met speren of zware hellebaarden, sloten de optocht.

Men had in de stad een honderdtal ridders en wapenknechten achtergelaten om het kasteel en de hoog gelegen bolwerken bij de ingang der vallei van het Graf te bewaken. Men had hun beloofd ze af te lossen opdat zij op hun beurt van het prachtig schouwspel van het toernooi zouden kunnen genieten.

Toen de ridders van Nimmr het strijdperk naderden, kwamen de ridders van het Graf, die hun kamp tussen de eiken verlaten hadden, eveneens aangereden, en de herauten van beide partijen regelden hun tred derwijze dat zij terzelfder tijd in de omheining binnentraden. De edelvrouwen van Nimmr namen plaats op de treden. De vijf jonge meisjes van Nimmr en de vijf jonkvrouwen van het Graf werden naar ereplaatsen onder een troonhemel geleid, terwijl de ridders zich op een rij plaatsten, de Komenden ten zuiden van de arena, de Vertrekkenden ten Noorden.

Gobred en Bohun traden vervolgens op elkander toe en ontmoetten elkaar in het midden van het terrein. Met trotse en vaste stem kondigde Bohun de traditionele uitdaging af en overhandigde Gobred de waarborg. Door deze aan te nemen opende hij om zo te zeggen officieel het toernooi.

Toen Bohun en Gobred in hun kamp waren teruggekeerd, verlieten de ridders die aan de eerste ontmoetingen geen deel moesten nemen het strijdperk en gingen plaats nemen op de treden, hun paarden aan de zorg van de edelknapen overlatend.

Zij die echter onmiddellijk zouden strijden, reden te paard rond het strijdperk, met de dubbele bedoeling zich aan hun tegenstrevers te vertonen en van naderbij de beloningen te beschouwen welke aan de overwinnaar werden toegekend.

Inderdaad, onder deze beloningen telde men talrijke edelstenen, karbonkels, maliënkolders, lansen, gedamasceerde of met juwelen versierde zwaarden, prachtig met goud en ivoor ingelegde zadels, zijden klederen met hermelijn gevoederd, kortom, alle voorwerpen die van aard waren om de begeerlijkheid der moedige ridders op te wekken en die in staat waren hen in de gunst der edelvrouwen te doen stijgen.

De ridders van het Graf reden het eerst rond de arena met prins

Bohun aan hun hoofd en iedereen kon zien dat zijn blikken in het voorbijrijden op de edelvrouwen van Nimmr bleven rusten. De koning van het Graf was een jonge man die pas de troon bestegen had. Hij was aanmatigend en tyranniek, en te Nimmr wist men dat hij lange jaren aan het hoofd had gestaan van een partij welke een uitroeiingsoorlog tegen de Komenden eiste en waarvan het parool luidde dat Nimmr moest verdelgd worden, opdat geheel het dal zich onder de heerschappij van de Vertrekkenden zou bevinden.

Toen hij vóór de middenloge kwam waarin prins Gobred zat, met aan zijn zijde zijn echtgenote Brunhilda en prinses Guinalda, beschouwde hij een lange wijf de dochter van de heerser van Nimmr. Hij trok de teugels van zijn paard aan, dat juist tegenover de prinses bleef staan. Gobred werd rood van gramschap, want door aldus te handelen overtrad Bohun de allereerste beginselen van de hoffelijkheid. Hij richtte zich half op zijn troon op, maar op dat ogenblik reed Bohun, nadat hij een zeer diepe buiging gemaakt had, verder, gevolgd van zijn ridders.

De eerste dag waren het de ridders van het Graf die de zege behaalden. Zij behaalden zeven en twintig overwinningen, terwijl de ridders van Nimmr er slechts elf telden. De tweede dag werd het tornooi eveneens door de optocht van de strijders geopend, doch tot ieders verwondering werd de groep der ridders van het Graf, in plaats van als naar gewoonte door een heraut te worden aangevoerd, opnieuw door Bohun voorafgegaan. En nogmaals bleef de jonge koning vóór de loge van Gobred staan om prinses Guinalda aan te kijken.

Die dag gedroegen de ridders van Nimmr zich dapperder en tegen het einde van de namiddag hadden zij hun achterstand ruimschoots ingehaald.

Bij de aanvang van de derde dag trad Bohun, in tegenstrijd met alle gewoonten, in het strijdperk met zijn ridders en begaf zich rechtstreeks naar de loge van Gobred.

- Prins Gobred van Nimmr, riep hij met aanmatigende stem uit, mijn ridders hebben nu reeds de jouwe verslagen; wij kunnen ons van nu af als de overwinnaars van het tornooi beschouwen! Ik zal je een voorstel doen!

- Spreek, Bohun! antwoordde Gobred, maar het tornooi is nog niet gewonnen of verloren. Doch indien je mij een voorstel wilt doen waarnaar een prins kan luisteren, zal ik het gaarne aanhoren...

- Indien je mij je dochter ten huwelijk geeft, laat ik de overwinning

aan jou over!

Gobred werd krijtwit van woede.

- Je onbeschaamdheid zal gestraft worden, Bohun. Mijn ridders zijn nog niet verslagen en zij kunnen zeer goed de zege behalen bij het einde van het tornooi.

Bohun barstte in een misprijzende schaterlach los.

- Het staat u vrij, Gobred, maar als ik je mannen in het zand heb doen bijten, zal je vóór mijn voeten kruipen om mijn goedertierenheid in te roepen... Maar weet dan dat ik onverbiddelijk zal zijn...

Bij deze woorden zette de prins der ridders van het Graf zijn paard met een geweldige spoorslag in galop en keerde te midden van een stofwolk naar het uiteinde van het strijdperk terug.

Toen was het de beurt van de ridders van Nimmr om vóór de koninklijke loge te defileren.

Toen Blake vóór de vorst verscheen, hield hij zijn paard stil en neeg eerbiedig voor Gobred.

- Ga! Voor de glorie en de eer van Nimmr, riep Gobred hem toe. Wees gezegend in de naam des Heren, voegde de prins eraan toe, terwijl hij het kruisteken maakte.

Volgens de regels van het tornooi had Blake aan zijn vorst moeten antwoorden: « Ik wijd mijn zwaard en mijn leven aan de glorie en de eer van Nimmr. » Maar in plaats van deze traditionele woorden uit te spreken, riep de Amerikaan met krachtige stem uit:

- Ik wijd mijn zwaard en mijn leven aan de glorie en de eer van Nimmr, maar ook aan de bescherming van mijn prinses!

Hij werd om zijn stoutmoedigheid beloond door de uitdrukking van voldoening welke zich op het gelaat van prins Gobred aftekende, terwijl een lichte glimlach het hooghartig uiterlijk van Guinalda verzachtte. Zij stond van haar zetel op, maakte een lint van haar schouder los, naderde de voorzijde van haar loge en sprak Blake toe:

- Ontvang dit gunstbewijs van uw edelvrouw, sir, draag het met ere naar de overwinning.

Blake naderde nu de balustrade van de loge en boog zich naar de prinses toe, die het lint aan zijn schouder vastmaakte. Haar gelaat was heel dicht bij het zijne.

- Ik bemin u! fluisterde hij met onmerkbare stem.

- Zwijg! antwoordde zij. Ik bewijs u deze gunst slechts ter liefde van de vijf jonkvrouwen van Nimmr.

Blake keek haar in de ogen.

- Ik bemin u, Guinalda, herhaalde hij, en ik koester de

overtuiging dat mijn gevoelens beantwoord worden.

Vervolgens, eer zij had kunnen antwoorden, gaf hij zijn paard de sporen en verwijderde zich om naar zijn tent terug te keren, ten einde zich daar te wapenen en zijn harnas na te zien. Edward, die druk in de weer was, verwachtte hem daar in gezelschap van sir Richard, van Michel, van een wapenheraut en van verscheidene ridders die hem onthaalden op aanmoedigingen en hem raad verstrekten over de wijze waarop hij het gevecht moest voeren. Blake wierp zijn schild weg en ditmaal was er niemand die er aan dacht hem daarover te laken. Wel integendeel, iedereen begon te glimlachen met een uitdrukking van verstandhouding; men herinnerde zich dat hij, alleen maar met zijn zwaard gewapend, de overwinning op sir Malud behaald had.

Nogmaals schalden de trompetten, Blake ging weer in het zadel zitten en richtte zijn rijdier naar het middelpunt van het strijdperk. Van de tegenovergestelde zijde kwam een ridder van het Graf in galop aangereden.

- Sir James! Sir James! riepen de toeschouwers van Nimmr, terwijl die van het Graf deze kreten beantwoordden door hun kampioenen toe te juichen.

- Hij heeft geen schild! riepen sommigen onder hen. Wie is die gek in zijn zwart harnas? Messire Guy zal hem in een ommezien overwinnen. Sir Guy! Sir Guy!

HOOFDSTUK XVII

DE SARACENEN!

Terwijl de ontmoetingen van de tweede dag van het groot tornooi zich afspeelden in het Dal van het Graf, op de vlakte gelegen onder de muren van Nimmr, bereikte een lange kolom van mannen gekleed in wijde burnoes en die lange vuurroeren droegen, de top van de bergpas welke zich ten noorden van het dal bevond.

Zij hadden gevolgd wat vroeger een spoor geweest was, doch dat men nu nauwelijks kon onderscheiden in de dichtheid van de brousse die de berghellingen bedekte.

Sedert een ogenblik konden Ibn Jad en zijn mannen onder zich het lint zien van een beter opvallende weg, die op een zeker afstand door een verschansing versperd werd. In de verte tekenden de muren van het kasteel van Bohun zich duidelijk af.

Deze verschansing was de schutsmuur welke de toegang tot het kasteel van de koning van het Graf beveiligde. Zich zo goed mogelijk verbergend, naderden Ibn Jad en zijn Bedoeïnen al kruipend de vesting waar een oude ridder en enkele krijgslieden als naar gewoonte, maar op een vrij achteloze manier, de wacht betrokken.

Neergehurkt in het struikgewas bemerkten de Arabieren twee zonderling geklede inboorlingen, die voor de sluippoort heen en weer wandelden. Zij waren gewapend met bogen en pijlen en amuseerden zich met jacht te maken op de konijnen. Nog nooit hadden zij een vreemdeling het bergpad zien afdalen en altijd hadden zij in vrede gejaagd van aan de schutsmuur tot aan de bergtoppen, maar het was hun verboden verder te gaan. Zij

voelden trouwens geen enkel verlangen om dit verbod te overtreden want, hoewel zij de afstammelingen van Galla-slaven waren, beschouwden zij zichzelf als Engelsen, met hetzelfde recht als hun meesters, en zij geloofden vast dat een bende Saracenen hen zou uitroeien indien zij zich verder waagden.

Die dag dus maakten zij jacht op konijnen, zoals zij dikwijls deden wanneer zij de wacht bij de schutsmuur betrokken, en zij bemerkten de mannen niet die in het kreupelhout verscholen zaten.

Ibn Jad zag dat de sluippoort open stond en dat de valpoort, die naar believen kon neergelaten worden, opgehaald was. De onvoorzichtigheid van de oude ridder en van zijn wapenlieden was duidelijk, doch koning Bohun was afwezig en er was niemand om hen te berispen.

Ibn Jad naderde langzaam en gebod zijn mannen dicht bij de sluippoort te kruipen.

Wat deden intussen de oude ridder en zijn mannen? De eerste was bezig met een stevige maaltijd te verorberen in een der grote zalen van de toren van de schutsmuur, terwijl de anderen van de

verslapping van de tucht gebruik maakten om een dutje te doen in de schaduw van de bomen op de binnenplaats.

Ibn Jad bevond zich nu op enkele meters van de sluispoort. Daar wachtte hij tot zijn krijgers zich rondom hem hadden verzameld. Op een teken van hun overste, snelden de Bedoeïnen als één man vooruit, en de gevlochten sandalen die zij droegen verdoofden het geluid van hun stappen. Hun vuurroeren schitterden in hun handen. Alvorens de wapenlieden zich rekenschap hadden kunnen geven van hetgeen er gebeurde, waren de Arabieren de kleine vesting binnengedrongen. Met behulp van hun kruisbogen en hellebaarden trachtten de wapenlieden de poort vrij te maken. Hun kreten: « De Saracenen! De Saracenen! » alarmeerden de oude ridder en de konijnenjagers die zich in de omgeving bevonden.

In het paleis van koning Bohun hoorden de bewakers van de poorten en de wapenlieden die niet met hun koning vertrokken waren om aan het tornooi deel te nemen, het verward gerucht van het gevecht: kreten en doffe losbrandingen die op zwakke donderslagen geleken. Nochtans stond er geen enkel wolkje aan de hemel. Zij zelf noch iemand van hun voorvaderen hadden dit gerucht ooit te voren gehoord. Zij troppelden bijeen op de drempel van de kasteelpoort en pleegden overleg in zake de beslissing die zij zouden nemen.

Als moedige ridders die zij waren beslisten zij dat, vermits de schutsmuur ongetwijfeld was aangevallen, het hun plicht was ze te gaan verdedigen. Zij lieten vier ridders en enkele wapenknechten achter om de bewaking van het kasteel te verzekeren, de hofmaarschalk steeg in het zadel en, vergezeld door al zijn manschappen, vertrok hij in allerijl naar de schutsmuur.

Nauwelijks waren zij halverwege, toen de kleine groep werd opgemerkt door Ibn Jad en zijn mannen die, nadat zij de wacht van de schutsmuur hadden uitgeroed, naar het kasteel oprukten. Bij het zien van deze versterking beval Ibn Jad zijn krijgers zich dadelijk te verbergen in de struiken welke de weg afzoomden. Dit bevel werd zo goed uitgevoerd dat de hofmaarschalk rakelings langs de Bedoeïnen reed zonder hun aanwezigheid te vermoeden. Toen de groep zich had verwijderd, kwamen de sjeik en zijn mannen uit het struikgewas te voorschijn en zetten hun weg naar het kasteel van koning Bohun voort.

De gealarmeerde wachters hielden zich op alle gebeurlijkheden voorbereid, maar zij hadden de ophaalbrug omlaag gelaten zoals

de hofmaarschalk het bevolen had, opdat, indien de versterking door het aantal vijanden overheerst werd, zij zich vlug binnen in het kasteel zouden kunnen terugtrekken. In dit geval was het wel verstaan dat de ophaalbrug daarna onmiddellijk, vóór de neus van de Saracenen, zou opgehaald worden. Want voor al de ridders leed het niet de minste twijfel dat de vijand, waarvan men het gevecht tegen de bewakers van de schutsmuur gehoord had, niemand anders was dan de Saraceen, wiens offensief men sedert zeventhonderd jaar verwachtte! Was het mogelijk dat de aanvalsdag van de ongelovigen eindelijk aangebroken was?

De ridders onderhielden zich onder elkaar over de ongelooflijke gebeurtenissen, zonder te vermoeden dat Ibn Jad hen bespiedde, beschut door een nabijgelegen bosje. De geslepen Bedoeïn begreep volkomen de reden waarom de ophaalbrug was neergelaten en hij zocht op een middel dat hem toelaten zou de omheining van de vesting binnen te dringen alvorens de verdedigers ervan de tijd zouden vinden om het bruggedek op te halen. Eindelijk glimlachte hij: hij had een plan gevonden. Hij riep drie van zijn krijgers bij zich en fluisterde hun enkele woorden in het oor.

Het waren vier waakzame en vastberaden wapenlieden die gereed stonden om het manoeuvre van de ophaalbrug op het kritisch ogenblik uit te voeren; zij stonden goed in het zicht van Ibn Jad en zijn drie gezellen. De vier Arabieren hieven langzaam hun oude vuurroeren op en mikten zorgvuldig.

- Vuur! mompelde Ibn Jad.

En op hetzelfde ogenblik weerklonken vier losbrandingen. Een seconde later lagen de wapenknechten levenloos neer en de Bedoeïnen stormden los op de ingang van het kasteel, dat nu van zijn verdedigers beroofd was.

Intussen hadden de hofmaarschalk en zijn gezellen de schutsmuur bereikt waar zij de neergeschoten soldaten aantroffen. Een der wapenlieden leefde nog en uit zijn mond vernamen zij de vreselijke waarheid. De Saracenen hadden hun verschijning gemaakt.

- Waar zijn ze nu? vroeg de hofmaarschalk.

- Hebt u ze niet gezien, sir? vroeg de gewonde. Zij zijn vertrokken langs de weg die naar het kasteel leidt.

- Onmogelijk! riep de hofmaarschalk uit. Wij hebben die weg gevolgd en hebben niemand gezien!

- Zij hebben zich nochtans naar het kasteel begeven! bevestigde de man.

De maarschalk fronste de wenkbrauwen.

- Zijn ze talrijk? vroeg hij angstig.

- Neen, zei de man. Het is ongetwijfeld slechts de voorhoede van het leger van de sultan.

Op hetzelfde ogenblik hoorde men de losbranding welke de vier poortwachters van het kasteel neerverelde.

- Goede genade, wat is dat?

- De Saracenen hebben zich waarschijnlijk bij onze doortocht in het struikgewas verscholen, want zij zijn nu voorzeker in het kasteel; er is slechts één weg die erheen leidt en wij hebben ze niet ontmoet.

- Zij waren slechts met vieren om de poort te bewaken en ik heb hun bevolen de ophaalbrug omlaag te houden, zuchtte de hofmaarschalk. God vergeve het mij, ik heb door mijn onachtzaamheid de Saracenen in het kasteel laten binnendringen! Houw mij het hoofd af, sir Morley, ik heb het verdiend!

- Neen, antwoordde de aangesprokene, wij hebben een dapper zwaard als het uwe nodig, sir. Het is nu het ogenblik niet om een leven te breken dat misschien kan gegeven worden bij de verdediging van het Heilig Graf tegen de heidenen!

- U spreekt de waarheid, sir Morley, riep de hofmaarschalk opgebeurd uit. Blijf hier met zes wapenlieden en bewaak streng deze post. Ik keer met onze andere gezellen naar het kasteel terug en ik zal strijden totterdood!

Toen de maarschalk zich echter opnieuw vóór de poort van het kasteel bevond, was de ophaalbrug opgehaald en vertoonde zich het donkere en gebaarde gelaat van een Saraceen achter een kijkgat. De hofmaarschalk gaf zijn schutters opdracht naar de vijand te mikken, doch alvorens deze de tijd hadden om hun

bogen te spannen en er hun pijlen op te leggen, maakte de Saraceen een gebaar, schouderde een soort van dikke stok en richtte die naar de aanvallers. Een dof en sterk geluid weerklonk en een boogschutter viel zonder een kreet te slaken neer. De wapenlieden van de hofmaarschalk waren moedig, doch in tegenwoordigheid van de bovennatuurlijke en onverklaarbare uitwerking van dit onbekende wapen, maakten zij rechtsomkeer en vluchtten in wanorde weg.

Sir Bulland, de hofmaarschalk, was een ridder van het Graf. Misschien voelde hij eveneens behoefte om de vlucht te kiezen, maar iets dat sterker was dan de vrees voor de dood weerhield hem: het eergevoel.

Sir Bulland bleef dus onbeweeglijk, trots gezeten op zijn groot paard dat zenuwachtig de oren bewoog; hij daagde de Saracenen uit tot een tweegevecht en bood hun aan hem hun moedigste krijger te zenden om tegen hem te strijden, ten einde aldus over de zegepraal te beslissen.

Maar de Arabieren achtten zich nu reeds overwinnaars vermits zij het kasteel bezetten. Anderzijds verstonden zij de taal van de oude ridder niet, en zelfs indien zij ze verstaan hadden, zouden zij met misprijzen een dergelijk voorstel hebben afgewezen.

Daarentegen wisten zij dat de hofmaarschalk een vijand was en zij zagen dat hij ontwapend was, aangezien zijn lans en zijn zwaard hem in deze omstandigheid van geen enkel nut konden zijn. Een der Bedoeïnen hief dan ook zijn vuurroer op en trof sir Bulland, die zonder een kreet neerstortte en even moedig stierf als hij geleefd had.

Ibn Jad, die nu van alle zorgen bevrijd was, begon het kasteel van boven tot beneden te onderzoeken. De verschrikte vrouwen en dienaars die zich in het kasteel bevonden vertrouwde hij toe aan een sterke wacht en maakte zich gereed om al de schatten van Bohun te verzamelen. Hij werd in zijn opsporingen niet ontgoocheld, want koning Bohun bezat verschillende koffers vol edelstenen en goudstaven. Deze schatten hadden geen handelswaarde in het Dal van het graf, maar men vond ze in overvloed in de schoot van het gebergte, en de edellieden vonden er behagen in er zichzelf en hun vrouwen mee te versieren en op te smukken. Men ging echter niet zover deze snuisterijen zorgvuldig te verbergen, daar niemand er zou aan gedacht hebben ze te stelen. Ibn Jad kon dus zonder moeite een veel aanzienlijker buit bijeenbrengen, dan hij ooit had durven hopen.

De menselijke natuur is nu echter eenmaal zo, dat de sjeik, toen

hij in het bezit was van zulke grote rijkdommen, onmiddellijk begerde er nog meer te veroveren. Hij besloot dus een onderzoekingstocht, die zich zo gunstig aankondigde, voort te zetten. Van op de torentrens had hij in de verte een grote stad ontwaard en hij had met vreugde bij zichzelf gezegd dat hij daar ongetwijfeld nog fabelachtiger schatten zou ontdekken. Er werd dus onder de Arabieren besloten dat zij van 's anderendaags morgens af hun weg zouden voortzetten om die stad te gaan belegeren.

HOOFDSTUK XVIII

DE ZWARTE RIDDER

Op het omheinde terrein stormden de twee tegenstrevers, in de galop van hun rijdieren, met een donderend geraas tegen elkaar los. Het was slechts op het ogenblik toen zij elkaar ontmoetten, dat sir Guy bemerkte dat zijn tegenstrever geen schild had. Maar wat deed dat ertoe? De ridder met het zwarte harnas was door de lieden van Nimmr gekozen, de verantwoordelijkheid voor die onachtzaamheid berustte dus op hen en het voordeel was voor de vertegenwoordigers der kleuren van het Graf. Zelfs al had de tegenstrever zich zonder zwaard aangemeld, dan nog zou sir Guy het recht gehad hebben hem te verslaan, zonder daardoor zijn riddereer te besmeuren, want zo luidden nu eenmaal de reglementen van het Groot Tornooi.

Deze ontdekking had echter tot gevolg een ogenblik de aandacht van de Ridder van het Graf af te leiden van de gedachte die hem even te voren geheel beheerste: zich van het eerste ogenblik af in het voordeel te stellen.

Hij hief zijn zwaard op om hem met een geweldige slag neer te vellen, maar Blake richtte zijn paard derwijze dat hij zijn tegenstrever verplichtte een zijsprong te maken, zodat het zwaard zonder schade op het harnas van de ridder van Nimmr neerkwam. Terzelfdertijd had sir Guy zijn schild opgeheven om zich het hoofd te beschermen, en kon hij bijgevolg niet duidelijk zien wat sir James deed. Vlug als de bliksem gleed diens zwaard onder het halsstuk van sir Guy en doorstak hem de keel!

Met een kreet viel sir Guy van zijn paard en rolde op de grond, terwijl op de treden welke door de lieden van Nimmr bezet waren, een uitgelaten gejuich opsteeg. Sir James was echter van zijn ros afgestapt en ging op de gewonde toe, zijn blank zwaard in de hand. De toeschouwers dachten dat hij zich gereed maakte om de genade slag toe te dienen, en daar ieder uit het zadel gelichte en gekwetste ridder als overwonnen beschouwd wordt, zonder dat hij daarom noodzakelijk ter dood moet gebracht worden, ging er een kreet van afkeuring van alle treden op terwijl de schildknappen van sir James achter sir Richard kwamen aangelopen, om hem van dit bloeddorstig voornemen af te brengen.

Alvorens zij de tijd hadden Blake te bereiken, was deze reeds bij sir Guy aangekomen. Toen wierp hij zijn zwaard op het gras, knielde naast de gewonde neer, rukte zijn helm en zijn halsstuk

af en begon het bloed te stelpen dat uit de wonde vloeide.

- Gauw! riep hij uit toen hij sir Richard zag toesnellen, een chirurgien! De keelader is niet geraakt, maar de bloeding moet dadelijk tegengehouden worden!

Het gevolg van sir Guy verdrong zich rond de gewonde. Sir Richard kwam tussenbeide.

- Kom! zei hij tot Blake. Laat deze moedige ridder aan de zorgen van zijn vrienden over.

De Amerikaan stond gewillig op. Een der hofmaarschalken van Bohun trad op hem toe:

- Messire, u bent een dapper en edelmoedig ridder, zei hij hem, om u aldus om een gewonde vijand te bekommeren!

- Ik ben geen woesteling! antwoordde Blake alleen maar.

Dit eerste succes op het actief van Nimmr werd gevolgd door talrijke heldendaden der ridders van de stad, zodat men vóór de laatste ontmoeting twee en vijftig overwinningen voor de Komenden telde, terwijl de Vertrekkenden er slechts acht en veertig behaald hadden. Dit verschil van vier telde overigens niet veel, want de laatste ontmoeting zou van beslissend gewicht zijn.

Honderd ridders van Nimmr moesten nu honderd ridders van het Graf trotseren. Dit was de beslissende proef van het toernooi en de toeschouwers hielden hun adem in, terwijl de tegenstrevers, aan ieder uiteinde van het strijdperk, elkaar bespieden en terwijl hun paarden trappelden van ongeduld in afwachting van het signaal.

Blake was onder het getal van de ridders die ermee belast waren Nimmr in deze beslissende ontmoeting tot de zege te leiden. Hij hield een zware lans in zijn hand en ditmaal ook een schild, bestemd om de schok van de lans van zijn tegenstander af te weren. Hij voelde een vreemde samentrekking van zijn hart, gelijk aan degene welke hij vroeger gevoeld had toen hij het gefluit van de scheidsrechter bij een voetbalmatch afwachtte.

Eindelijk bracht de heraut zijn trompet aan zijn mond. Het signaal was gegeven! Terzelfdertijd als zijn gezellen bukte Blake zich op zijn rijdier en rende weg met zijn lans vooruit, terwijl een stofwolk boven de tweehonderd paarden, die in gestrekte galop vooruitstormden, opsteeg.

Plotseling bevond Blake zich van aangezicht tot aangezicht met

een vijand. Hij stortte zich op hem en meende in de lucht te vliegen onder de schok. Hij bleef nochtans in het zadel en bleef voorwaarts galopperen terwijl zijn tegenstrever onder zijn paard neerstortte. Toen bemerkte de Amerikaan dat hij nog slechts een afgebroken stuk lans in de hand hield en, volgens het reglement, gaf hij zijn paard de sporen om naar zijn tent terug te rijden ten einde er zich van een nieuw wapen te voorzien.

- U hebt een schitterende heldendaad verricht, heer! riep Edward hem blozend van fierheid toe.

- Heb ik mijn man buiten gevecht gesteld? vroeg Blake.

- Zeer zeker, heer, en de andere uiteinde van uw lans is in zijn schild blijven steken!

Blake keerde naar de plaats van de strijd terug, waar het gevecht van algemeen nu persoonlijk werd, daar ieder ridder zich nu tegen een tegenstander verdedigde.

- De zwarte ridder! riepen enkele Vertrekkenden uit. De zwarte ridder! Hier, hier! sir Wildred! Hier is de ridder die sir Guy overwonnen heeft!

Op enige afstand van daar boog sir Wildred over zijn ros en riep

uit:

- Geef acht, sir!
- Ik ben gereed! wedervoer Blake.

Sir Wildred was een reus, die een kolossaal paard bereed, dat vlug was als een ree en sterk als een os. De ridder en zijn rijdier schenen beiden onoverwinnelijk.

Blake kende de faam van sir Wildred, die doorging als de meest geduchte steekspeler van geheel het Dal van het Graf, en dit was dan ook verkieslijk voor zijn gemoedsrust. Trouwens, op dit ogenblik, bedwelmd door zijn eerste zegepraal, zou geen enkel ridder, als was het Sint Joris zelf, hem geducht hebben voorgekomen. Hij liet zijn lans zakken en stormde op sir Wildred, de onoverwinnelijke, los. De ridder van het Graf galoppeerde in hoeklijn over het veld. Achter zijn grote gestalte kon Blake de koninklijke loge van Nimmr zien en een vrouwelijke gedaante die rechtstond achter de rand van de balustrade. « Voor mijn prinses! » fluisterde hij, terwijl de gestalte van sir Wildred hij haar nadering zienderogen scheen te groeien.

De lansen braken af op de schilden toen de twee ridders woedend op elkaar botsten. Blake voelde zich door een onweerstaanbare kracht uit het zadel gelicht en rolde zwaar op de grond. Maar hij was noch gewond noch zelfs verdoofd, en toen hij weer overeind ging zitten glansde een glimlach van voldoening op zijn gelaat, want op een lanswijdte van hem af bemerkte hij sir Wildred die even erbarmelijk als hij zelf op de grond zitten! Doch sir Wildred lachte niet.

- Bij de Wonden! riep hij uit, je houdt mij voor de gek, rabauw!
 - Als ik er zo gek uitzie als u, hebt u evengoed het recht te lachen!
- antwoordde Blake lachend.

Sir Wildred sperde de ogen wijd open.

- Bij het Lijden van Onze Heer! vloekte hij, in welke taal druk jij je uit, dorper? Ik begrijp die woorden niet!

Blake deed enkele stappen voorwaarts.

- Erg gekwetst? vroeg hij belangstellend, terwijl hij op de ridder van het Graf toeging.

En hij stak hem zijn hand toe om hem te helpen zich op te richten.

- Nooit heeft men zulk een ridder gezien! bromde Wildred. Ik herinner mij nu dat je ridder Guy de genadeslag niet hebt gegeven, nadat je hem gemakkelijk overwonnen hadt.

- En dan? Trouwens, ik wil je geen kwaad. De vechtpartij is hard geweest, maar nu is ze gedaan. Waarom zou u willen dat wij hier tegenover elkaar blijven zitten en elkaar met een woedend gezicht aankijken?

Sir Wildred schudde het hoofd.

- Ik begrijp niets van je handelwijze...

Intussen waren hun schildknapen en een groep van dienaren tot bij hen gekomen, maar geen van beide ridders was gekwetst en zij konden zonder hulp gaan. Toen hij sir Wildred verliet, wendde Blake zich naar hem om en glimlachte hem toe.

- Tot weldra, waarde broeder! riep hij hem met hartelijke stem toe. Ik hoop dat wij weldra het genoeg zullen hebben elkaar terug te zien!

Steeds hoofdschuddend verwijderde sir Wildred zich, gevolgd van de kleine groep van zijn lieden. Toen hij bij zijn tent aankwam, vernam Blake dat de uitslag van het tornooi nog betwist was. Na verloop van een half uur waren de ridders van Nimmr, die in het tornooi met de lans optraden, allen uit het zadel gelicht, en die van het Graf werden tot overwinnaars van deze proef uitgeroepen. Dit was echter niet voldoende om de triomf van het Graf te verzekeren. De voorafgaande successen der ridders van Nimmr verleenden hun nog de overwinning voor het geheel der ontmoeting met een voordeel van twee punten.

Te midden van geestdriftige kreten vormden de ridders van Nimmr die aan het tornooi hadden deelgenomen een kolonne om te komen paraderen vóór de treden en de prijzen in ontvangst te nemen. Niet allen welke de eerste dag hadden gedefileerd waren aanwezig. Sommigen waren tijdens de ontmoetingen gedood. De verliezen waren echter veel minder hoog dan Blake had durven onderstellen: slechts vijf mannen hadden de dood gevonden en een twintigtal waren te zwaar gekwetst om te paard te kunnen stijgen.

Terwijl de ridders van Nimmr naar de achtergrond van het strijdperk reden om de vijf jonge meisjes uit de Stad van het Graf te gaan begroeten, verzamelde koning Bohun al zijn ridders aan de andere zijde van het veld, alsof hij zich gereed maakte om terug te keren in zijn kamp nabij het eikenbosje. Op hetzelfde ogenblik baande een ridder van het Graf, die de luipaardhuid van Nimmr op zijn helm droeg, zich een weg doorheen de menigte der Komenden, tot aan de loge van prins Gobred.

Bohun stond op de uitkijk. De ridders van Nimmr bevonden zich op dit ogenblik aan het ander uiteinde van het veld, waar zij de gebruiken waarnamen die verbonden waren aan de ontvangst der vijf jonkvrouwen. Aan de zijden van Bohun bevonden zich twee jonge ridders, op hun strijdros gezeten, gereed om op het eerste teken van hun koning te gehoorzamen. Een van hen hield een geheel gezadeld paard bij de toom.

Plotseling hief Bohun zijn hand op en gaf zijn paard de sporen dwarsdoor het veld, gevolgd door het gehele escadron van zijn ridders. De kolonne manoeuvreerde derwijze dat zij zich tussen de massa der ridders van Nimmr en de loge van Gobred kwam plaatsen.

Wat de twee ridders betreft die Bohun omgaven en van wie de ene een paard zonder ruiters bij de toom hield, zij stormden vooruit tot aan de voet van de balustrade der koninklijke loge. Op dit ogenblik nam de ridder van het Graf, die, verkleed als ridder van Nimmr, erin geslaagd was de loge binnen te dringen, Guinalda in zijn armen, hief haar over de balustrade en zette haar juist in het zadel van de ridder die haar opwachtte. Vervolgens sprong hij op zijn beurt over de balustrade en wipte op het paard dat voor hem gereed stond.

Dit toneel had zich zo vlug afgespeeld dat de drie schakers zich reeds verwijderd hadden alvorens Gobred en degenen die hem omringden, verstomd door die stoutmoedigheid, de tijd gevonden hadden van hun verbazing te bekomen. Bohun en zijn ridders, voldaan over de uitslag van de onderneming, galoppeerden nu naar hun kamp tussen de eiken.

De grootste verwarring begon nu onder de Komenden te heersen. In de loge van de koning blies een trompet het alarm. De prins sprong op zijn paard, dat steeds te zijner beschikking stond aan de deur van zijn loge, terwijl de ridders van Nimmr, die bij het signaal waren toegesneld maar nog niet wisten wat er zoëven gebeurd was, zich in wanorde in het strijdperk verdrongen.

Gobred stond doodsbleek op en legde hun het zwijgen op:

- Bohun heeft prinses Guinalda ontvoerd! riep hij uit. Ridders van Nimmr...

Doch alvorens hij er meer van gezegd had, doorkliefde een ridder met zwarte wapenrusting, op een vurige draver gezeten, de dichte rijen en stormde in gestrekte galop van zijn paard op het spoor van de Koning van het Graf.

HOOFDSTUK XIX

HEER TARZAN

Tollog glimlachte boosaardig toen hij Ateja zag vluchten alvorens zij de Heer van de Rimboe had kunnen waarschuwen voor de tegen hem beraamde samenzwering, en de broeder van de sjeik had zichzelf geluk gewenst omdat hij zich tijdig op de weg van het jonge meisje bevonden had om haar te dwingen haar plan op te geven.

Maar op dit ogenblik had een hand zich rondom zijn keel gesloten en verstikte zijn stem, terwijl hij vruchteloze pogingen deed om te schreeuwen.

De geheimzinnige hand trok de broeder van de sjeik meer dood dan levend onder de tent van Zeyd. Daar fluisterde een stem in het oor van Tollog:

- Als je een woord spreekt, ben je dood!

En bij deze waarschuwing loste de hand haar greep rond de pijnlijke keel van de Bedoeïen, die er zich wel voor wachtte een klank te uiten, want hij had de stem herkend en wist dat ze nooit ijdele bedreigingen uitsprak. Hij bood dus geen schijn van tegenstand toen hij zich aan polsen en enkels met koorden gebonden voelde terwijl een prop stevig in zijn mond gestopt werd. Vervolgens hoorde hij opnieuw de stem die hem toefluisterde:

- Ik heb je in mijn plaats neergelegd, Tollog! Het lot dat je mij voorbestemde zal het jouwe zijn, wat het ook zijn moge!

Een onuitsprekelijke angst versteeft het bloed van Tollog die in bezwijming viel. De barmhartige Allah bespaarde hem eveneens het horen naderen van de moordenaar die hem ging doorsteken in de mening de Heer van de Rimboe te treffen...

Intussen verwijderde Tarzan zich reeds in het woud naar het Zuid-Oosten om zijn opsporingen met betrekking tot Blake te hervatten. Nu hij wist dat de Europeaan die door de Bedoeïenen gevangen was genomen niemand anders was dan Stimbol en dat deze volkomen onkundig was van het lot van zijn vroegere gezelschap, was hij gehaast om terug te keren naar de plaats waar, volgens de mensen beweerden, Blake verdwenen was, ten einde zijn spoor weer te vinden en te ontdekken wat er van hem geworden was.

De snelheid waarmee de reus zich tussen de bomen bewoog was wonderbaar, zijn reukzin hielp hem aanzienlijk om al de geheimen van de jungle te raden, en toch verliepen er drie dagen alvorens hij de plaats ontdekte waar Ara, de donder, de

ongelukkige zwarte gezelschap van de Amerikaan had neergebliksemd. Daar ontdekte hij de half uitgewiste sporen van Blake, welke zich naar het Noorden verwijderden. Tarzan schudde het hoofd, want hij wist dat in deze richting en tot aan de eerste Galla-dorpen zich grote wouden uitstrekten. Zelfs indien Blake had kunnen zegevieren over de aanvallen der wilde dieren en over de kwellingen van de honger, zou hij ongetwijfeld slechts uit dit vreselijke woud hebben kunnen komen om te vallen onder de assegai van een Galla-krijger...

Gedurende twee dagen echter zette Tarzan zijn opzoekingen voort, een spoor volgend dat nog alleen maar voor hem zichtbaar was. In de namiddag van de tweede dag, kwam hij aan een hoog stenen kruis dat opgericht was te midden van een soort overoude weg. Omzichtig, voelend dat hij nu in een onbekende streek voortschreed, monsterde Tarzan van verre de omgeving alvorens zich verder te wagen. Dank zij deze omzichtigheid viel hij niet, zoals Blake, in de handen van de twee wapenknechten die voortdurend de voorposten van de stad Nimmr bewaakten. Inderdaad, lange tijd alvorens hij ze zien kon, bereikte de klank van hun stemmen zijn geoefende oren.

Al kruipend, stil als een schaduw, naderde Tarzan de twee mannen die ontspanning zochten bij hun wacht door samen te babbelen.

Onthutst merkte hij op dat zij zich in een gothisch, middeleeuws Engels uitdrukten en in middeleeuwse klederen gehuld waren. Toen hij van zijn eerste verbazing bekomen was, begreep hij dat hij op het goede spoor was en dat daar ongetwijfeld het geheim van Blake's verdwijning te vinden was.

Plotseling een besluit nemend, sprong de heer van de jungle als een tijger op de dichtstbijzijnde van de twee mannen, wierp hem op de grond en verlamde hem onder zijn machtige vuisten. De andere krijger, verschrikt door deze onverwachte verschijning, poetste in allerijl de plaat zonder zijn deel te vragen, en verdween in de richting van de tunnel die naar de stad Nimmr leidde.

- Beweeg niet! zei Tarzan tot zijn gevangene. Ik wil je geen kwaad als je mij de waarheid zegt.
- Genade! stamelde de man. Wat wil je weten, vreemdeling?
- Een blanke man is langs deze weg voorbijgekomen, enkele weken geleden. Waar is hij?
- Bedoel je sir James? vroeg de soldaat.
- Sir James? herhaalde Tarzan. Aanvankelijk van streek gebracht, herinnerde hij zich echter dadelijk dat James de voornaam van Blake was. Ja, zei hij, hij die ik zoek heet James, James Blake.
- Zonder twijfel is het dezelfde, vreemdeling.
- Waar is hij?
- Hij verdedigt op dit ogenblik de eer der Ridders van Nimmr in het groot tornooi, dat plaats heeft in de vlakte, en als je twist zoekt met onze goede sir James, vreemdeling, zal je ridders en wapenlieden genoeg vinden om het je te beletten!
- Ik ben zijn vriend.
- Bij de Allerheiligste Maagd, als je de vriend bent van sir James, vreemdeling, waarom heb je mij dan aldus neergeslagen? vroeg de soldaat verwijtend.

- Ik wist niet hoe ik onthaald zou worden...

- Een vriend van sir James kan niet anders dan goed onthaald worden te Nimmr, sprak de soldaat hoffelijk.

Tarzan glimlachte en hielp de man zich weer op te richten, maar hij ontnam hem zijn zwaard en zei hem:

- Ga voor mij uit en breng mij bij je meester. Maar herinner je dat het minste verraad je het leven zal kosten!

- Verplicht mij niet de weg aldus zonder schildwachten te laten, vroeg de soldaat. Ik moet bestendig waken voor het geval dat de Saracenen komen opdagen. Wacht tot mijn gezelschap komt. Hij zal met versterking terugkomen en ik zal hem vragen je naar Nimmr te geleiden.

- Het zij zo! zei Tarzan.

Hij moest niet lang wachten. Weldra hoorde hij een snelle galop en tot zijn verwondering zag hij de verschijning, aan het hoofd van een tiental wapenlieden, van een blanke man, geheel bedekt met een ijzeren wapenrusting, gewapend met een schild en met een zwaard dat hij op Tarzan richtte zodra hij hem zag.

- Zeg hem stil te houden! gebood Tarzan aan de schildwacht. Zeg hun dat ik hen wil spreken alvorens zij dichterbij komen.

- Blijf staan! riep de schildwacht. Deze vreemdeling is een vriend van sir James!

BRABANT.

De ridder trok aan de toom van zijn paard en nam Tarzan op van het hoofd tot de voeten.

- Ben je wel een vriend van sir James? vroeg hij hem eindelijk.
- Ik zoek hem reeds dagen lang, antwoordde Tarzan.
- Ongetwijfeld is je enig ongeval overkomen waardoor je je kleding verloren hebt! merkte de ridder op, zonder twijfel verbaasd over het meer dan primitieve kostuum van Tarzan.

De heer van de jungle glimlachte:

- Dit is de kledij die ik verkies om in de wildernis te gaan, sprak hij.
- Ben je een edelman en kom je uit hetzelfde land als sir James?
- Ik ben een Engelsman, antwoordde Tarzan.
- Een Engelsman! In dit geval, wees welkom te Nimmr. Ik ben sir Bertram, een goede vriend van sir James.
- En ik, ik ben Tarzan, zei de heer van de wildernis, zich op zijn beurt voorstellend.
- Ben je een edelman? herhaalde sir Bertram.

Tarzan was zeer verwonderd over deze vraag, doch daar hij voelde dat de ridder er veel belang aan hechtte, was hij van mening dat de waarheid hem niet kon schaden.

- Ik ben een burggraaf! antwoordde hij eenvoudig.
- Wat, pair van het koninkrijk! riep sir Bertram. Onze prins Gobred, God neme hem onder zijn hoede, zal vereerd zijn u te ontvangen, heer Tarzan. Vergezel mij en tracht in mijn kleerkast een of ander kledingstuk te vinden dat met uw rang overeenstemt!

Bij de ingang van de tunnel, verzocht Bertram Tarzan wat rust te nemen in een kleine versterking waar zich de woning bevond van de ridder die het bevel voerde over de schildwachten. Daarna zond hij zijn schildknaap naar het kasteel om kleren en een paard voor zijn gast te halen. Toen nodigde Bertram Tarzan uit om te souperen en tijdens de maaltijd vertelde hij hem al de avonturen van Blake sedert zijn aankomst te Nimmr, terwijl hij Tarzan tezelfdertijd deed begrijpen in welk eigenaardig land hij zich nu bevond.

De schildknaap kwam spoedig terug met een volledige uitrusting. Gelukkig was sir Bertram een gespierde ridder, van een gestalte ver boven de middelmaat, zodat Tarzan de stukken van zijn kleding kon aantrekken zonder er zich al te beklemd in te voelen. Hij werd dus in een ommezien in een kruisvaarder herschapen en begaf zich aan de zijde van sir Bertram op een drafje van zijn rijdier op weg naar het kasteel van Nimmr.

Aan de sluippoort stelde de ridder zich borg voor zijn gast en leidde hem dadelijk naar de vlakte, met de bedoeling hem aan prins Gobred voor te stellen en hem in staat te stellen aanwezig te zijn bij de laatste ontmoeting van het toernooi, wanneer dit tenminste nog niet geëindigd was.

Aldus kwam Tarzan, de meester van de rimboe, het bovenlijf geprangd in een maliënkolder, gewapend met een lans en een zwaard, op het plein, juist op het ogenblik waarop Bohun zijn plan ten uitvoer bracht en prinses Guinalda oplichtte.

Geruime tijd alvorens hij het strijdperk bereikt had, gaf Bertram er zich rekenschap van dat een onverwachte gebeurtenis zich had voorgedaan. Hij bemerkte van verre de stofwolk welke de schakers van de prinses bij hun doortocht opjoegen en hij begreep dat die galopperende mannen achtervolgd werden toen hij een nieuwe wolk achter hen zag opstijgen.

Ongerust gaf de ridder zijn paard de sporen, hierin gevolgd door Tarzan en beiden kwamen spoedig op de plaats van het toernooi, waar zij al de aanwezigen in ontsteltenis en verslagenheid gedompeld aantroffen.

- Wat is er gebeurd? vroeg Bertram angstig aan een schildknaap die met een verwilderd uiterlijk voorbijliep.

- Koning Bohun heeft prinses Guinalda opgelicht, God bescherm ons! zei de man.

Sir Bertram werd doodsbleek. Vervolgens wendde hij zich tot de vreemdeling:

- Ik snel de prinses ter hulp. Vergezelt u mij, heer Tarzan?

Als enig antwoord gaf Tarzan zijn rijdier de sporen en beide strijdrossen begonnen snel als de wind door de vlakte te galopperen, terwijl, ver vóór hen, Blake de groep Ridders van het Graf meer en meer naderde.

De stofwolk welke deze laatsten opjoegen was zo dicht dat zij onzichtbaar waren voor hun achtervolger, zodat Blake zich niet duidelijk rekenschap kon geven van de mate waarin hij hen dichterbij kwam.

De Amerikaan had noch lans noch schild meer, maar hij had zijn zwaard aan zijn zijde en zijn revolver onder zijn kuras. Sedert zijn aankomst te Nimmr had hij dit wapen nimmer afgelegd, daar hij er een voorgevoel van had dat hij er zich op zekere dag zou kunnen van bedienen. Op de vragen die hem over dit zonderlinge voorwerp gesteld werden, had hij ontwijkend geantwoord dat het hier een talisman van grote waarde betrof.

Blake ging voort met zijn rijdier aan te drijven, dat,

onvermoeibaar, langzamerhand terrein won op de vluchtelingen. Toen hij een blik op het paard wierp, stelde de Amerikaan vast dat het geheel bedekt was met een dikke stoflaag. Zijn pantser, zijn kuras, de dekkleden van het dier, alles was grijs geworden.

Eindelijk kwam hij vlakbij een der laatste ridders: de Vertrekkende was eveneens geheel grijs van het stof! In een ondeelbaar ogenblik begreep Blake de kans welke deze onvrijwillige vermomming, die hem uiterlijk volkomen gelijk maakte aan hen die hij achtervolgde. Hij zou naast hen kunnen voortrijden zonder dat zij de komst van een indringer zouden vermoeden! Hij stak dus zijn ontbloot zwaard in de schede en bleef voortrijden tussen de ridders, terwijl hij met zijn ogen degene zocht die de gevangene achter op zijn paard droeg.

Jammer genoeg, hoe meer hij het hoofd van de groep naderde, hoe groter het gevaar werd dat hij zou ontdekt worden, want het stof was er minder dicht. Zijn met zweet en zand besmeurd gelaat was onherkenbaar, zijn wapen was niet te ontcijferen onder de grijze laag die het bedekte en toch keken de ridders hem reeds aan met een vleugje verwondering. Een van hen sprak hem zelfs aan:

- Bent u het, Percival? vroeg hij.

- Neen! antwoordde Blake terwijl hij zijn paard de sporen gaf.

Juist vóór hem bemerkte hij nu een dichte groep ridders en hij zag zelfs de tip van een geborduurd kleed. Toen trok Blake opnieuw zijn zwaard, reed tussen twee ruiters in die de schaker van Guinalda onmiddellijk volgden, en sneed met één slag rechts en links de riemen van de paarden door.

De twee ridders rolden op de grond. Reeds was het strijdros van Blake ter hoogte van hem die Guinalda droeg.

De Amerikaan beukte met zijn vuist op de kin van de ridder, die bezwijmd uit het zadel viel, en greep Guinalda, die hij dwars over zijn zadel legde.

Toen eiste hij van zijn trouwe draver een nieuwe inspanning en beschreef met al zijn snelheid een brede kring rondom de massa der Ridders van het Graf, om weer achteruit te geraken en zich weer bij Gobred en de zijnen te voegen, die volgens de berekeningen van Blake niet ver meer verwijderd zouden zijn.

Hij wist dat, wanneer hij eenmaal de Komenden opnieuw bereikt had, prinses Guinalda in veiligheid zou zijn, te midden van de ridders die allen bereid waren hun leven voor haar te offeren.

Maar hij had gerekend zonder de koelbloedigheid van de Ridders van het Graf die, toen ze van hun eerste verwondering bekomen

waren, hem op de hielen zaten. Blake gaf er zich weldra rekenschap van dat het tijd was zich eindelijk van zijn revolver te bedienen. Hij schoot en het paard van een der achtervolgers stortte neer. Het rijdier van Blake maakte een zijsprong bij het horen van de losbranding en wierp de Amerikaan en het jonge meisje bijna uit het zadel.

Toen Blake zijn hollend paard, dat als een pijl vooruitschoot, weer in bedwang hield, was de stofwolk, die de plaats van de Ridders van het Graf aanwees, nog slechts amper in de verte zichtbaar, en een diep woud strekte zich vóór Blake uit, dat een onaantastbaar toevluchtsoord bood onder zijn groene schaduw.

Toen sprong sir James van zijn paard en hielp Guinalda afstijgen. Daarna wiste hij zijn met zweet bedekt paard zo goed mogelijk af en ontzadelde het, opdat het dappere rijdier van de rit die het achter de rug had kon uitrusten.

Nadat hij voor dit alles gezorgd had, wendde Blake zich om naar de prinses. Zij zat tegen een boom aangeleund en keek hem aan.

- U bent moedig, heer ridder, sprak zij ernstig. Maar, voegde zij er dadelijk hooghartig aan toe, u bent er niet minder een dorper om! Blake glimlachte zwakjes. Hij was uitgeput en had niet de minste lust om te redetwisten.

- Ik verontschuldig mij u deze dienst te vragen, zei hij, maar Galahad, mijn paard, baadt nog in het zweet en het zou moeten voortstappen tot het weer geheel verfrist is, zoniet zou het ziek worden. Wilt u zich daarmee gelasten? Ik ben zo moe dat ik er niet toe in staat ben.

De prinses sprong op en keek Blake met verstomming aan:

- Wat? stamelde zij. Zou u willen dat ik, prinses Guinalda, de dienst van een rijknecht zou waarnemen?

- Prinses, ik kan het zelf niet doen, sprak Blake met uitgeputte

stem. Dit paard moet echter ontzien worden en wij zullen het nodig hebben. Ik smeeek u het te doen.

- Ha! Zou het een bevel zijn?

- O! Zwijg! riep Blake afgemat uit. Ik herhaal u dat ik nu verantwoordelijk ben voor uw veiligheid en dat alles kan afhangen van het paard. Doe wat ik u zeg, daarmee uit! Ga met dit paard wandelen!

Tranen van woede parelden in de ogen van prinses Guinalda, maar, verschrikt door de gebiedende toon die nooit iemand tegen haar had durven aanslaan, gehoorzaamde zij en naderde het paard. Zij maakte de teugels los die rond een boomtak gebonden waren en begon Galahad heen en weer te leiden, terwijl Blake, aan de voet van een eik gezeten, weer krachten verzamelde en de horizon afspiedde, opmerkzaam op de minste verdachte beweging. Doch niemand achtervolgde nog de twee vluchtelingen, want de ridders van Nimmr hadden die van het Graf ingehaald en beide vijandelijke krachten waren in een verwoed gevecht gewikkeld, waarvan de wederwaardigheden hen steeds dichterbij de stad van het Graf, ten noorden van het dal, brachten.

Guinalda leidde het paard gedurende een half uur rond. Zij bleef zwijgen, en Blake eveneens. Eindelijk wendde hij zijn blikken naar het jonge meisje en stond weer op.

Ik geloof dat het nu zal volstaan, zei hij. Dank u. Ik zal het nu een beetje afwrijven en het zal daarna in schitterende conditie zijn.

Zonder een woord liet Guinalda de teugels los. Blake wreef Galahad geruime tijd met droge bladeren af, wierp hem zijn dekkleed op de rug opdat hij niet zou afkoelen en kwam voldaan naast het jonge meisje zitten.

Stilzwijgend bewonderde hij haar teder profiel, haar fijne neus, haar korte bovenlip, haar trotse kin.

- Zij is wel zeer schoon, dacht Blake, maar zij is zelfzuchtig, heerszuchtig en wreed.

Een onverwachte beweging van Guinalda onderbrak zijn overwegingen. Met een ongerust uiterlijk poogde het jonge meisje met haar blik de groene muur van plantengroei die hen omgaf te doordringen.

- Wat is er? vroeg Blake.

- Laten wij vertrekken! sprak zij. Er heeft iets bewogen in het bos.

- De schemering nadert, zei Blake, en zodra het donker is, kunnen wij opnieuw in alle veiligheid de weg naar Nimmr inslaan, terwijl wij nu kunnen opgemerkt worden door enkele ridders van Bohun, die uitgezonden zijn om ons op te zoeken.

- Wat! riep Guinalda verblekend uit. Wilt u tot vannacht hier blijven?
 - Waarom niet? vroeg de Amerikaan. Het is hier fris, wat vreest u?
 - Weet u hoe men dit woud noemt?
 - Neen.
 - Het is het Luipaardenwoud! fluisterde Guinalda, de ogen wijdopen van schrik.
 - Ha! Werkelijk? zei Blake belangstellend, maar op de meest gewone conversatietoon.
 - Hier is het dat de vreselijke luipaarden van Nimmr in groten getale leven, sprak het jonge meisje. Zodra de nacht is ingetreden, zou een talrijke groep alleen nog haar heil kunnen vinden door haar kamp met grote beschermende vuren te omringen! En dan nog is het niet zeldzaam dat een van de schildwachten door deze vreselijke dieren wordt meegesleurd en verslonden!...
- Plotseling scheen de schrik van Guinalda een weinig te bedaren:
- Ha! sprak zij, ik vergat dat vreemde wapen dat zoveel gerucht maakt en waarmee u een van de paarden van onze achtervolgers hebt neergeveld. Ongetwijfeld kunt u met dat wapen al de luipaarden ter wereld doden?

Blake glimlachte zonder te antwoorden om haar niet terug vrees aan te jagen door haar te ontgoochelen.

In elk geval, zei hij, zouden wij inderdaad onmiddellijk kunnen vertrekken, want de weg is lang en ten slotte is het ook bijna nacht.

Hij trad op zijn paard toe, dat rustig graasde, doch nauwelijks had hij enkele stappen gedaan toen Galahad zijn fijne kop ophief, zijn oren spitste en een gehinnik van angst liet horen. Vervolgens, met te berge gerezen haren, sloeg het edele dier achteruit, trok aan de lichte knoop die het tegenhield en vluchtte in gestrekte galop weg door de vlakte!

Blake trok zijn revolver en spiedde in het struikgewas. Maar hij bemerkte niets en zijn reukzin waarschuwde hem niet voor de geduchte aanwezigheid, welke de scherpe reuk van Galahad wel had opgevangen.

Ogen bespiedden Blake en Guinalda door het gebladerte. Maar het waren geen luipaardogen...

HOOFDSTUK XX

“IK BEMIN U!”

Tarzan en sir Bertram kwamen bij de Ridders van het Graf aan op het ogenblik waarop deze handgemeen waren met de krijgers van Nimmr. Bij zijn nadering bemerkte Tarzan twee ridders die elkaar bevochten. De Komende viel plotseling uit het zadel en rolde op de grond.

- Op uw hoede! heer ridder! riep de Vertrekkende uit toen hij het kruis op de borst van Tarzan in het oog kreeg en terwijl hij zijn lans vooruitstak.

Tarzan glimlachte en wachtte de schok af. Sir Bertram keek hem angstig aan. Hoe zou de vreemdeling zich gedragen.

De dappere ridder van Nimmr zou zich de vraag niet lang moeten stellen. De Vertrekkende kwam in volle galop aangereden. Tarzan deed zijn paard een lichte zijsprong maken en onttrok zich daardoor aan de stoot van zijn tegenstander. Vervolgens stak hij zijn arm, gewapend met de lans, vooruit.

De vijand, dóór en dóór doorstoken in weerwil van zijn kuras, stortte op de grond neer.

Sir Bertram knikte goedkeurend met het hoofd, opgetogen over zijn nieuwe leerling en wierp zich op een Vertrekkende die hem uitdaagde.

De wisselvalligheden van de strijd dreven Tarzan naar het Westen. Toen hij zijn lans gebroken had, streed hij verder met het zwaard. Nooit had hij te doen gehad met zulke moedige, zulke onversaagde, zulke onstuimige en zulke hartstochtelijke vijanden. Welke mannen! Welke krijgers!

Met een van hen vooral, een kolos die onkwetsbaar scheen, schermde Tarzan lange tijd terwijl hij zich naar het westen van het slagveld verwijderde. Eindelijk sloeg hij met een geweldige slag zijn vijand neer, die op zijn rijdier neerstortte zonder uit het zadel te vallen. Het verschrikte paard sloeg op de vlucht met zijn ruiter steeds op de rug en voegde zich bij het gros der troepen van het Graf.

Toen bemerkte Tarzan dat hij alleen was. Ten Noorden en ten Oosten had het stof van het gevecht bijna opgehouden te vallen. De stad Nimmr schitterde in de verte, naar het Zuiden toe. Tarzan dacht dat Blake wel reeds naar de stad zou teruggekeerd zijn en hij sloeg derhalve die richting in.

Zijn wapenrusting hinderde hem en hij legde ze al spoedig af. Hij

ontdeed zich van al zijn lastige rompslomp en zette vervolgens, met een zucht van verlichting, zijn weg voort.

Terwijl Ibn Jad zich reeds met zijn mannen naar de stad Nimmr begaf, was hij van streek en in verlegenheid gebracht door het stof en de kreten die hij in de verte ontwaard had. Toen hij een woud bemerkte dat zich aan zijn rechterhand uitstreckte, besloot de voorzichtige Arabier er zich met zijn Bedoeïnen in te verbergen tot het ogenblik waarop hij de oorzaak van al die drukte zou kennen.

- Het zal trouwens beter zijn onze weg in de donkere nacht voort te zetten, besliste de sjeik.

Dit plan werd door allen goedgekeurd en de Arabieren sloegen hun kamp onder de bomen op. Zij zagen de stofwolk vóór hen voorbij drijven en zich verwijderen in de richting der Stad van het Graf.

- Bij Allah! riep Ibn Jad uit, het was een gelukkige ingeving dat wij het kasteel verlaten hebben vóór de terugkeer van heel dit leger!

Toen ontwaarden zij een ridder die het woud binnenging, tenzij hij langs de zuidelijke zoom voortstapte. Zij waren te ver verwijderd om zijn handelwijze goed te begrijpen. Maar een enkele ridder kon hen niet verontrusten, zij bekommerden zich dan ook niet om hem. Het scheen hun echter toe dat hij iemand achter zich op zijn paard droeg; het kon ook een grote zak zijn, doch zij konden niet duidelijk onderscheiden wat het was, ingevolge de grote afstand.

- Misschien vinden wij nog een veel aanzienlijker buit in de zuidelijke stad, opperde Abd-el-Azir.

Bij dit aangenaam vooruitzicht zetten zij in de schemering hun weg voort en trokken voorzichtig langs het woud verder. Nauwelijks hadden zij enkele kilometers afgelegd toen de, krijgers van de voorhoede plotseling twee stemmen hoorden. Ibn Jad zond dadelijk twee mannen voorop, die door de struiken voortkropen in de richting van het geluid. De verkenners kwamen weldra terug. Hun ogen schitterden als karbonkels.

- Ibn Jad, zei de ene, er zijn daar een man en een vrouw, mooi als de dag, die wij kunnen oplichten!

Gevolgd door zijn troep plunderslaars, drong Ibn Jad door het struikgewas en naderde langs een omweg Blake en Guinalda. Met een teken riep de sjeik Fahd naast zich en fluisterde hem toe.

- Vele christenen spreken de taal die jij bij de soldaten van het Noorden geleerd hebt, zei hij. Richt hem het woord toe in die taal, zeg hem dat wij verdwaald zijn.

Op dit ogenblik was het dat Galahad zijn leireep brak en dat Blake zijn revolver trok. Ibn Jad begreep dat hij niet langer meer verborgen kon blijven en trad uit de struiken te voorschijn.

- Schiet niet! riep Fahd Blake in het Frans toe. Wij zijn geen vijanden!

- Wie bent u? vroeg Blake, zeer verwonderd Frans te horen spreken in het dal van het Graf.

- Wij zijn slechts arme mannen uit de woestijn, antwoordde Fahd gemaakt vriendelijk. Wij zijn verdwaald! Help ons om onze weg terug te vinden en Allah zal je zegenen!

- Kom nader, gebod Blake. Indien jij en je gezellen vrienden bent, hebben jullie van mij niets te vrezen.

Fahd en Ibn Jad gingen op de Amerikaan toe. Bij hun gezicht slaakte Guinalda en kreet van angst en greep Blake bij zijn arm.

Saracenen! mompelde zij.

- Ik geloof inderdaad dat het Saracenen zijn, zei Blake maar vrees niets, zij zullen ons geen kwaad doen.

- Saracenen die geen kwaad doen aan een Kruisvaarder? mompelde de prinses ongelovig.

- Die mensen hebben nooit van de kruisvaarten horen spreken.

- Ik houd niet van de manier waarop zij mij bekijken, zei Guinalda.

- Ik ook niet, maar misschien hebben zij geen slechte bedoelingen.

Met veel glimlachjes en complimenten hadden de Arabieren zich rond het tweetal geschaard, terwijl Fahd en Ibn Jad met tal van vriendschapsbetuigingen hun tevredenheid uitdrukten iemand

ontmoet te hebben die hen uit het dal kon leiden. Tezelfdertijd stelden zij talrijke vragen betreffende de stad Nimmr. Doch steeds dichter en dichter kwamen de Bedoeïnen nader bij Blake. Plotseling verdwenen de glimlachen als bij toverslag en, op een teken van de sjeik, sprongen vier kerels op de Amerikaan, wierpen hem op de grond en ontnamen hem zijn revolver. Tegelijkertijd maakten twee andere Bedoeïnen zich van de prinses meester.

Enkele minuten later was Blake gebonden als een worst, terwijl de Arabieren over hun lot beraadslaagden. De meesten waren van oordeel dat men hem de hals moest oversnijden, terwijl Ibn Jad hun onder oog bracht dat zij in een vallei waren die door de soortgenoten van hun gevangene bezet was en dat, indien de oorlogskans wilde dat enkelen onder hen in de handen van de vijand vielen, het goed zou zijn hem als gijzelaar te bewaren.

Intussen dreigde, beloofde en smeekte Blake om de vrijheid van Guinalda te bekomen. Als enig antwoord grinnikte Fahd en gaf hem een schop. Gedurende een poosje zou men geloofd hebben dat de Arabieren besloten waren Blake te doden. Een der Bedoeïnen naderde hem met een dolk in de hand, het bevel afwachtend om hem de hals af te snijden.

Guinalda, die uit de handen van haar schakers ontsnapt was, snelde naar hem toe en wierp zich tussen het mes en het lichaam van Blake.

- Dood hem niet! riep zij uit. Neem mijn leven als u christenbloed wilt zien vloeien, maar spaar hem!

- Zij kunnen u niet verstaan, Guinalda, zei Blake. Stel u gerust, misschien zullen zij mij niet doden. Het heeft ten andere niet het minste belang, maar u moet leven om te kunnen ontvluchten.

- Zij zullen u doden! zuchtte de prinses. Zult u mij ooit de harde woorden kunnen vergeven, die ik heb uitgesproken? Neen, nooit! U hebt mij gekrenkt in mijn trots door hetgeen u aan Malud over mij gezegd hebt, maar wanneer ik wreed jegens u ben geweest, dan heb ik dit gedaan om mij te wreken en ik heb niet gesproken volgens mijn hart! Zult u mij vergeven?

- U vergeven? Helaas! Ik zou u zelfs kunnen vergeven moest u mij doden! Maar wat heeft Malud u dan gezegd?

- Dat heeft geen belang meer. Alles wat u hebt kunnen zeggen, heb ik vergeten. Herhaal mij slechts de woorden die u gefluisterd hebt toen ik mijn lint aan uw pantserhemd heb vastgemaakt en ik zal u alles vergeven wat u gezegd hebt.

- Maar wat heeft Malud u dan toch oververteld? drong Blake aan.

- Dat u gewed had dat u mijn liefde zou winnen en dat u er zich

daarna zou op beroemen door mij smadelijk te verlaten, fluisterde zij.

- De ellendeling! U weet wel dat hij gelogen heeft, niet waar, Guinalda.

- Herhaal mij wat ik u gevraagd heb en ik zal er zeker van zijn dat hij gelogen heeft! smeekte zij.

- Ik bemin u, ik bemin u, Guinalda! fluisterde Blake.

Op dit ogenblik grepen de Arabieren het jonge meisje brutaal vast en dwongen haar zich weer op te richten. Ibn Jad en zijn raad gingen verder met over het lot van Blake te redetwisten.

- Bij Allah! riep de sjeik eindelijk uit, genoeg gepraat! Wij zullen de christen gebonden laten liggen waar hij ligt en, indien hij sterft, zal niemand kunnen zeggen dat het de Bedoeïnen zijn die hem gedood hebben! Abd-el-Azir, ging hij verder, je zal het bevel nemen over een detachement en voorttrekken in het dal tot aan de andere stad.

Terwijl zij zich naar het Zuiden verwijderden, poogde Guinalda zich uit de greep van haar schakers te bevrijden, maar in weerwil van haar tegenstand sleepten zij haar met zich mee.

Op enige afstand van de plaats waar Blake alleen was achtergelaten, hielden de Arabieren stil.

- Hier zullen wij uiteengaan, Abd-el-Azir, zei Ibn Jad. Ga tot bij de stad en zie of zij rijk is. Indien zij te sterk bewaakt wordt, tracht dan niet haar aan te vallen, maar keer terug bij ons naar het kamp dat wij aan de overzijde van het gebergte hebben opgeslagen. Ik, ik zal mij haasten om de vallei te verlaten met de rijke schatten die wij veroverd hebben en waarvan deze vrouw, voegde hij eraan toe terwijl hij Guinalda aanwees, de parel is! Ga, Azir, en dat de zegen van Allah op jou neerdale! En zij scheidden van elkaar. Ibn Jad sloeg de richting van het Noorden in; hij had het plan gevormd de hoge bergen ten Oosten van de Stad van het Graf te beklimmen, ten einde het kasteel en de nieuwe verdedigers die hij had zien voorbijrijden te vermijden.

Blake hoorde hoe de Arabieren zich verwijderden. Hij vocht wanhopig om zijn boeien te verbreken, maar de lederen riemen van kemelshuid waren zeer sterk. Toen bleef hij gelaten en onbeweeglijk liggen. Wat was het sombere woud stil!... Het sombere luipaardenwoud!...

Blake luisterde. Ieder ogenblik verwachtte hij er zich aan het geritsel te horen van het struikgewas waarlangs een groot, gevlekt lichaam gleeed. Traag verstreken de minuten. Een uur verliep, de maan kwam op, rood, breed als een werpschijf, zwijgzaam drijvend boven de verre bergen.

Eensklaps hoorde men een licht geluid. Er bewoog iets... Het geluid dat Blake angstig beluisterde werd duidelijker. Een grote woudluipaard naderde...

Een ander roofdier moest zich in een naburige boom bevinden, want Blake, die op zijn rug lag, kon een donkere gedaante geruisloos op een tak boven zich zien glijden. Opeens naderde een grote luipaard op de door de maan verlichte open plek. Blake zag zijn fonkelende ogen die schitterden als diamanten, terwijl het roofdier voortsloep en met zijn kronkelende staart rhythmisch zijn flanken geselde en zijn glimmende hoektanden ontblootte.

Het dier ging neerliggen om zijn sprong te wagen en schoot vooruit met de soepelheid van een grote kat. Doch halverwege werd zijn sprong onderbroken en, tot grote verbazing van Blake, die zich een ogenblik afvroeg of de schrik zijn verstand niet beneveld had, bleef het dier boven hem in de lucht hangen. Toen bemerkte Blake dat de gedaante, welke hij in de boom gezien had, die van een man was en dat deze van op zijn tak de luipaard met een lasso gevangen had. Langzaam hees hij het dier tot aan de gaffel van de boom en, toen de luipaard in zijn bereik kwam, plofte hij hem met een juist berekend gebaar een dolk in het hart! Het roofdier hield op zich te verweren, de man sneed de koord door en het lijk van het dier kwam naast Blake op de grond terecht.

Tarzan, want hij was het, sprong lenig op de grond. Blake slaakte een uitroep van verwondering.

- Eindelijk vind ik u terug, mijn trouwe vriend! riep de reus van de wildernis uit. Ik ben juist op tijd gekomen, niet waar?
 - Zeer zeker! antwoordde Blake, nog huiverend van de doorstane angst, terwijl Tarzan zijn boeien doorsneed.
 - Zocht u mij op? vroeg Blake.
 - Ja, sinds ik vernam dat u uw safari verloren had. Maar zeg, wie heeft u zo gekneveld?
 - Arabieren.
- Tarzan gromde van woede.
- Zou die afschuwelijke Ibn Jad in deze vallei zijn? vroeg hij zich af.
 - Zij hebben een jong meisje opgelicht dat bij mij was, ging Blake verder. Mag ik u vragen mij te helpen om haar te redden?
 - In welke richting zijn zij vertrokken? vroeg Tarzan alleen maar.
 - Daarlangs, zei Blake terwijl hij het Zuiden aanwees. Ongeveer een uur geleden!
 - U zou beter doen u van die wapenuitrusting te ontlasten, raadde Tarzan. Het is zeer moeilijk daarmee te gaan.
- Met de hulp van de heer van de rimboe, ontdeed Blake zich van zijn maliënkolder en beiden begaven zich in de vlakke, op het

spoor van de Arabieren.

Op de plaats waar Ibn Jad zich van het overige van zijn troep had afgescheiden, ontdekten zij dat de voetsporen van Guinalda, die Tarzan zorgvuldig had in het oog gehouden, verdwenen waren. Zij vroegen zich af wat er gebeurd was. Zij konden niet weten dat Guinalda, toen Ibn Jad een weg had gekozen die haar voor goed van Nimmr verwijderde, geweigerd had verder te gaan.

- De meest redelijke onderstelling, zei Tarzan, is dat de prinses bij de groep gebleven is die de noordelijke richting is ingeslagen. Ik weet, inderdaad, dat Ibn Jad zijn kamp in deze richting heeft opgeslagen. Het is voorzeker daarlangs dat hij de vallei is binnengedrongen. Messire Bertram heeft mij verzekerd dat er slechts twee doortochten waren: die waardoor ik ben binnengekomen en de bergpas die zich boven de Stad van het Graf bevindt.

Het is waarschijnlijk dat Ibn Jad zijn buit zo spoedig mogelijk in veiligheid wil brengen. De groep die naar Nimmr vertrokken is zal wel daarheen gestuurd zijn om te onderhandelen over de losprijs van de prinses. Het is duidelijk dat de prinses daar niet bij was. Maar dit is natuurlijk slechts een gissing die moet gecontroleerd worden. Ik stel voor dat u het spoor volgt dat naar het noorden leidt, ik ben er zeker van dat het u naar het jonge meisje zal leiden. Ik, ik ga naar het zuiden; ik stap veel vlugger dan u, en indien mijn onderstellingen bewaarheid worden, dat wil zeggen indien het jonge meisje werd meegeslept naar het noorden, zal ik rechtsomkeer maken en u inhalen zonder veel tijd te hebben verloren. Indien u de Arabieren inhaalt en indien u bemerkt dat het jonge meisje niet bij hen is, zult u op uw stappen terugkeren en weer bij mij komen.

Wanneer zij integendeel wel bij hen is, ware het verkieslijk mij op

te wachten alvorens iets te beproeven om haar te redden. Inderdaad, u bent ontwapend en die Bedoeïnen bekommeren zich evenveel om u de hals af te snijden als om een kopje koffie te drinken!

- Akkoord, antwoordde Blake.

- Tot weerziens en veel geluk, zei Tarzan nog.

En hij verwijderde zich, op zijn onvermoeibaar drafje, in de richting van Nimmr, terwijl Blake de weg naar het noorden koos.

HOOFDSTUK XXI

VOOR IEDER JUWEEL, EEN DRUPPEL BLOED!

Heel de nacht ging Ibn Jad in de richting van het noorden. Bij de weigering van Guinalda om voort te stappen, had de sjeik haar doen vastbinden en twee mannen die elkaar aflostten droegen haar op hun rug als een stuk vrachtgoed. Niettegenstaande die last kwamen zij snel vooruit, want zij werden aangespoord door het verlangen zo spoedig mogelijk uit het dal te geraken, alvorens ontdekt te worden en verpletterd door de ridders die zij de vorige dag in de vlakte gezien hadden.

De dageraad vond hen aan de voet van de bergen welke Ibn Jad besloten had te beklimmen liever dan het kasteel te bestormen dat de toegang tot de vallei afsloot. Hij trad stoutmoedig op door in stilte langs de schutsmuur te sluipen welke de weg van de Stad van het Graf bewaakte, en de groep der Bedoeïnen werd slechts door de schildwachten opgemerkt toen zij zich reeds in veiligheid bevond op het pad dat naar de top van de bergengte leidde.

Ibn Jad en zijn bende bereiken 's avonds hun kamp, maar de sjeik kende zijn mannen slechts een uur rust toe en gaf daarna het vertreksein, zo groot was zijn verlangen om zo spoedig mogelijk de zandwoestijn vanwaar hij afkomstig was weer te bereiken.

De zware schat werd in verscheidene vrachten verdeeld en toevertrouwd aan de trouwste gezellen van de sjeik. Wat de wacht van de gevangene aangaat, deze werd toevertrouwd aan Fahd, wiens onbehaaglijke blik de prinses niet zonder angst kon verdragen.

Stimbol, die bij het vertrek van de razzia er innerlijk van overtuigd was dat al die verhalen over schatten en over de geheimzinnige vallei kindersprookjes waren, was verbluft geweest bij het zien van zoveel rijkdommen en was vooreerst geneigd geweest ze aan een door koorts veroorzaakte zinsbegoocheling toe te schrijven. Zeer verzwakt, stapte hij al wankelend zo dicht hij kon naast Fahd voort, want hij wist dat hij, in geval van nood, alleen van hem enige hulp mocht verwachten.

Aan de voet van het gebergte sloeg Ibn Jad af naar het Oosten om te vermijden dat hij opnieuw de streek van Batando zou moeten doorkruisen. Vervolgens koesterde hij het plan verder te gaan naar het zuiden om zich daarna naar het westen te wenden, ten

einde niet opnieuw door het gebied te moeten trekken waar Tarzan geheerst had en waar diens trouwe krijgers hem wel eens rekenschap zouden kunnen vragen over de moord op de heer van de rimboe.

Laat in de avond hield Ibn Jad eindelijk halt en sloeg zijn kamp op. De krijgers waren zodanig uitgeput, dat zij nauwelijks de kracht vonden om het avondmaal te bereiden. Slechts het schijnsel van het vuur en een kleine papieren lantaarn verlichtten de tent van de sjeik, maar de schemering was niet voldoende om Ateja te beletten te zien dat Fahd iets in de schotel koeskoes wierp die zij voor haar vader bereid had en die op de grond stond tussen de sjeik en Fahd, zijn gast.

Op het ogenblik toen de sjeik zich gereedmaakte om van de schotel te scheppen, sprong Ateja van achter het gordijn dat de tent in twee afdelingen verdeelde, waarvan de ene aan de vrouwen was voorbehouden en met een plotseling gebaar hield zij de hand van haar vader tegen.

Alvorens zij de tijd gevonden had om te spreken, greep Fahd, begrijpend dat zijn trouweloosheid ontdekt was, zijn vuurroer en

snelde de vrouwenafdeling binnen, waar Guinalda onder de hoede van Hirfa verbleef. Hij vatte het jonge meisje bij de pols, trok haar achter zich mee, scheurde met een dolkstoot de linnen wand en liep naar zijn eigen tent.

- Hij heeft vergif in je eten geworpen! riep Ateja tot haar vader. Ik heb het gezien en zijn vlucht is het bewijs van zijn misdaad!

- De vervloeking van Allah kome over hem, riep Ibn Jad uit. Die hondenzoon heeft mij willen vergiftigen! Dat men hem vange en hem hier brenge!

- Hij is daareven gevlucht en heeft de ongelovige vrouw meegenomen! schreeuwde Hirfa op hetzelfde ogenblik.

De Bedoeïnen zetten de achtervolging van Fahd in. Maar deze, toen hij aan de ingang van zijn tent kwam, draaide zich om en schoot op de achtervolgers. Deze bliezen de aftocht om hun vuurroeren te gaan halen. Fahd wierp zich op Stimbol die in een door nachtmerries gekwelde slaap lag.

- Sta op! fluisterde hij de Amerikaan in het oor, Ibn Jad wil u de hals laten afsnijden! Vlug, volg mij, het is uw enige kans op redding!

Alvorens Ibn Jad zijn onder de wapens zijnde krijgers had kunnen verzamelen, om de tent van zijn vijand omzichtig te omsingelen, was Fahd, Guinalda met zich meesleurend en gevolgd door Stimbol, in de nachtelijke duisternis verdwenen en snelde voort naar het westen.

Bij de avondschemering kwam James Blake op de top van het gebergte aan en bleef staan vóór de bergpas die van de vallei van het Graf naar de buitenwereld leidde. Op een honderdtal meters, aan zijn rechterhand, rezen de grijze torens van de schutsmuur op. Aan zijn linkerhand strekte zich de weg uit die hem naar zijn geliefde moest leiden. Maar rondom hem, verborgen in de struiken, zaten de wapenlieden van koning Bohun verscholen. Hij kon niet vermoeden dat de bewakers van de schutsmuur zijn langzame beklimming langs de heuvels hadden bespied.

Afgemat door de lastige bestijging en door de vermoeienissen die hij tevoren had doorstaan, kon Blake de aanval niet weerstaan van een dozijn wapenlieden die zich achter de struiken op hem wierpen. Aldus werd sir James, ridder van Nimmr, gevangen genomen en vóór koning Bohun gesleept. Deze herkende

onmiddellijk de zwarte ridder die zijn plannen verijdeld had en die hem prinses Guinalda had ontrukkt. Deze ontdekking deed de woede van de koning ten top stijgen. Hij deelde aan Blake mede dat alleen het uitstel, nodig om een pijniging te bedenken die zijn misdaden waardig was, hem van een onmiddellijke dood redde. In afwachting gebod de koning de Amerikaan in de boeien te slaan. Hij werd door de wachters in een onderaardse kerker gebracht waar, bij het licht van de toortsen, een smid rond zijn enkel een zware keten smeedde, welke aan het andere uiteinde aan een vochtige muur was vastgemaakt.

Blake bemerkte dat twee uitgemergelde en eveneens geketende schepsels zich in een hoek bevonden. Zwijgend verwijderden zich de wachters en de smid, en Blake bleef in de duisternis en de wanhoop gedompeld achter.

Op de vlakte, onder de stad Nimmr, had Tarzan de kolom der Bedoeïnen ingehaald, welke aangevoerd werd door Abd-el-Azir en, nadat hij er zich van verzekerd had dat het jonge meisje zich niet onder de Arabieren bevond, was hij opnieuw vertrokken, zonder hun zijn aanwezigheid te hebben verraden. Hij spoedde zich voort naar het noorden om het spoor van de andere kolom weer op te nemen,

Om een weinig voedsel en rust te nemen, bracht hij de uren van grote warmte in het Luipaardenbos door en zette vervolgens zijn weg voort naar het nu verlaten kamp, waar de stam van Ibn Jad de terugkeer van haar hoofdman had afgewacht, gedurende de razzia welke hij in de vallei van het Graf gedaan had.

Hij had al spoedig bemerkt dat hij het spoor van Blake verloor, maar aangezien hij daarentegen dat van het jonge meisje had teruggevonden en daar hij wist dat de redding van Guinalda de Amerikaan meer belang inboezemde dan zijn eigen heil, ging hij voort met het spoor van Ibn Jad te volgen.

Hij verloor nochtans enkele tijd, misleid door het feit dat hij de indrukken van de kleine middeleeuwse sandaal van Guinalda niet meer terugvond. Inderdaad, de lichte schoenen van de jonge prinses waren spoedig versleten, en zij was gedwongen een paar plompe sandalen te ontlenen die aan Ateja toebehoorden, om haar reis te kunnen voortzetten. Van toen af kostte het Tarzan uiterst veel moeite om de voetsporen te onderscheiden van de

twee jonge meisjes, die ongeveer hetzelfde gewicht hadden en waarvan de indrukken dus dezelfde waren.

Tarzan stelde zich toen tevreden met het spoor van de stam te volgen en hij kwam aan de plaats waar de Arabieren 's nachts gekampeerd hadden en waar Fahd Guinalda had opgelicht, zonder te ontdekken dat drie leden van het gevolg van de sjeik naar het westen waren gevlucht, terwijl de overige Arabieren hun weg naar het oosten voortzetten.

Terwijl Tarzan aldus hardnekkig Ibn Jad en zijn geleide volgde, rukte een honderdtal stoere Waziris op naar het noorden, op het oude spoor van de Bedoeïnen. Onder hen bevond zich Zeyd die, bij de doortocht van de Waziris in het dorp waar hij gebleven was, hen had gesmeekt hem met zich mee te nemen.

Toen Tarzan de Arabieren had ingehaald, zwenkten zij reeds naar het zuiden, nadat zij de oostelijke flank van de Bergen van het Graf overschreden hadden. Hij bemerkte de zware zakken welke de vertrouwensmannen van de sjeik droegen en vermoedde wat hun inhoud was; maar hij zag noch de prinses, noch Stimbol.

Tarzan was woedend. Woedend omdat de plunderaars van Bedoeïnen zijn verbod hadden durven overtreden, en woedend omdat hij in zekere mate door hen was beetgenomen.

Maar hij had persoonlijke strafmethoden en hij paste ze met humor toe. Hij hield er van zich op zijn vijanden te wreken door hen te straffen in hetgeen hun het duurbaarst was. Wetend dat de Arabieren hem dood waanden, besloot hij hun nog niet te onthullen dat hij aan de door Ibn Jad gespannen valstrik ontsnapt was, maar te beginnen met hun zijn mistevredenheid te doen voelen door hen schrik aan te jagen.

Zich geluidloos voortbewegend in de bomen, zette Tarzan dus zijn weg voort, gelijklopend met de Arabieren. Hij verloor ze geen

ogenblik uit het oog en nochtans vermoedde niemand onder hen dat zij gevolgd werden.

Vijf mannen waren beladen met de schat, hoewel desnoods een enkele zou volstaan hebben om hen gedurende enkele tijd te dragen, wanneer hij over een meer dan gewone kracht beschikte. Tarzan legde er zich vooral op toe de vijf dragers, alsook de sjeik te volgen.

Plotseling, en zonder de minste waarschuwing, vloog een pijl door de dij van een der dragers van de schat, die naast Ibn Jad ging. Met een kreet rolde de man op de grond en de Arabieren zwaaiden onmiddellijk met hun geweren, gereed om de aanval dapper te beantwoorden. Doch niettegenstaande hun inspanningen konden zij geen schaduw van een vijand bemerken. Angstig wachten zij gedurende lange tijd, en plotseling weerklonk een stem, ver boven hen, welke deze woorden, zwaar van bedreiging uitsprak:

- Voor ieder juweel, een druppel bloed!

Vervolgens viel de stilte weer in...

Somber en ongerust begaf de bende zich weer op weg en verhaastte de stap in de hoop nog voor het invallen van de nacht de zoom van het woud te bereiken. Maar de rimboe was zeer uitgestrekt en de Arabieren zagen zich verplicht hun kamp op te slaan alvorens zij uit deze zee van groen konden geraken.

Het voedsel en de hoge vlam der vuren brachten echter weer een weinig rust in het hart van de Bedoeïnen en weldra weerklonken de lachbuien en de liederen als naar gewoonte gedurende de avonduren. De oude sjeik zat op de drempel van zijn tent en bewaakte met een jaloerse blik de vijf zakken welke de schat van de Vallei van het Graf behelsden. Om zijn ogen voldoening te geven, liet hij er een van openen en begon de inhoud ervan te bewonderen terwijl hij met zijn trawanten zijn koffie slurpte.

Doch een licht gefluit weerklonk, een man wankelde en viel met doorschoten arm neer, terwijl de spottende stem zich opnieuw liet horen:

- Voor ieder juweel een druppel bloed!

Ibn Jad begon te beven alsof hij koorts had, en al de krijgers schaarden zich rondom zijn tent, drukten hun talismans tegen hun borst en mompelden bezweringen tegen de boze geest, die de enige was welke zich op zulke manier kon openbaren.

Hirfa, verschrikt maar nieuwsgierig, sloop uit de vrouwenafdeling weg om te gaan zien wat er gebeurde en liet haar dochter uitgestrekt op haar legerstede achter. Ateja luisterde verstrooid naar het gefluister van de krijgers en zag niet dat een gedaante

onder haar tent binnensloop. Plotseling echter voelde zij een hand op haar mond, terwijl een stem haar in het oor fluisterde:

- Zwijg! Ik ben een vriend van Zeyd en wil je geen kwaad. Als je mij de waarheid zegt, dreigt je geen gevaar. Waar is de vrouw die Ibn Jad in de Vallei van het Graf geschaakt heeft?

En de onbekende, overtuigd dat de jonge Arabische vrouw niet zou gaan schreeuwen na de woorden welke hij had uitgesproken, trok de hand weg waarmee hij haar mond had bedekt om haar kreten te smoren.

Ateja beefde als een blad. Zij had nog nooit een djinn, dit is een boze geest, gezien en niettegenstaande de duisternis die in de tent heerste, was zij ervan overtuigd dat zij met een van die duivelse schepsels te doen had. Zij bleef dan ook sprakeloos, verlamd door de schrik, zonder te antwoorden op de vraag die haar gesteld was. Antwoord! hernam de stem ongeduldig. Als jij jouw leven en dat van Zeyd wilt redden, antwoord en zeg de waarheid!

Toen nam Ateja een besluit:

- Fahd is verleden nacht gevlucht en heeft het jonge meisje meegenomen, fluisterde zij. Ik weet niet waar zij heengegaan zijn!

Zij kreeg geen antwoord en bleef onbeweeglijk, verschrikt en sprakeloos liggen.

Enkele ogenblikken later, toen Hirfa in de tent terugkwam, vond zij haar dochter alleen, zoals zij haar achtergelaten had en vermoedde niet eens het zonderling onderhoud dat zoëven tussen Ateja en de « djinn » had plaats gehad.

HOOFDSTUK XXII

HULP!

WANHOPIG lag Blake nog steeds op de slijkerige grond van zijn kerker. Hij had getracht het woord te richten tot zijn gezellen in de ellende, maar slechts één onder hen had hem geantwoord met een wanluidente en snijdende stem, welke de Amerikaan had doen inzien dat de ongelukkige in zijn akelige gevangenis het verstand verloren had.

Hij had de tijd niet kunnen schatten die verliep in de duisternis en de stilte. Hij sliep lange tijd, bleef daarna wakker met herinneringen op te halen, sliep vervolgens weer in en toen hij opnieuw wakker werd, hoorde hij stappen die zijn gevangenis naderden, en weldra drong een verblindende klaarte door de duisternis.

Toen zijn ogen aan het licht van de toorts gewend waren, stelde hij vast dat twee ridders vóór hem stonden.

- Het is wel degelijk de man die wij zoeken! zei de ene.

- Herken je ons niet heer ridder? vroeg de andere.

Blake nam degene die hem aansprak aandachtig op en glimlachte toen hij het verband zag waarmee zijn hoofd omwikkeld was.

- Ha! ik zie wat het is, sprak hij misprijzend. Ik ben het die u tijdens het tornooi gekwetst heb en, nu ik geketend ben, komt u mij plagen!

- Plagen? herhaalde de ander verbaasd. Je spreekt in raadsels, ridder. Maar luister: Wij zijn gekomen om je te bevrijden, opdat onze genadige heer geen smet zou werpen op de goede faam der Ridders van het Graf door je te folteren zoals hij van plan is. Sir Guy, die je hier ziet, en ikzelf, wij hebben vernomen dat je voor de brandstapel bestemd waart, en wij hebben gezworen dat, zolang er een druppel bloed door onze aderen vloeit, zulke vergissing niet zou gebeuren, door de wil van een tyran, aan een dappere ridder zoals jij! En bij het uitspreken van deze woorden begon sir Wildred Blake van zijn ketenen te bevrijden.

- Wat! U wilt mij helpen om te ontvluchten! riep Blake uit. Maar wanneer u ontdekt wordt, zult u voorzeker gestraft worden!

- Wij zullen niet ontdekt worden, verklaarde Wildred. Sir Guy bewaakt vannacht de schutsmuur, en hij zal je helpen om de weg naar Nimmr weer in te slaan.

- Verklaar ons nu iets dat ons met verbazing geslagen heeft, sprak sir Guy op zijn beurt. Je hebt prinses Guinalda, van wie onze

koning zich verraderlijk had meester gemaakt, opgelicht, en nochtans werd zij later in de handen van de Saracenen gezien. Hoe komt dat?

- Men heeft haar gezien! riep Blake koortsig uit. In welke richting? Sir Guy verklaarde hem hoe de Arabieren onder de neus van de Ridders van het Graf waren voorbijgetrokken, en op zijn beurt vertelde Blake hem hoe hij het slachtoffer van het verraad der Bedoeïnen geworden was.

Hij eindigde zijn verhaal op het ogenblik waarop zijn ketens vielen. Wildred ging hem vooraf tot aan zijn persoonlijke appartementen, die zij zonder moeilijkheden bereikten; daar brachten de twee ridders hem voedsel en kleren, die gelijkvormig waren aan die van de Vertrekkenden, zodat hij in de stad kon rondlopen zonder de aandacht te trekken.

Het was middernacht toen Wildred Blake het kasteel deed verlaten en leidde hem tot bij de schutsmuur. Daar gaf sir Guy hem een goede draver ten geschenke en de Amerikaan nam hartelijk afscheid van zijn ridderlijke vijanden. Daarna sprong hij op zijn rijdier en reed in gestrekte galop het hobbelige pad op dat naar de top van het Gebergte van het Graf voerde.

TOYAT, koning van de apen, had zojuist een smakelijke larve uit een verrotte boomstam gehaald. Rondom hem hadden de leden van zijn wild volk zich verspreid. De namiddag was warm en de grote apen slenterden achteloos rond op een schaduwrijke open plek van de wildernis. Zij waren verzadigd, voldaan en in vrede met de overige wereld van het woud.

Drie personen stapten in hun richting voort, maar aangezien zij tegen wind in gingen konden de apen hun uitwasemingen niet opvangen en hun nadering niet opmerken. Daarenboven was de grond op deze plaats van de jungle bedekt met een dik mostapijt dat het geluid van hun stappen dempte. En ten slotte beijverden de drie reizigers zich om zo weinig mogelijk gerucht te maken, want zij hadden sedert twee dagen niet meer gegeten en trachtten een of ander stuk wild te verrassen.

De eerste van de drie was een door de koorts verteerde man, die moeizaam vooruitkwam door op een ruw gesneden stok te leunen; daarna kwam een Bedoeïen met een levendige en wrede blik, die in de hand een vuurroer droeg; en ten slotte een jong meisje wier

rijke kleren gescheurd en besmeurd waren. Haar gelaat was vermoeid en met stof bedekt, maar zij was steeds mooi als de dag, in weerwil van deze ellendige toestand.

Zij stapte met inspanning voort en scheen op het punt om bij iedere stap van uitputting neer te vallen. Zij bekleeg zich echter niet en wierp soms een trotse blik vol misprijzende toorn op haar gezellen.

De Bedoeïen, meer gehard dan de anderen, ging de eerste en hij was het die een jonge aap bemerkte welke in de lage takken stoeide en zich alleen op enkele afstand van het overige van de stam had gewaagd. De ogen van de Bedoeïen schitterden: eindelijk een prooi die zich aan zijn gescherpte eetlust aanbood! Hij hief zijn wapen op en mikte zorgvuldig. Vervolgens drukte hij op de spanveer en het gerucht van de losbranding mengde zich met de doodskreet van het arme dier.

Op hetzelfde ogenblik schaarde de stam zich rond zijn hoofdman. Welke houding zouden de apen aannemen? Zouden zij in wanorde op de vlucht slaan, verschrikt door de « vuurstok » van de mens, of zouden zij de dood van een der hunnen wreken? De wispelturigheid van deze dieren maakte deze twee mogelijkheden beide even onwaarschijnlijk. Die dag gaven zij de voorkeur aan

een oorlogszuchtige betoging.

Achter Toyat, die met de tanden knarste en afschuwelijk grijnsde, gingen de roofdieren op hun vijanden toe, die verlamd van schrik de geduchte bende aankeken, waarvan het ongelukkig schot van Fahd de haat had opgewekt.

Stimbol en Fahd lichtten de hielen terwijl zij een gehuil uitstieten en begonnen de plaat te poetsen, hun vermoeidheid vergetend door de vreselijke paniek die hen beving. In zijn haast liep de Bedoeïen tegen Guinalda aan en deed haar vallen.

Een der mensapen wierp zich aanstonds op dit weerloos slachtoffer en ging zijn tanden in haar hals planten, toen Toyat tussenbeide kwam. De koning van de apen was achterdochtig van karakter en wilde niet dat deze uitgelezen prooi in de macht van een zijner onderdanen viel.

Bulli van zijn kant oordeelde dat het slachtoffer hem toebehoorde en, zeker van zijn spieren en zijn kracht, was hij bereid zijn aanvoerder te trotseren. Hij volgde Toyat tot bij de zoom van de open plek, waar deze Guinalda had heengesleurd en toonde hem dreigend zijn hoektanden.

- Scheer je weg! gromde de koning van de apen. Deze hier is voor Toyat!

- Neen, zij is voor Bulli! zei de andere terwijl hij naderkwam.

Toyat trommelde op zijn borst en tarte zijn mededinger:

- Toyat doodt! bromde hij.

Maar Bulli kwam steeds nader en Toyat, zijn prooi in zijn armen nemend, begon in de wildernis te vluchten, gevolgd door zijn schuimbekkende vijand.

Guinalda, half gek van schrik, poogde zich te bevrijden van de afschuwelijke greep, die haar verlamde. Zij had nooit te voren deze woeste bewoners van de jungle gezien en hield ze voor barbaarse mensen, welke de haar onbekende wereld bewoonden die zich aan gene zijde van het Dal van het Graf uitstreckte. In haar geest flitsen ijselijke visioenen voorbij van dit geheimzinnig heelal, dat dergelijke monsters huisvestte.

Weldra besefte Toyat dat hij niet zeer lang aldus kon voortrennen, beladen met zijn prooi, en hij bleef staan om Bulli het hoofd te bieden, die met vooruitgestoken snuit naderde.

Toyat wierp dus zonder omzichtigheid zijn prooi op de grond, en Guinalda rolde half bewusteloos enkele stappen verder.

De twee tegenstrevers waren nu volledig in beslag genomen door de voorbereidselen van het gevecht dat hen tegenover elkaar ging stellen. Guinalda had van de gelegenheid gebruik kunnen maken

om te beproeven de vlucht te nemen, maar haar ontzetting en haar zwakheid lieten haar zelfs niet toe zich weer op te richten. Hijgend, radeloos, vestigde zij haar van vrees opengesperde ogen op de twee roofdieren die elkaar trotseerden.

Guinalda was niet de enige getuige van dit woest toneel. In de schaduw van een dichte struik volgden twee brede oogappels met belangstelling de eerste verwickelingen van de strijd. Vooreerst merkten noch Bulli noch Toyat de verdachte golving van het gebladerte van de struik op.

Doch ongetwijfeld oordeelde de toeschouwer weldra dat zijn rol te passief was, want plotseling richtte hij zich op en de twee onthutste tegenstanders stonden tegenover een prachtige leeuw, wiens rossig haarkleed door de zonnestralen verguld werd.

Op dit gezicht slaakte Bulli een kreet en sloeg op de vlucht zonder zich verder om zijn prooi te bekommeren, haar in zekere zin als prooi achterlatend voor diegene der twee bewoners van de jungle welke de overwinnaar zou zijn.

Toyat deed een stap in de richting naar het begeerde slachtoffer, maar op dit ogenblik gaapte de leeuw en ontblootte zijn vreselijk

gebit; de mensaap, op zijn beurt door schrik bevangen, verwijderde zich onder het brommen van bedreigingen die stilaan in de verte uitstierven.

Toen wendde de leeuw zich naar het jonge meisje. Rampzalige prinses! Gelaten, alle hoop verloren hebbend, lag zij op het mos, zonder verzet deze nieuwe vorm van dood aanvaardend welke zich voor haar vertoonde.

De koning der dieren beschouwde haar een ogenblik en ging vervolgens, zonder zich te haasten, op haar toe. Guinalda vouwde de handen en begon te bidden. Te bidden, niet om hulp af te smeken, want zij wist dat zij er geen kon verwachten, maar om aan God te vragen haar een spoedige dood te verlenen.

Het roofdier was nu vlakbij en zijn sterke geur trof de neusgaten van Guinalda. Zij sloot de ogen om het vreselijke dier niet meer te zien. De leeuw besnuffelde haar en likte met zijn rasperige tong haar enkel. Grote God! Zou hij er niet ineens een eind aan maken? De prinses kon niet langer de verschrikkelijke spanning verdragen en viel met een zucht in een diepe en barmhartige bezwijming...

HOOFDSTUK XXIII

JAD-BAL-JA

ONGERUST en bevend zetten de leden van de stam van Ibn Jad hun tocht naar het Westen voort en poogden, met geforceerde marsen, zo vlug mogelijk uit het afschuwelijke, door de djinns betoverde woud te geraken. Abd-el-Aziz en zijn gezellen hadden zich niet bij hen gevoegd. Nooit meer trouwens zouden de Bedoeïnen nog horen spreken van dit groepje mensen die als verkenners vooruit gestuurd waren, want de ridders van Nimmr, die voortaan op hun hoede waren, hadden dit handvol mannen opgemerkt die de stad trachtten te naderen, en hadden ze zonder genade vermoord! In weerwil van de vuurwapens der Arabieren, hadden de ridders in hun ijzeren harnas de overhand gehad op de Saracenen en weer eens was, na zeventienhonderd jaar zwijgen, de zegepralende oorlogskreet van de Kruisvaarders opgegaan, om een nieuw wapenfeit aan te kondigen in de eeuwige oorlog voor de verovering van het Heilig Graf!

In het Noorden van de streek reed een ruiter door de wouden van het Gallagebied. Hij was gekleed in een rijke maliënkolder, en het dekkleed van zijn paard was afgezet met goud en zilver. Het was Blake, uitgedost dank zij de vrijgevigheid van de ridders Wildred en Gui. Verbijsterd bij het zien van dit zonderlinge personage, sloegen de Gallas op de vlucht. Tarzan van zijn kant, over de gebeurtenissen ingelicht door de onthullingen van Ateja, had het spoor gevonden van Fahd, Stimbol en Guinalda, dat hij nu angstvallig volgde.

Ten Noorden rukten een honderdtal ebbenhoutkleurige reuzen op, veteranen van meer dan honderd veldslagen: het waren de geheel aan Tarzan verknochte Waziris, vergezeld van Zeyd, Ateja's beminde.

Op zekere dag ontdekten zij een vers spoor en herkenden de nagelaten sporen van drie paar Arabische sandalen, waarvan het ene kleiner was en dus door een vrouw moest gemaakt zijn. Ontroerd verklaarde Zeyd dat hij de vorm en het patroon herkende van de sandalen die Ateja voor zichzelf vervaardigde en smeekte de Waziris hem te helpen zijn geliefde terug te vinden.

De aanvoerder van de expeditie aarzelde een ogenblik alvorens erin toe te stemmen een omweg te maken om de jonge Arabier voldoening te schenken, maar op het ogenblik waarop hij hem wilde antwoorden, werd zijn aandacht gaande gemaakt door een

zwak gerucht in de wildernis.

Een ogenblik later verscheen een man buiten adem. Het was Fahd. Zeyd herkende hem dadelijk en werd aldus nog sterker overtuigd dat de vrouwelijke voetindrukken die hij bemerkte had, die van Ateja waren. Hij stapte dreigend op Fahd toe:

- Waar is Ateja? vroeg hij kort.

- Ik weet er niets van. Het is verscheidene dagen geleden dat ik haar verlaten heb, antwoordde de Bedoeïen naar waarheid.

- Je liegt! riep Zeyd uit. Ik heb haar voetindrukken naast de uwe herkend!

Een boosaardige uitdrukking flitste in de ogen van Fahd. Het lag niet in zijn karakter een gelegenheid te laten voorbijgaan om een man die hij haatte te doen lijden. Hij haalde de schouders op:

- Bij Allah! zei hij, als je op de hoogte bent, protesteer ik niet meer.

- Waar is zij? drong de andere aan.

- Zij is dood, en ik had je deze onthulling willen besparen...

- Dood!

De kreet van Zeyd bij het vernemen van deze tijding zou een stenen hart vermurwd hebben, doch niet dat van Fahd.

- Ja, ik heb haar opgelicht, voegde de verrader er met een boosaardige vreugde aan toe. Zij heeft mij uit eigen beweging gevolgd, maar een aap heeft zich van haar meester gemaakt en op het huidige ogenblik moet zij dood zijn!

Fahd gaf er zich geen rekenschap van dat hij te ver ging en dat hij de perken overschreed van hetgeen Zeyd verdragen kon. Met een gehuil wierp de jonge Arabier zich op hem; hij zwaaide met zijn dolk en plofte hem, vlug als de bliksem, in het hart van de verrader!

...Met een ijl hoofd en de ogen vol tranen zette Zeyd zijn weg aan de zijde van de Waziris voort, terwijl op een kilometer afstand achter hen een hijgende en uitgeputte man op zijn beurt het spoor bereikte en stervend, verteerd door de koorts, neerviel...

Tarzan, van zijn kant, spoedde zich nog steeds voort op de voetsporen van Guinalda en van haar twee gezellen. Afgaand op zijn kennis van de plaatsen, sloeg hij herhaaldelijk zijpaden in zodat hij, zonder ze te zien, de plaats voorbijging waar Zeyd zijn tegenstrever had ontmoet en neergestoken. Maar plotseling hief de meester van de rimboe vlug het hoofd op: zijn reukzin had de uitwasemingen opgevangen van zijn voedsterbroeders: de grote apen van de jungle.

Hij bereikte de open plek waar de stam van de mensapen, enkele

tijd na de terugkeer van Toyat en Bulli, vergaderd was, beide apen hadden hun twist vergeten en plukte nu broederlijk zij aan zij bosbessen.

Tarzan ging op hen toe en toen hij zich kenbaar gemaakt had als de heer van de rimboe, vroeg hij hun of zij geen blanke vrouw gezien hadden die in de wildernis rondzwierf.

Zonder iets te zeggen wees Bulli de aanvoerder aan en Tarzan wendde zich tot Toyat:

- Heb jij de vrouw gezien? vroeg hij wantrouwend, want hij hield niet veel van diens manieren.

- Numa, de leeuw! bromde Toyat als enig antwoord terwijl hij zijn maaltijd voortzette. Dit laconieke antwoord was trouwens voldoende om Tarzan zo goed in te lichten als een lange redevoering.

- Waar? vroeg de reus.

Toyat beschreef de plaats waar hij Guinalda ten prooi van de leeuw had achtergelaten en de meester van de wildernis haastte zich in deze nieuwe richting, bewogen door medelijden om het lot van het jonge meisje en met de hoop niets anders meer te kunnen doen dan een graf te verlenen aan het stoffelijk overschot van de ongelukkige prinses.

LANGZAMERHAND was Guinalda uit haar diepe bezwijming ontwaakt. Zij had echter de ogen niet geopend en bleef volkomen onbeweeglijk, daar zij zich reeds dood waande vermits zij niet de minste pijn voelde.

Eensklaps echter werden haar neusgaten door scherpe geuren getroffen en zij voelde de aanraking van een lichaam naast het hare. Zij opende de ogen en al haar angst kwam weer op toen zij bemerkte dat de leeuw als een grote kat naast haar lag uitgestrekt, zich lui uittrekkend en zachtjes snuivend alsof hij een speciale geur trachtte op te vangen onder al de geuren van de jungle.

Guinalda ging voort met geen enkele beweging te maken, maar zij hoorde tot haar verbazing het roofdier spinnen, terwijl hij vrolijk zijn nagels scherpte op een wortel die naast hen uit de grond opstak.

De prinses begreep dat er iets ging gebeuren maar zij verhoopde geen enkele verbetering van haar toestand. Misschien wachtte de leeuw gewoon op zijn wijfje om zijn maaltijd te beginnen? Bij deze gedachte huiverde zij.

Op dit ogenblik ritselde het gebladerte boven haar hoofd en een seconde later liet de machtige gestalte van een man, als een halfgod, zich luchtig op de grond neervallen. De leeuw naderde en keek de man aan. Beiden bleven een ogenblik onbeweeglijk, vervolgens riep de man uit:

- Jad-bal-ja! Kom hier!

Gewillig kwam de grote leeuw nog dichter op de man toe en wreef vleierig zijn grote kop op zijn benen. De man gaf vriendelijke klopjes aan het roofdier, maar Guinalda, die meende te dromen, stelde vast dat de blik van de nieuwgekome neer zich onmiddellijk op haar gevestigd had en dat hij zichtbare blijken van tevredenheid had gegeven toen hij er zich rekenschap van gaf dat zij niet gekwetst was.

De reus duwde de leeuw zachtjes achteruit, deed enkele stappen in de richting van de prinses en knielde naast haar neer.

- U bent prinses Guinalda, niet waar? zei hij.

Het jonge meisje knikte bevestigend terwijl zij zich afvroeg door welk toeval deze man haar kende.

- Bent u gewond? vroeg hij nog.

Guinalda schudde het hoofd, daar zij nog steeds onbekwaam was een klank uit te brengen.

- Stel u gerust, zei de man welwillend. U hebt nu niets meer te vrezen en desnoods zal ik u beschermen!

Er lag in de stem van de onbekende een zo warme en opbeurende toon, dat Guinalda zich inderdaad onmiddellijk gerustgesteld voelde, beter dan alsof zij door honderd wapenlieden van haar vader beschermd ware geweest.

- Ik vrees niets meer! sprak zij met vertrouwen.

- Waar zijn uw gezellen?

Guinalda vertelde toen aan haar nieuwe vriend alles wat er gebeurd was.

- Welnu, u bent van hen verlost, riep de onbekende opgewekt uit, en op mijn woord, wij zullen ze niet gaan zoeken. De wildernis zal er zich mee belasten hen de straf toe te dienen die zij verdienen!

- Wie bent u? vroeg de prinses.

- Ik heet Tarzan.

- En hoe komt het dat u mijn naam kent?

- Ik ben een vriend van hem die u sir James noemt, verklaarde Tarzan. Wij zijn met ons beiden op zoek naar u.

- U bent de vriend van sir James! riep Guinalda stralend uit. O, edele heer, in dit geval zult u ook de mijne zijn!

- Afgesproken! zei Tarzan glimlachend.

- En waarom heeft de leeuw u niet gedood, sir Tarzan? vroeg het jonge meisje.

- Waarom de leeuw mij niet gedood heeft? herhaalde Tarzan. Omdat het Jad-bal-ja, de Gouden Leeuw is, die ik zelf heb opgevoed. Heel zijn leven is hij mijn goede gezelschap geweest en hij beschouwt mij als een vriend en meester. Nooit zou hij mij bedreigen, en het is dank zij de gewoonte die hij heeft aangenomen om met een mens te leven, dat hij ook u niet heeft aangevallen. Nochtans ben ik een ogenblik ongerust geweest toen ik hem naast u zag, want, hoe wel opgevoed hij ook is, een leeuw blijft altijd een leeuw!

- Is uw woning ver van hier? vroeg de prinses nog.

- Zeer ver, sprak de reus, maar enkele van mijn krijgers moeten zich in de omgeving bevinden, anders zou Jad-bal-ja niet hier zijn. Ik heb aan een groep van mijn mannen bevolen zich hier bij mij te voegen en ongetwijfeld heeft de leeuw hen vergezeld.

Daar Guinalda zeer verzwakt was door gebrek aan voedsel, liet Tarzan haar achter onder de hoede van de Gouden Leeuw en ging op zoek naar wild.

- Wees maar niet bang voor Jad-bal-ja, zei hij alvorens zich te verwijderen, en denk er aan dat geen enkele beschermer beter dan hij de vijanden kan verschrikken die zouden trachten u te naderen.

- Ik geloof het graag; zei Guinalda, die in haar diepste binnenste toch een zekere angst bleef koesteren voor het roofdier waarvan zij gedacht had het slachtoffer te worden.

Tarzan verscheen weldra opnieuw met enig voedsel. Zij herstelden alle drie hun krachten: de man, het jonge meisje en de leeuw. Daar de dag nog lang niet ten einde was, sloeg de reus daarna opnieuw de weg naar Nimmr in, terwijl hij in zijn armen het jonge meisje droeg, dat al te zeer uitgeput was om te kunnen gaan. Met veel waardigheid stapte Jad-bal-ja, de Gouden Leeuw, aan hun zijde voort.

Gedurende de reis vernam Tarzan allerlei dingen betreffende Nimmr en ontdekte eveneens dat de liefde van Blake voor de jonge prinses blijkbaar werd beantwoord, want geen enkel onderwerp van gesprek was haar dierbaarder dan te praten over sir James en eindeloze vragen te stellen over zijn verre vaderland.

Op het einde van de tweede dag bereikten zij het grote stenen kruis. Tarzan riep de schildwachten en beval hun zorg te dragen voor de prinses.

Guinalda drong lang aan opdat Tarzan haar in het kasteel van haar vader zou vergezellen ten einde haar ouders toe te laten hem hun erkentelijkheid uit te drukken, maar hij weigerde en verklaarde haar dat hij geen ogenblik te verliezen had daar hij Blake wilde terugvinden.

Onmiddellijk hield Guinalda met haar verzoek op:

Wanneer u hem teruggevonden hebt, voegde zij er alleen nog aan toe, zeg hem dan dat de poorten van Nimmr wagenwijd voor hem zullen opengaan en dat prinses Guinalda met ongeduld zijn terugkeer verbeidt.

HOOFDSTUK XXIV

DE SPOREN KRUISEN ELKAAR

DWARS door het woud zette Blake zijn weg voort; onvermoed dreef hij zijn opsporingen door om het spoor der Arabieren terug te vinden, zich achtereenvolgens op verschillende paden begevend en ze het een na het andere verlatend zodra hij bemerkte dat hij nog steeds de goede weg niet gevonden had.

Op zekere dag, laat in de namiddag, kwam hij uit op een vrij grote open plek waar de overblijfselen oprezen van een verlaten inlands dorp. De wildernis had er de sporen nog niet van verzwolgen en Blake bekeek met nieuwsgierigheid de ruïnen, toen hij een luipaard bemerkte die in een hoek zat neergehurkt naast een uitgestrekt lichaam. Vooreerst nam de Amerikaan dit lichaam voor een lijk maar hij zag zijn vergissing in toen hij de man zag bewegen en pogingen aanwenden om zich te verwijderen.

Het verscheurend dier liet een waarschuwend gegrom horen en kwam nader. Blake wilde zijn aandacht gaande maken door kreten te slaken, maar de luipaard gewaardigde zich zelfs niet het hoofd om te wenden en liet geen oog van zijn prooi af. Toen ging Blake recht op de luipaard af en deze keek hem eindelijk aan, een wild gegrom uitstotend.

De Amerikaan had zich afgevraagd of zijn paard er zonder terug te schrikken zou in toestemmen het roofdier zo dicht te naderen; hij stelde dan ook met opluchting vast dat zijn draver niet de minste vrees voor het geduchte dier liet blijken. Blake wist niet dat de geliefkoosde sport der ridders van het Graf er in bestond jacht te maken op deze wilde dieren in het beruchte Luipaardenwoud, en dat hun rijdieren volkomen afgericht waren om de nabijheid van deze roofdieren te verdragen.

Het paard van Blake had dus meer dan eens luipaarden getrotseerd en zelfs grotere dan degene welke zich op dit ogenblik aan hem vertoonde. Zonder een spoor van zenuwachtigheid te vertonen ging het dan ook in galop tot de aanval over; paard en ruiter bevonden zich vlakbij het wilde dier alvorens dit de tijd gevonden had om de prooi die hij beloerde te bespringen.

De luipaard stiet een rauwe kreet van woede uit en richtte zich vlug op om de tegenstander het hoofd te bieden. Doch snel als de bliksem was Blake met vooruitgestoken lans op het ondier losgestormd en dreef zijn wapen dwarsdoor diens lijf. Blake was zo krachtdadig te werk gegaan dat hij enige moeilijkheid

ondervond om zijn lans terug te trekken welke tot aan het gevest in het lichaam stak; toen hij ze eindelijk had losgemaakt, wendde hij zich tot de man die hij gered had en die onbeweeglijk op de grond neerlag.

- Grote God! riep Blake hevig verwonderd uit. Bent u het wel, Stimbol?

- Blake! antwoordde de andere met zwakke stem.

- Ik ga sterven, Blake, fluisterde Stimbol. Alvorens de geest te geven, zou ik u willen zeggen dat ik rechtzinnig berouw heb omdat ik zo slecht tegenover u gehandeld heb. Ik heb mij gedragen als een kinkel, ik geef er mij nu rekenschap van, geloof mij, en ik werd er onrechtstreeks op een vreselijke wijze voor gestraft. Vergeef mij, wilt u?

- Kom, kom, Stimbol, daar is geen spraak van, sprak Blake hartelijk. Maar u bent nog niet stervend! Maar waarschijnlijk hebt u dringend behoefte aan een weinig voedsel en water.

Hij boog zich voorover en nam de tengere menselijke gestalte die Stimbol geworden was zonder inspanning in zijn armen.

- Ik ben voorbij een inlands dorp gegaan op enkele kilometer van hier. De zwarten zijn bij mijn nadering allen op de vlucht geslagen, maar wij zullen trachten ze terug te roepen om van het enkele levensmiddelen te bekomen.

- Maar wat doet u hier eigenlijk? vroeg Stimbol, die een weinig koelbloedigheid en vertrouwen herwonnen had. En verklaar mij ook eens hoe het komt dat u uitgedost bent als ten tijde dat koningin Bertha spon?

- Ik zal u dat alles vertellen wanneer wij in het dorp zijn aangekomen, zei Blake. Het is een lange geschiedenis. Voor het ogenblik ben ik op zoek naar een jong meisje dat enkele dagen geleden door de Arabieren werd opgelicht.

- Grote God! riep Stimbol uit.

- Weet u soms iets over haar? vroeg Blake levendig.

- Om de waarheid te zeggen was ik zelf de gevangene van die stam, antwoordde Stimbol, maar een van de Bedoeïnen is in mijn gezelschap ontvlucht en heeft dit jonge meisje meegenomen.

- Waar is zij nu?

- Zij is... dood, Blake!

- Dood?

- Of ten minste, het zou een mirakel zijn moest zij aan dit lot ontsnapt zijn: een bende grote mensapen heeft zich op haar geworpen... Het arme kind zal wel onmiddellijk vermoord zijn! Terneergedrukt bleef Blake lange tijd zwijgen, het hoofd gebogen

alsof de slag welke deze vreselijke tijding hem had toegebracht hem de kracht ontnam zijn helm recht te dragen.

- Hebben de Arabieren haar mishandeld? vroeg hij eindelijk.

- Neen, antwoordde Stimbol. De sjeik had zich van haar meester gemaakt om een grote losprijs te bekomen of om haar als slavin te verkopen in het Noorden. Fahd heeft haar om dezelfde reden opgelicht. Hij nam mij ook mee omdat ik hem een fortuin beloofd had indien hij er in slaagde mij de vrijheid terug te schenken, en ik kon hem beletten het jonge meisje ook maar enig kwaad te doen door hem te zeggen dat ik hem geen centiem zou betalen indien hij haar mishandelde. Zij boezemde mij diep medelijden in en ik had besloten haar in de mate van mijn mogelijkheden te helpen. Toen Blake en Stimbol in het dorp aankwamen, sloegen de inwoners opnieuw op de vlucht bij het zien van de ridder die in zijn harnas besloten zat, en zij lieten de plaats vrij voor de twee blanken. Blake, zijn smart overwinnend, legde Stimbol zachtjes op de grond neer en ging dadelijk voedsel voor hem zoeken. Hij vond weldra enkele schotels gierstbrij en zelfs enig wild, dat hij triomfantelijk naar zijn ex-vijand bracht.

Stimbol wierp zich op de gerechten en Blake was verplicht hem op rantsoen te stellen, ten einde hem te beletten te stikken door het gulzig verslinden van al de spijsen die vóór hem stonden uitgestald. Toen Stimbol zich een weinig verzadigd voelde, begon Blake hem zijn avonturen te vertellen. Hij beëindigde juist zijn verhaal, toen hij de indruk kreeg dat er een groep mensen naderde. Hij hoorde zelfs stemmen en geluid van voetstappen. Ongetwijfeld waren het de inboorlingen, die gerustgesteld naar hun dorp weerkeerden.

Blake bedacht reeds een welkomstformule, bestemd om zich van hun welwillendheid te verzekeren, maar bij het zien van de nieuwgekomenen wankelde hij en verschoot hij van kleur: deze zwarten waren niet de vreedzame dorpelingen die hij enkele uren te voren gezien had: het waren reuzen, ten getale van meer dan honderd, het hoofd bedekt met kakelbonte pluimen, beschermd door glinsterende schilden, gewapend met puntige lansen.

- Sapristi! mompelde Blake, we zitten in slechte papieren! De dorpsbewoners zijn de gendarmen gaan opzoeken om ons te doen verhuizen, geloof ik! Werkelijk, als ze wat al te oorlogszuchtig zijn, zie ik niet in hoe wij hen de baas zullen kunnen!

De krijgers waren het dorp binnengedrongen.

Toen zij Blake bemerkten, bleven zij zichtbaar verbaasd staan. Eindelijk kwam een van hen op hem toe en, tot grote

verwondering van de Amerikaan, sprak hij hem in vrij goed Engels toe:

- Wij zijn de Wazirikrijgers van Tarzan, zei hij. Wij zijn op zoek naar onze meester. Kunt u ons inlichtingen over hem verstrekken?

De Waziris van Tarzan! Blake was zodanig in zijn schik met deze ontmoeting, dat hij hen gaarne aan zijn hart zou gedrukt hebben. Inderdaad, hij begon zich af te vragen wat hij met Stimbol moest aanvangen. Deze was al te zeer uitgeput om naast hem voort te rijden, hoe goed zijn wil op dit ogenblik ook was, en het was dringend nodig hem tot de beschaving terug te brengen. De komst der Waziris bracht de oplossing die Blake gezocht had.

De Waziris brachten de nacht in het dorp door. Alleen Zeyd en Blake hielden zich somber en peinzend terzijde, beiden verdiept in hun smart. Wat de krijgers betreft, zij waren in een uitstekende stemming en hun zangen duurden voort tot zeer laat in de nacht.

*

OP de weg rekte een lange kolom magere en vermoeide Arabieren

zich uit. Sedert zij de Galla-slaven hadden moeten in vrijheid stellen, waren zij gedwongen zelf al het kampeermateriaal te dragen, en deze woestijnsoldaten, die weinig gewoon waren als lastdieren dienst te doen, voelden duchtig deze vernedering. De vrouwen waren trouwens nog zwaarder geladen.

Alleen Ibn Jad, gebruik makend van zijn voorrecht als aanvoerder, droeg niets, maar hij liet geen oog af van de vijf mannen die belast waren met het dragen van de buit die hij in de Vallei van het Graf had veroverd.

Plotseling floot er een pijl en trof een der dragers van de schat, terwijl hij op zijn doortocht rakelings langs Ibn Jad scheerde. Vervolgens riep een stem van uit de wildernis nogmaals de radeloos makende bedreiging:

Voor ieder juweel, een druppel bloed!

Verschrikt en nog dieper het hoofd bukkend, versnelden de Bedoeïnen hun schreden. Wie zou de volgende maal getroffen worden? De vrijwilligers om de schat te dragen werden steeds zeldzamer en de sjeik was verplicht bedreigingen te gebruiken om zijn mannen te dwingen deze gevaarlijke taak te aanvaarden.

Tot overmaat van angst bemerkten zij dat zij op afstand gevolgd werden door een leeuw met goudgele vacht en die hun van ongewoon grote gestalte toescheen. De bijgelovige vrees van de Arabieren werd nog vermeerderd door het feit dat het wilde dier hun op de hielen bleef volgen, hoewel steeds op een afstand, zonder te naderen of zich verder te verwijderen, maar ook zonder zijn ogen van hen af te wenden.

Verscheidene uren verstreken. De leeuw was slechts zichtbaar voor degenen die zich achteraan in de kolom bevonden. Nog nooit waren de Bedoeïnen zo ijverig geweest om zich aan het hoofd te stellen! Zij wensten allen als verkenners voorop te worden gezonden!

Een luide kreet ontsprong aan de lippen van een der dragers van de schat. Een pijl had hem in de nek getroffen:

Voor ieder juweel, een druppel bloed! klonk in de verte de bovennatuurlijke stem.

Toen, met eenzelfde gebaar, ontdeden al de dragers zich van hun last:

- Wij weigeren de schat te dragen! zeiden zij allen tegelijk.

Toen weerklonk opnieuw de stem in de verte:

Belaad je met de schat, Ibn Jad, sprak zij. Belaad er je mee! Jij bent het die gedood hebt en geplunderd om hem te bemachtigen. Belaad er je dan toch mee, plunderaar en moordenaar! Belaad er je

mee, in plaats van het leven van je krijgers aan mijn wraak bloot te stellen!

De Arabieren raadpleegden elkaar met de blikken en brachten de schat bijeen in een enkele zak, die zij op de rug van Ibn Jad vastmaakten. De sjeik wankelde onder het gewicht:

- Ik kan dit allemaal niet dragen! zuchtte hij. Het is te zwaar! ik ben niet jong meer en bezwijk onder deze last!

Je zult hem nochtans dragen of anders zal je sterven! klonk de stem dreigend in de verte, terwijl de leeuw, gebruik makend van het oponthoud, zich geuwend in het midden van de weg zette, zonder echter de Arabieren uit het oog te verliezen.

Ibn Jad struikelde, zweette en hijgde onder het gewicht van de schat. Langzamerhand liet de karavaan, die haastig haar weg voortzette, hem achter zich en bevond hij zich alleen op het pad, met de leeuw als enig gezelschap. Maar hij bleef slechts een korte wijl in deze kritische toestand, want weldra kwam Ateja aangelopen met een geweer in de hand.

- Vrees niets, mijn vader, sprak zij. Vermits onze onzichtbare vijand eist dat u zelf deze last draagt, zal ik er mij niet mee beladen, maar ik zal u ten minste tot mijn laatste ademtocht verdedigen!

De schemering was reeds ingevallen toen de verstijfde Arabieren een dorp bereikten. Zij werden omringd door een honderdtal dreigende en gewapende krijgers, alvorens zij nog beseft hadden dat zij in de handen waren van degenen die zij het meest vreesden: de Wazirikrijgers van Tarzan!

De Wazirhoofdman gaf aan zijn mannen bevel de Bedoeïnen te ontwapenen.

- Waar is Ibn Jad? vroeg Zeyd terwijl hij nader kwam.

Hij komt dadelijk, antwoordde een der Arabieren nors.

Inderdaad, enkele tijd later, zag Zeyd twee gestalten naderen, welke in het uitstervende daglicht moeilijk te onderscheiden waren.

Hij herkende nochtans een man, gebogen onder een verpletterende last en gevolgd door een jong meisje. Maar hij bemerkte de schaduw niet van de grote leeuw, die de twee personen begeleidde.

Zeyd hield zijn adem in en voelde zijn hartklop stilvallen.

- Ateja! riep hij eindelijk met ijpende stem uit, terwijl hij haar tegemoet snelde welke hij voor immer verloren had gewaand.

Ibn Jad was onbeweeglijk aan de ingang van het dorp blijven staan. Met een enkele blik had hij de toestand begrepen, bij het

zien van zijn somber gestemde en terneergeslagen mannen, omringd door de Waziris. Ontmoedigd liet hij zich op de grond neervallen, bijna verpletterd door het gewicht van zijn buit.

Op dit ogenblik slaakte Hirfa een luide kreet en wees met de vinger naar de weg. Aller ogen wendden zich in die richting en men bemerkte een grote gouden leeuw, die zich had neergevlid aan de voeten van een reus waarvan de gestalte zich scherp aftekende onder de laatste stralen van de ondergaande zon.

Het was Tarzan, de meester van de rimboe.

De zoon van het woud kwam het dorp binnen; Blake liep op hem toe en greep hem koortsig bij de hand:

- Wij zijn te laat gekomen! zei hij bitter.

- Waarom? vroeg Tarzan verwonderd.

- Prinses Guinalda is dood!

- Wat zegt u mij daar? vroeg Tarzan. Ik heb haar gisteren morgen verlaten, bij de ingang van de tunnel die naar de stad Nimmr leidt!

Tarzan was verplicht dit goede nieuws minstens een dozijn keren voor de arme jongen te herhalen, alvorens deze aan dit

onverhoopt geluk durfde geloven.

Een dozijn keren moest hij hem ook de woorden van Guinalda herhalen:

- Wanneer u sir James zult teruggevonden hebben, zeg hem dan dat de poorten van de stad Nimmr wagenwijd open zullen gaan voor hem, en dat prinses Guinalda met ongeduld zijn terugkeer verbeidt!

*

'S Avonds vroeg Stimbol, wiens krachten nog niet waren teruggekeerd, aan Blake om bij Tarzan aan te dringen dat deze er zou in toestemmen hem een bezoek te brengen in de hut waarin hij lag.

- Goddank! sprak Stimbol welgemeend toen hij de reus van het woud zag verschijnen. Ik meende u te hebben gedood en die gedachte heeft mij niet meer verlaten; zij vermeerde mijn lijden met een ondraaglijke wroeging. Nu weet ik ten minste dat het niet uw bloed is waarin ik mijn handen heb gedoopt, en hoop ik te kunnen ontsnappen aan de afschuwelijke nachtmerries die mij kwellen.

- Weet, zei Tarzan, dat ik Tollog op mijn plaats gelegd had, en hij is het, de aanstoker tot zoveel misdaden, die u getroffen hebt toen u meende mij te doden.

Zodra uw krachten teruggekeerd zijn, zult u door de zorgen van mijn krijgers naar de kust worden gebracht.

Toen hij deze woorden had uitgesproken, wendde Tarzan zich af en ging heen.

Hij was bereid zijn plicht te vervullen tegenover deze man die hem ongehoorzaam geweest was en die hem had willen doden, maar het ging zijn krachten te boven een sympathie te veinzen die hij tegenover Stimbol niet voelde.

's Anderendaags morgens maakten de krijgers zich gereed om het dorp te verlaten. Ibn Jad en zijn Bedoeïnen zouden onder het geleide van een dozijn Waziris naar het naburig dorp gebracht worden. Daar zouden zij toevertrouwd worden aan Batando, en het was te voorzien dat deze ze als slaven zou verkopen.

Zeyd en Ateja hadden aan Tarzan de gunst gevraagd hem naar zijn domein te mogen vergezellen en hem te dienen.

Wat Stimbol betreft, hij werd in een draagstoel geplaatst en

gedragen door vier gespierde Waziris, die opdracht hadden gekregen hem in de naastbijzijnde Europese post achter te laten. Blake drukte zijn vroegere vijand de hand, doch Tarzan keerde hem de rug toe, toen hij zijn dankbetuigingen wilde hernieuwen. De lange stoet zette zich eindelijk in beweging in Zuidelijke richting. Blake droeg nog steeds zijn zwaar harnas, hij hield zijn paard bij de toom en aan zijn zijde stapten de meester van de rimboe en zijn trouwe Jad-bal-ja.

Doch waar de wegen elkaar kruisten bleef Blake staan en stak Tarzan zijn hand toe:

- Vaarwel! zei hij.

- Hoezo, vaarwel? vroeg Tarzan glimlachend. Zet u de weg niet met ons voort om terzelfdertijd als Stimbol naar Europa terug te keren?

- Waarachtig niet! antwoordde Blake, eveneens glimlachend. Des te erger voor het moderne Europa, maar ik keer liever naar de middeleeuwen terug met de vrouw die ik bemin!

- Zeer goed! prees Tarzan, maar in dit geval zult u wel de schat van de Vallei van het Graf met u willen meenemen. Het zal uw bruidsschat zijn.

ALDUS gebeurde het dat een geharnaste ridder, gezeten op een met een schabrak gedekte draver op een paard, beladen met een zware zak, bij de toom leidend, zich aanmeldde vóór het grote stenen kruis, dat de grens aanduidt van het Dal van het Graf.

Prins Gobred ontving geestdriftig de jonge ridder die zovele heldendaden had verricht tijdens het toernooi. Sir James vernam dat er een tijdelijke wapenstilstand met de Vertrekkenden was gesloten, na een schermutseling waarin sir Malud de dood had gevonden.

Wat Bohun betreft, zijn onderdanen, die zijn wrede grillen moe waren, waren tegen hem opgestaan en hadden sir Wildred, neef van de vorige vorst, in zijn plaats tot koning uitgeroepen.

Doch met een welwillende glimlach gaf Gobred aan de ridder teken dat het onderhoud ten einde was, zonder dat Blake ook maar het jonge meisje gezien had.

Zuchtend ging hij wandelen in de tuin waar hij voor de eerste maal zijn liefde bekend had aan Guinalda, die hem zo vinnig had

afgesnauwd. Wie weet of het trotse jonge meisje, toen zij eenmaal bij de haren teruggekeerd was, geen berouw gekregen had dat zij haar hart had laten spreken en of zij niet besloten had de moedige ridder nooit meer terug te zien?

Aan deze droevige gedachten ten prooi, liet Blake zich op een bank neervallen. Hij werd uit zijn sombere gepeinzen opgeschrikt door het knarsen van het grint onder een lichte voetstap. Hij wendde zich om en beefde: Guinalda stond vóór hem.

- U bent dus terug, sir? sprak het jonge meisje glimlachend maar met beklemde stem.

- Ja! zei Blake alleen maar.

En, zich aan de voeten van de prinses werpend, drukte hij hartstochtelijk zijn lippen op een kleine blanke hand, die zich niet terugtrok

- Heeft heer Tarzan u mijn boodschap overgebracht? vroeg Guinalda nog met bevende stem.

- Ja! fluisterde Blake. En wees gezegend omdat u mij toelaat u alle dagen te aanbidden, gedurende de rest van mijn leven!

Guinalda aarzelde en hervatte:

- Maar weet u wel, sir, dat ik er nooit zal in toestemmen het Dal van het Graf te verlaten, en dat, indien... u hier blijft, u voor eeuwig aan de wereld zult moeten verzaken die u tot hiertoe gekend hebt?

- Geloof mij, mijn welbeminde, zei Blake glimlachend, het is niet eens een offer!

En de twee jonge lieden wisselden eindelijk hun verlovingskus.

EINDE.